ELIZABETH HOYT
Arşiţa

Hat
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2008 Nancy M. Finney
Toate drepturile rezervate
Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile
şi întâmplările sunt fie produsul imaginaţiei autoarei, fie sunt
folosite fictiv. Orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane,
în viaţă sau decedate este întâmplătoare.

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro
Arşiţa
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOYT, ELIZABETH
Arşiţa / Elizabeth Hoyt;
trad.: Graal Soft - Bucureşti: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-28534
I. Stoica, Irina (trad.)
821.111(73)-31-135. 1

ELIZABETH HOYT
Arşiţa
Traducere din limba engleză
Irina Stoica
LITERA®
2018

Lui Heather Quale, singura dintre femeile pe care le cunosc care e gata în orice clipă să se aventureze prin pădurile din Wisconsin.
Le mulţumesc redactorului meu, Melanie Murray, pentru entuziasmul ei, şi agentului meu, Susannah Taylor, pentru că mă suportă.

capitolul 1
Jaful mersese destul de bine, în opinia lui Turner Hastings, până în momentul în care când Yoda1 începu- se să tragă în luminator. Sigur, asta nu însemna că până în acel punct totul decursese fără probleme.
Iniţial, păruse o zi de sâmbătă obişnuită. Turner lucra la ghişeul în regim drive-in al băncii şi îi urmărea prin geamul blindat pe clienţii din maşini. Era aproape de ora când banca First Wisconsin din Winosha se închidea pentru pauza de prânz. Bătrânul şi nesuferitul domn Johnson tocmai trăgea de tubul de plastic, încercând să-l desfacă. Turner se pregătea să îl ajute când auzi zgomotul din spatele ei. Privi peste umăr exact când cei doi bărbaţi se repezeau spre ghişeul băncii.
Unul dintre ei era slab şi deşirat. Era genul de tip înalt şi uscat ca un băţ, care te făcea să te întrebi cum stăteau oare blugii pe el. Purta un tricou negru cu Eminent şi mască de Yoda şi ţinea strâns o puşcă cu ţeava retezată, de parcă nu mai pusese mâna vreodată pe ea. Cel de-al doilea individ era scund şi păros. Era plin de păr pe braţe, pe mâini, pe degete şi, cum altfel, pe piept. Făcuse nefericita alegere de a purta un tricou galben din plasă, care nu

făcea decât să-i scoată în evidenţă pilozitatea abundentă. Probabil că intenţia lui fusese să se asorteze cu masca de SpongeBob Pantaloni Pătraţi2 pe care o purta. îşi ţinea arma cu ceva mai mult simţ de răspundere, lucru ce vădea o experienţă superioară celei a amicului său. Doar că, în circumstanţele date, acel detaliu nu era nici pe departe atât de liniştitor pe cât ar fi trebuit să fie.

1 Personaj din filmul Războiul stelelor (n.tr.)

2 Personaj din desene animate (n.tr.)

-Ăsta e un pământ! Toată lumea la jaf! strigă Sponge- Bob cu o voce nefiresc de spartă, în timp ce picioruşele subţiri ale personajului de pe mască se clătinau în toate direcţiile. Toţi cei aflaţi în mica bancă rămaseră o clipă fără reacţie, încercând să înţeleagă vorbele ciudate pe care tocmai le auziseră. Turner deschise gura, gata să spună ceva, dar într-o fracţiune de secundă se răzgândi şi o închise la loc. Marge, singura clientă aflată în acel moment în bancă, fără a-i pune la socoteală pe atacatori, se dovedi a fi mai puţin inhibată:

- Cred că vrei să zici: „Toată lumea la pământ! Ăsta e un jaf!“

Şi nu putea fi condamnată pentru asta, fiindcă femeia avea perfectă dreptate. Marge, o ţipă scundă şi cu fundul mare, purta o pereche de pantaloni trei sferturi strâmţi de culoare turcoaz şi un tricou larg cu imprimeu strălucitor cu flamingo roz şi portocalii. Era trecută bine de 50 de ani, iar la vârsta ei, cum îi plăcea să spună oricui se arăta dispus să o asculte, nu mai trebuia să înghită prostiile zise de bărbaţi sau de băieţi. Insă observaţia ei îi irită pe cei doi jefuitori.

- La pământ! La pământ! La pământ! strigă Yoda, cu urechile măştii fâlfâind.

Turner se lipi de podea, în spatele tejghelei, ceea ce i se părea o idee chiar bună. Din păcate, SpongeBob avea cu totul altă părere.

- Nu, idiotule! O să apese pe butonul de alarmă şi o să alerteze poliţia, strigă el către Yoda. Hai să-i scoatem în hol!
- Da, bine, spuse Yoda. Veniţi încoace şi întindeţi-vă la pământ!
Turner se târî în spatele lui Ashley, cealaltă angajată care lucra în sâmbăta aceea. Pe Ashley, întreaga situaţie o scosese din sărite. înainte să înceapă jaful, povestea despre noul ei costum de vară verde smarald pe care abia îl cumpărase. îl găsise la reduceri la Wal-Mart

Arşiţa
9
în orăşelul Superior şi, evident, nu era deloc încântată că trebuia să se târască în genunchi chiar în prima zi în care îl purta.
Turner auzea în spatele ferestrei vocea subţire a dom-nului Johnson.
-îmi daţi bancnote de cinci dolari? Sau nu, mai bine de un dolar. Şi vreau nişte monede de 25 de centi pentru maşinile de spălat rufe. Dar să fie frumoase şi lucioase! Data trecută mi-aţi dat o grămadă de monede lipicioase.
Toată lumea din bancă se strânsese în hol. Turner stătea întinsă pe burtă şi se uita la plăcile de gresie de culoarea bălegarului. Le-ar fi prins bine o curăţare temeinică. Tipic. Calvin Hyman, preşedintele băncii, care, fireşte, nu lucra sâmbăta, deci nu era în pericol să i se zboare capul - din păcate -, voia să facă economie şi redusese orele de lucru ale femeii de serviciu, care venea doar o dată pe săptămână.
r Poftim!
In dreptul nasului lui Turner ateriză un sac de gunoi negru din plastic.
- Pune toţi banii aici!
Turner îl privi pe SpongeBob pe deasupra ochelarilor. Oare tipul se prinsese că, dacă voia să-i umple sacul cu bani, era nevoie să...

- Pentru asta trebuie să ne laşi să ne ridicăm, replică Ashley pe un ton ridicat şi exasperat. De ce ne-ai mai adus aici şi ne-ai pus să ne întindem pe podeaua asta infectă?
Ashley se opri şi îi aruncă o privire tăioasă lui Turner, care tocmai o lovise discret în gleznă.
-Ţine-ţi gura! şuieră Turner.
-Nu-mi spune tu mie să-mi ţin gura, Turner Has- tings! Dacă ai impresia că...
-Ashley, scumpa mea, o întrerupse Marge, care stătea întinsă lângă Turner, fii, te rog, drăguţă şi dă-le banii domnilor jefuitori.
Bună idee!

- Uite, o să mă ridic şi mă duc să vă aduc banii, bine? le spuse Turner jefuitorilor ca să-i avertizeze.
Nu voia să-i agite şi mai mult.
- Bine, bine. Dar grăbeşte-te! îi ceru Yoda.
Turner observă atunci că urechea dreaptă a măştii fusese ruptă şi lipită cu bandă adezivă. Se ridică în pi-cioare. Luă cu grijă punga de gunoi şi se duse împreună cu Ashley în spatele tejghelei. Marge rămase pe jos. Părea că mormăia ceva despre fapte murdare şi bărbaţi. Turner apăsă pe buton şi deschise casa. Vocea ascuţită a domnului Johnson continua să se plângă.
- Hei! Alo! E cineva acolo? Ce durează atât? Să ştiţi că nu am toată ziua la dispoziţie. Unii au şi alte treburi de făcut.
Ashley începu să scoată banii şi să îi pună în sac. Turner luă un teanc de bancnote de 20 de dolari şi trase cu ochiul spre ceasul de pe perete. Arăta ora 11.56. La naiba! Doug, iubitul lui Ashley, venea să o ia la prânz în fiecare sâmbătă. Iar întâmplarea făcea ca iubitul lui Ashley să fie...
- Un poliţist! ţipă SpongeBob.
- Ce? Unde? se panică Yoda, întorcându-se în toate părţile, cu tot cu puşcă.
Ajutorul de şerif Doug Larson împinse uşile din sticlă colorată ale băncii şi se opri. O rază de soare se reflectă în

steaua argintie de pe uniforma lui kaki, făcând-o să strălucească şi mai tare. Turner avusese mereu impresia că pălăria lui e un pic prea mare, dar asta era, probabil, consecinţa faptului că Doug avea capul foarte mic şi teşit, lucru care se observa cel mai bine dacă îl priveai din profil.
O expresie grotescă se întipări pe chipul lui Doug, iar Turner aproape că-l auzi mormăind:
-Oh, la dracu'!
Apoi Doug scoase pistolul.
Pentru că luase decizia înţeleaptă de a se ghemui sub tejghea, Turner nu-l văzu pe Yoda trăgând un foc de armă în aer, dar auzi zgomotul împuşcăturii şi apoi

pe cel de sticlă spartă căzând pe jos. Lângă ea, scâncetul lui Ashley se transformă iute intr-un ţipăt.
- Doug!
„Oh, Doamne!" îşi spuse Turner. „Oh, Doamne, să nu fi murit Doug!"
Tânguiala lui Ashley continuă:
-Doug! Dougy! Nu mă lăsa aici! Fir-ai să fii! Doug Larson, a naibii să fiu dacă te voi mai lăsa să mă duci vreodată pe culme!
Turner închise ochii când o auzi. Culmea era un loc bine cunoscut, unde se întâlneau amorezii ca să se giugiulească. Se aventură să arunce o privire peste tejghea şi îşi dădu seama că Ashley avusese dreptate: Doug dăduse, într-adevăr, bir cu fugiţii. Băiat deştept! Probabil evaluase rapid situaţia şi plecase să aducă întăriri. Sau, în cel mai rău caz, să aducă o armă mai mare.
Yoda şi SpongeBob rămăseseră pe hol. Urechea dreaptă a lui Yoda atârna pe lângă mască, semn că banda adezivă nu făcuse faţă tensiunii momentului.
- De ce naiba ai făcut asta, fraierule? răcni SpongeBob. De ce ai tras în tavan în loc să ţinteşti poliţistul?
-Am încercat, răspunse Yoda. Nu-i chiar uşor să ţinteşti cu o armă ca asta.

-Ba e! ripostă SpongeBob şi trase demonstrativ în uşile de la intrare.
Cerule, ce s-ar mai bosumfla Calvin dacă ar asista la scenă! Lui Turner îi ţiuiau urechile, iar încăperea începuse să miroasă a praf de puşcă.
- Rahat, mormăi Yoda. Nu-i corect. Tu ai exersat mai mult, deşteptule!
Ca să tragă înspre uşi, SpongeBob se întorsese cu spatele la ostatice, oferindu-le astfel o imagine năucitoare a spatelui său incredibil de păros.
- Bleah! se strâmbă Marge la vederea acelei privelişti.
- Fish! strigă Ashley.
SpongeBob sări ca ars, de parcă cineva i-ar fi tras un şut în fund. Se întoarse şi o privi ţintă pe Ashley.
- Eşti Fish!

12
Elizabeth Hoyt
Ashley flutura spre el o unghie roz ca guma de meste-cat, neştiind că nu era o idee tocmai bună să identifici un hoţ exact când acesta jefuia o bancă. Aş recunoaşte spatele ăla păros dintr-o mie! Am stat un an întreg în banca din spatele tău la cursul de ştiinţe sociale. Tu eşti Fish! strigă ea, ţintuindu-l cu arătătorul având unghia de un roz bombon.
-Ba nu! o contrazise SpongeBob, reuşind să îi convingă pe toţi că era, într-adevăr, Fish.
Minunat! Turner înşfacă iute sacul lui Ashley.
- Hei! continuă Ashley.
Turner le dădu ambii saci lui Yoda şi lui SpongeBob.
- Luaţi-i!
- Ce faci? strigă Ashley.
Turner o ignoră şi le vorbi celor doi hoţi cât putu de rar:
- Luaţi banii! Fugiţi!
Yoda se întinse cât era de lung, luă sacii cu bani şi ieşi în fugă pe ce mai rămăsese din uşile de la intrare. SpongeBob îl urmă îndeaproape.
- Acum pot să mă ridic? se tângui Marge, în timp ce de afară se auzea o maşină ce demara în trombă.

- Cred că da, răspunse Turner.
Privi în jur. Podeaua maronie a lui Calvin era plină de cioburi, iar aerul fierbinte de august îşi făcea nesinchisit loc prin uşile sfărâmate. Era greu de crezut că în urmă cu nici zece minute păruse o zi normală de sâmbătă.
- De ce ai făcut asta? îi ceru Ashley socotează, cu mâinile în şolduri şi îmbrăcată cu costumul luat la reduceri de la Wal-Mart. Practic, le-ai pus banii în mână. Ce fel de angajat al băncii First Wisconsin eşti?
- Unul viu, răspunse Turner.
Ashley se uită la ea dezgustată.
- Cel puţin le-am băgat în sac un dispozitiv explozibil cu cerneală.
Turner se uită fix la ea.
- Chiar aşa?

- Da, de ce întrebi? o interogă Ashley pe un ton tăios.
Turner clătină din cap, se îndreptă spre fereastra securizată şi vorbi în difuzor.
- îmi pare rău, domnule Johnson, dar am închis.
Din depărtare se auzeau sirenele poliţiei.
- Cum se face că dintre toate... începu domnul Johnson, dar Turner opri difuzorul.
Se auziră scrâşnete de roţi în faţa băncii, apoi portiere trântite în grabă.
- Se pare că a sosit cavaleria, constată Marge, fără a i se adresa cuiva în mod special.
- Ieşiţi şi ţineţi-vă mâinile la vedere!
Vocea şerifului Dick Clemmons părea şi mai tunătoare, fiind amplificată de portavoce.
- Oh, Dumnezeule! mormăi Turner.
Nu avusese o zi prea grozavă şi era de înţeles că începea să devină arţăgoasă. Se apropie de uşi şi se uită prin geamul spart. Afară erau două maşini ale şerifului din comitatul Washburn, oprite de-a curmezişul pe drumul principal. Iar în spatele lor se adunase, cum era de aşteptat, o mulţime de gură-cască.
- Au plecat! spuse ea.

- Poftim?! tună şeriful Clemmons, fără să renunţe la portavoce.
-Au plecat! urlă Turner.
-Oh!
Se auzi un pârâit din portavoce, iar Dick se ridică, trăgându-şi în sus centura neagră de la uniformă. Şeriful era un bărbat înalt, cu burta lăsată, iar cureaua îi aluneca mereu sub colăceii de grăsime. Părea uşor dezamăgit.
- E cineva rănit?
-Nu! răspunse Turner cu cea mai apăsată voce de bibliotecară, ţinându-se de ce mai rămăsese din uşile băncii.

14
Elizabeth Hoyt
Dick se apropie cu acel mers cu care voia să lase sen-zaţia că deţinea controlul asupra situaţiei. Doug îl urma şi părea în continuare destul de speriat. Turner nu-l putea învinovăţi. Nu ţi se întâmpla în fiecare zi să dai piept cu un maestru Jedi. Şeriful intră în sediul băncii şi aruncă o privire de jur împrejur.
- Bine, acum...
- Doug Larson! strigă Ashley la vederea iubitului ei.
Doug îşi încovoie umerii.
- Dintre toate lucrurile josnice şi jalnice pe care le puteai face, începu Ashley.
- Scumpo, stai un pic, o întrerupse Marge. Nu poţi să te superi pe bietul băiat că a preferat să nu se lase împuşcat de dragul noilor tăi pantaloni de la Wal-Mart.
- Dar m-a abandonat aici! se tângui Ashley cu obrajii uzi de lacrimi şi mânjiţi de rimei negru.
Marge o bătu consolator pe spate, Doug începu să se justifice, iar şeriful Clemmons deveni autoritar. Apoi sosiră paramedicii, aducând echipamente de care nimeni nu avea nevoie. Apărură alte două ajutoare de şerif, apoi pompierii voluntari, dintre care mulţi auziseră, probabil, în staţiile de emisie-recepţie că avusese loc un jaf şi voiau să ia parte la acţiune. Turner îi privea pe toţi acei oameni care alergau de colo-colo, vorbeau, se certau, luau notiţe, se încurcau

unii pe ceilalţi şi îşi dădeau importanţă. Se gândea cât de simplu era să jefuiască banca exact în acele momente, când toată lumea era atât de ocupată. Privi spre camera de supraveghere care înregistra în tăcere fiecare scenă, apoi se îndreptă spre biroul din imitaţie de mahon al lui Calvin şi trase sertarul din mijloc. Acolo trona la vedere plicul roşu în care se afla cheia de la cutia lui de valori. O fixă cu privirea. Nu avea să se mai întâlnească niciodată cu o şansă ca asta. Ştia prea bine, căci de patru ani aştepta un asemenea moment. Turner zâmbi discret şi ascunse cheia în palmă.
Era momentul ca ea să dea lovitura.

Arşiţa
15
capitolul 2
Dezavantajul unor pase jucate sâmbătă după-amia- ză cu nişte băieţi mai tineri nu era forma lor fizică mai bună, ci faptul că nu le era frică de moarte. De- loc. Absolut deloc. John MacKinnon făcu o fentă la dreapta şi, când puştiul blond şi înalt care îl ţinea se deplasă şi el spre dreapta, aruncă la coş, iar mingea zbură peste cotul drept al puştiului. îşi ţinu respiraţia o clipă, plin de speranţă, după care urmă o dezamăgire cruntă. Mingea ricoşa în inel cu un zgomot care parcă făcu să se cutremure sala de sport. Reveni în teren, iar patru ţipi se înghesuiră s-o recupereze. Asta nu însemna că nu era în formă. Nici pomeneală! Făcea antrenament cu greutăţi de două ori pe săptămână, alerga în fiecare zi sau aproape zilnic şi juca baschet la fiecare sfârşit de săptămână. O mulţime de bărbaţi de vârsta lui nu erau nici pe departe într-o formă la fel de bună. Conducătorul de joc al celeilalte echipe, un băiat de colegiu iute şi cu un abdomen plin de pătrăţele - naiba să-l ia! -, recuperă mingea şi porni la atac. Alţi nouă jucători îl urmăreau ca o haită. Problema era că, odată ajuns la o anumită vârstă - de exemplu, 40 de ani -, puteai conştientiza ce însemna moartea. Potenţiala moarte. Junghiul acela neînsemnat, ce îţi cuprindea braţul stâng, şi durerea într-o parte, care puteau fi semnele unui afecţiuni

grave. Astfel, deveneai atent la ce mâneai. Te gândeai de două ori înainte să dai iama în cartofii prăjiţi cu brânză rasă şi, culmea, chiar te gândeai să alegi un burger cu tofu la prânz. Spre deosebire de el, tinerii din jurul lui erau preocupaţi de băutură şi de femei, de parcă nu aveau suficient loc în creier pentru altceva. Cu siguranţă, nu pentru grăsimile trans şi pentru afecţiunile cardiace. Simţi brusc un cot în coaste. Ripostă, iar braţul i se izbi de un umăr asudat.

Celălalt jucător gemu. Trebuia să se înveţe tânărul obraznic şi nesimţit! Scor l-0 pentru tipul cel bătrân.
Cu doar o lună în urmă, Ted York suferise un atac de cord chiar în timpul prânzului pe care îl lua în compania câtorva indivizi din Washington. Groaznic mod de a te duce pe lumea cealaltă! Bietul de el mânca o salată. Dacă ar fi ştiut că oricum nu avea să conteze ce mânca, poate că Ted şi-ar fi comandat un dublu cheeseburger cu bacon. Asta era problema după vârsta de 40 de ani. Nu ştiai niciodată când...
John auzi sunetul enervant al pagerului. Se gândi că trebuia să schimbe cât mai curând tonul de apel. Dacă îşi dădea seama cum să facă asta. Jocul se întrerupse, iar câţiva jucători mormăiră nemulţumiţi. Mingea se lovi de un perete al sălii, iar tipul blond se duse după ea.
- Pfui! Normal că te caută cineva chiar acum, Mac! protestă zveltul conducător de joc, sprijinindu-se cu palmele de genunchi ca să-şi tragă sufletul.
- Oricum pierdeam, ripostă John.
Urmară un cor de mormăieli şi cuvinte deloc apre-ciative la adresa mamei lui John. Ignorându-i, John scotoci în geanta de sport şi găsi pagerul ascuns sub pistolul Glock. Citi numărul de pe micul dispozitiv şi înjură încet. Gata cu aruncările la coş! Jocul se reluă în spatele lui.
John deschise o sticlă de plastic cu apă şi luă o înghiţitură zdravănă, în timp ce tasta un număr la telefonul mobil. Cel de la capătul firului îi răspunse:

-FBI!
- Sunt MacKinnon.
-A avut loc un jaf la o bancă din Winosha, îi comunică agentul special Tim Hoit, fără nici o introducere.
-Unde? întrebă John, în timp ce-şi lua geanta de sport şi se îndrepta spre vestiar.
-In Winosha, un orăşel lângă Superior, pe autostrada 53. In comitatul Washburn.

Arşiţa
17
- N-am auzit niciodată de oraşul ăsta, comentă John, deschizând cu umărul uşa vestiarului bărbaţilor.
-Nici nu aveai cum, replică Tim cu accentul lui de surfer californian lipsit de griji. Are 3 000 de locuitori cu tot cu turişti în perioada de vârf a sezonului.
- Serios?
Era limpede, cineva de la FBI urma să fie trimis în fundul pământului. John îşi dădu jos tricoul transpirat şi se şterse cu el pe faţă înainte de a-l arunca în geantă.
- Cine este disponibil?
-McHenry e în concediu. Anderson încă se ocupă de cazul Sun Prairie, iar Wilson are un filaj weeken- dul acesta.
Tim nu dezvoltă ideea. Ştia că John avea să tragă singur concluzia.
Rahat!
John se dezbrăcă şi încercă să-şi rotească umărul drept, încă îl durea de când făcuse întindere musculară pentru că dăduse zăpada în aprilie. Era genul de problemă de care puştii de 20 şi ceva de ani nu aveau parte niciodată, iar colegii de la birou aveau grijă să-i amintească asta. Afurisitele ierni din Wisconsin! Asta era altă problemă care apărea odată cu vârsta: corpul nu-şi mai revenea la fel de repede după o accidentare.
-Mac? întrebă Tim.
- Da. O să-l iau cu mine pe Torelli.
- Eşti sigur?
- Da, e în regulă. îl sun eu.
- Bine. Eu mă ocup de hârtii şi te aştept să semnezi.

John îşi luă rămas-bun, închise şi formă alt număr. îşi freca grijuliu umărul în timp ce aştepta să i se răspundă.
-Alo?
De data asta, accent de New York. în fundal se auzea muzică, un fel de jazz destul de senzual. John se încruntă. Poate că Dante Torelli era cu iubita. Asta este, ghinion!
-Torelli?

-Da.
- O luăm din loc. Avem un jaf la o bancă. Ne vedem la 4 la birou, continuă el, privindu-şi ceasul care arăta ora 3.14 după-amiaza.
John închise fără să mai aştepte un răspuns şi aruncă mobilul în geantă. Luă sacul cu el la duşuri, îl puse pe o bancă. Făcu un duş, apoi trase pe el o pereche de jeanşi uzaţi şi un tricou albastru-deschis. La naiba, era nevoit să treacă pe acasă şi să se schimbe în ceva mai serios. Asta nu înseamnă că putea să concureze cu Torelli, indiferent ce costum de firmă avea să îmbrace în acea zi. Pufni şi îşi băgă pistolul sub betelia jeanşilor, pe sub tricoul larg, înainte să îşi ia geanta. Ieşi din sala de sport, iar dogoarea de august îl izbi drept în faţă şi începu să transpire din nou, de parcă nici nu făcuse duş. John se transferase cu o vară în urmă în Milwaukee. Postul precedent fusese în Philadelphia, iar aclimatizarea încă îi ridica probleme agentului federal, deşi era originar din Lander, statul Wyoming. Mai întâi frigul pătrunzător al iernii din Vestul mijlociu, acum dogoarea ostilă a verii. Cine ar fi crezut că putea fi aşa de cald la doi paşi de Canada, pentru numele lui Dumnezeu?!
Tălpile lui John aproape că se înfundară în asfaltul topit de căldură în timp ce se îndrepta spre locul unde îşi parcase camioneta neagră Chevrolet Silverado. Descuie portiera. Evident, în interiorul maşinii era un adevărat cuptor. Deschise ambele portiere şi urmări cum aburii încinşi ieşeau din maşină. Mare mirare că nu se topise volanul! Pe o astfel de vreme, un post în Anchorage, statul Alaska,

suna extrem de îmbietor. Urcă în maşină, îşi scoase pistolul şi îl aruncă pe scaunul din dreapta, la îndemână, apoi porni motorul.
Zece minute mai târziu, când intră în parcarea complexului de apartamente în care locuia, în camionetă era chiar frig. John locuia într-o zonă a oraşului mai nouă, ce fusese construită la sfârşitul anilor ’80, iar clădirea de apartamente avea aerul de bun-gust al acelei perioade. Intră pe aşa-numita uşă securizată, traversă holul

şi începu să urce treptele acoperite cu mochetă bej. Descuie uşa apartamentului, colorată în aceeaşi nuanţă de bej, şi aruncă cheile pe măsuţa de la intrare. Peretele de deasupra măsuţei era complet alb şi gol. Poate că trebuia să fi atârnat ceva acolo, un tablou cu un peisaj din sud-vestul ţării, dar niciodată nu găsise timp pen- tru asta. în plus, apartamentul era gata mobilat când îl luase. De ce ar fi modificat un decor care nici măcar nu era al lui? Reflectând la acea idee deprimantă, traversă livingul şi intră în dormitor. Avea îndesat pe undeva prin dulap un rucsac pe jumătate plin cu cele necesare unei călătorii. îl scoase şi mai băgă în el câteva cămăşi curate şi câţiva pantaloni, apoi se duse în bucătărie şi înşfacă un bax cu batoane de cereale - din cele clasice, care nu erau prea dulci - şi câteva cutii cu tocană semiprepara- tă, numai bune de aruncat în cuptorul cu microunde, în unele orăşele, mâncarea putea fi imposibil de digerat. Aruncă batoanele şi cutiile în rucsac şi îşi dădu jos blugii şi tricoul. Trase pe el o pereche de pantaloni kaki, un tricou polo bleumarin, portarma maro din piele şi un blazer maro. Apoi îşi puse în picioare cizmele Wilson din piele cu cusături în dreptul gambelor. Cusăturile nu aveau cum să se vadă pe sub pantaloni, dar el ştia că sunt acolo.
John se îndreptă de spate şi cuprinse cu privirea apartamentul absolut banal, încercând să-şi dea seama dacă a uitat ceva. Se auzi aerul condiţionat, sunetul lui metalic fiind singurul care spărgea tăcerea. Nu avea plante pe care

să le ude înainte să plece, nici pisică de hrănit, nici pe cineva pe care să sune şi să anunţe să pleacă. Nimănui nu-i păsa că avea să lipsească vreme de câteva zile. La urma urmei, putea să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată. Nu ar fi lăsat în urmă nimic important.
Frate, avea o viaţă de tot rahatul!
Dacă avea să mai stea mult acolo, probabil urma să se sinucidă. John puse pistolul în hamul de sub braţul

stâng, luă rucsacul şi se îndreptă spre uşă. Opri aerul condiţionat înainte să iasă din casă.
capitolul 3
Era trecut de ora 4 după-amiaza când Turner îşi parcă Fordul Escort din ’95 în dreptul căsuţei ei cu un etaj. Patru ore. Patru ore de interogatoriu, de întrebări puse iar şi iar despre jaful de la bancă. în tot acest timp, conţinutul cutiei de valori a lui Calvin fusese pe fundul genţii ei din piele maro. Nu era de mirare că începuseră să îi tremure mâinile.
Turner încercă să se controleze şi să coboare încet din maşină. Fără să alerge, fără să intre în panică şi să se năpustească în casă. Se dovedi că măsura de precauţie fusese o alegere înţeleaptă. La jumătatea distanţei care o despărţea de intrarea în casă, vecina de alături, Ernesti- ne Miller, îi tăie calea.
-Turner! Turner, tocmai am aflat ce s-a întâmplat! zise Ernestine gâfâind.
Vecina se îndreptă spre ea cu toată viteza pe care o puteau suporta gleznele ei grăsuţe. Ernestine avea în casă o staţie de emisie-recepţie cu care putea asculta mesajele poliţiei şi era limpede că aştepta de multă vreme întoarcerea ei.
Turner se opri, aşteptând ca vecina ei cea scundă şi îndesată să ajungă la ea. Inspiră adânc ca să îşi ascundă nerăbdarea şi teama.
-Eşti bine? întrebă Ernestine, măsurând-o din cap până în picioare, de parcă ar fi căutat urmele găurilor produse de

gloanţe. E adevărat că o bandă de hoţi v-a luat ostatici pe toţi?
- Mă tem că e adevărat, răspunse Turner.
Practic, nu fusese tocmai o luare de ostatici, îşi spunea ea. Nu era convinsă nici măcar că atacatorii erau nişte nemernici cu sânge-rece, dar nu avea vreme să dezbată toate detaliile cu vecina ei.
-A fost îngrozitor, terifiant, adăugă Turner.

Arşiţa
21
Sigur, nu la fel de îngrozitor ca statul sub soarele dogoritor, aşteptând ca de după colţ să îşi facă apariţia o maşină a poliţiei, cu sirenele ţiuind de zor. Se abţinu să-i împărtăşească acest gând lui Ernestine.
- Cred şi eu că a fost! Erau înarmaţi? întrebă Ernestine, incitată peste măsură.
- Aveau puşti.
- Şi au făcut uşile ţăndări!
- A fost cumplit.
Turner îşi stăpâni impulsul de a o lua la sănătoasa şi de-a o lăsa pe vecină singură în mijlocul aleii. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-i trezească vreo bănuială. Se strădui din răsputeri să se comporte normal. Ceea ce, într-un orăşel neînsemnat, presupunea să întoarcă pe toate părţile un eveniment senzaţional precum jefuirea unei bănci. Din fericire, Ernestine era dornică să întreţină conversaţia.
- Pun pariu că era o bandă despre care auzi la emisiunile TV. Probabil ticăloşii sunt din Superior...
Cinci minute mai târziu, Turner reuşi să pună capăt discuţiei invocând starea de şoc şi nişte dureri de cap cumplite. Păşi ca anesteziată spre cele trei trepte de lemn ale scării, le urcă, deschise încet uşa şi chiar se întoarse pentru a-i face cu mâna lui Ernestine.
Odată intrată în casă, închise uşa, o încuie şi observă că exact în acel moment începu din nou să-i tremure mâinile. Turner se încruntă şi îşi privi fix mâinile până când tremuratul încetă. Apoi îşi lăsă geanta să cadă pe podea şi

se îndreptă în vârful picioarelor spre dormitor, deşi nimeni nu o putea auzi. La bancă, nimeni nu observase nimic, aşa că era cu neputinţă să fie deja pe urmele ei. Cu toate acestea, simţea că braţul lung al justiţiei avea s-o înhaţe cât de curând. I se strânse stomacul. Nu trebuia s-o prindă. Nu încă.
Turner îşi scoase de sub pat vechea valiză bleumarin din nailon şi aruncă în ea la repezeală lenjerie de schimb, pantaloni scurţi şi câteva tricouri. Se opri şi privi o clipă bagajul. Era imposibil de estimat cât de mult

avea să dureze totul. Iniţial, se gândise că totul avea să se termine peste noapte, dar dacă apăreau probleme? Mai puse câteva piese de lenjerie, încă un schimb de haine şi gentuţa cu nişte obiecte de toaletă pentru călătorie. Se duse apoi în bucătărie şi luă foarfecă, vechiul ei binoclu, un pachet de biscuiţi săraţi, câteva mere şi trei borcane de hering marinat. Inhăţă în ultima clipă un borcan de măsline, câţiva cârnaţi vienezi şi vreo şase sticle de apă. Târî valiza în holul de la intrare şi o lăsă pe podea. Lângă uşă, era un mic dulap de haine. Turner îl deschise şi se ridică pe vârfuri ca să ajungă la cutia din carton de pe raft. Avea acolo câteva haine de iarnă pe care le pusese deoparte odată cu venirea verii. Aşeză cutia pe podea şi scormoni până când atinse un înveliş de plastic. La fundul cutiei, era o pungă resigilabilă cu 1 000 de dolari, bani gheaţă. Băgă banii în buzunar şi puse cutia la loc în dulap. Turner deschise uşa de la intrare şi aruncă o privire iscoditoare afară. Căsuţa ei se afla în vechiul cartier din Winosha, cu un nume lipsit de imaginaţie: Elm. Strada îi păru liniştită, ca de obicei, toropită de căldura dogoritoare de august. Singurul zgomot care se auzea era ţârâitul insistent al cicadelor ce populau arţarii de pe marginea străzii. Nici o maşină de poliţie nu tulbura liniştea micului ei cartier adormit. Nimeni n-ar fi zis că singura bancă din orăşel fusese jefuită în urmă cu două ore sau că Turner

făcuse, în sfârşit, pasul pe care îl pregătea de patru ani foarte lungi.
îşi scoase ochelarii şi îi puse lângă glastra de pe măsuţa din hol, apoi luă valiza şi o târî la maşină. Ernestine îşi făcu din nou apariţia în pragul uşii, dar Turner se limită la a-i face cu mâna, fără a se opri din drum. Trânti valiza pe bancheta din spate a Fordului, apoi demară, în timp ce vecina ei plecase la o plimbare pe jos.
Drumul o purtă înapoi la bancă, iar odată ajunsă în zonă, Turner încetini, la fel ca oricare alt curios. Două maşini ale poliţiei se aflau în continuare în faţa băncii,

iar când trecu pe lângă ele, îl zări pe Calvin Hyman intrând în bancă. Era imposibil să nu-i observe părul argintiu sclipind în bătaia soarelui.
Se înfioră şi apăsă pedala de acceleraţie. Ieşi din oraş şi se îndreptă spre nordul oraşului pe autostrada 53. Porni aerul condiţionat, în speranţa că şiroaiele de tran- spiraţie ce i se prelingeau pe spate aveau să se oprească. Când ieşi din oraş, drumul era străjuit, pe fiecare parte, de conifere. Copacii fuseseră plantaţi după ce pădurea fusese tăiată. Dar rândurile de copaci erau prea drepte şi prea aliniate ca să ia locul unei păduri naturale. Copacii semănau cu nişte bărbaţi.
Parcurse puţin peste 10 kilometri, apoi ieşi pe drumul naţional 77. Câmpurile erau aproape uscate din cauza secetei, iar un panou uriaş avertiza că riscul de producere a incendiilor de vegetaţie era extrem de ridicat. După încă 15 kilometri, Turner viră la dreapta, apoi făcu stânga şi o luă pe un drum neasfaltat. Vedea în oglinda retrovizoare norii mari de praf pe care îi ridica maşina. Tot acel praf avea să se depună pe Fordul ei. Dar asta nu avea nici o importanţă din moment ce maşina chiar era vopsită într-o nuanţă prăfuită de bej.
Casa lui Tommy Zucker apăru brusc printre copaci, pe partea dreaptă - o lua prin surprindere de fiecare dată, deşi parcurgea traseul cel puţin o dată pe săptămână. Casa era

vopsită într-o culoare întunecată şi părea camuflată în peisajul ce o înconjura. Turner trecu în viteza a doua şi conduse cu grijă spre locuinţa lui Tommy. De obicei, parca în faţa casei, dar de această dată ocoli prin spate, până la magazia unde Tommy îşi ţinea câteva dintre nenumăratele lui vehicule. Opri motorul şi ascultă liniştea pădurii. O gaiţă albastră zbură în lumina soarelui, atrasă de arahidele pe care Tommy le scosese pe veranda din spate.
Părea că nu era acasă, iar gândul acesta o făcu să tresară. Bătuse atâta drum convinsă că avea să îl găsească acasă, deşi ştia prea bine că Tommy nu avea nimic

planificat. Vorbiseră la telefon cu o seară înainte, iar el nun spusese nimic despre vreun plan pentru ziua respectivă. Dacă se hotărâse brusc să se ducă la lac? Şi dacă s-ar fi...
-Turner, tu eşti?
Ea se sperie şi scăpă cheile. Se aplecă să le ridice şi privi spre locul de unde se auzise vocea. Tommy stătea în dreptul uşilor deschise ale hambarului. Purta o pereche de pantaloni kaki cu talie înaltă, ce îi ajungeau până aproape de piept, şi un tricou decolorat, care părea mult prea mare pe trupul lui firav. Părul alb îi flutura în vânt. Turner scoase un oftat venit parcă din străfundul fiinţei ei. Slavă Domnului că Tommy nu plecase! Fir-ar să fie, trebuia să se adune! Coborî din maşină şi se îndreptă spre bătrân. Ştia că nu avea nici un rost să îi vorbească de la o distanţă atât de mare. Deşi nu îi plăcea să o recunoască, pe Tommy îl cam lăsase auzul.
-Salut, Tommy! spuse ea, făcând eforturi să pară degajată. Pot să împrumut Taurusul?
Bătrânul miji ochii, dar vorbi la fel de mormăit ca de obicei:
-Nu. Mă tem că nu poţi.
Brusc, încordarea puse din nou stăpânire pe ea. Nu-şi imaginase că Tommy ar refuza să o ajute.
- Şi de ce, mă rog?

-Nu merge, răspunse bătrânul şi arătă peste umăr spre hambar. Cred că de vină e bateria sau poate fi altceva. Nu-mi plac deloc maşinile astea noi.
In cazul de faţă, maşina cea nouă avea 15 ani.
- Nu vrei să încerci camioneta?
Camioneta cu pricina era cam cât o barcă şi dura o veşnicie până ce reuşea să accelereze. Pe Turner o cuprinse panica.
- Pot să iau Chevroletul?
Tommy îşi încrucişă braţul drept la piept pentru a se scărpina pe umărul stâng şi rămase un pic pe gânduri. Intr-un final, spuse:

- Păi, nu ştiu ce să zic. E cam vechi, aşa, ca mine. Nu ştiu dacă o să pornească. Şi trebuie să-i caut cheile.
- O să pornească. Sunt sigură.
- Ei! N-ai de unde să ştii. Dar fă cum crezi... Aşteaptă să caut cheile!
Tommy se îndreptă spre casă. Turner închise ochii şi îşi ridică faţa către soare, încercând să-şi ţină în frâu nerăbdarea. „Lacul. Gândeşte-te la lac! Apa e albastră, liniştită şi foarte adâncă.“ Expiră prelung şi încercă să se controleze. Trebuia să îşi păstreze calmul. Să se relaxeze. Era la un pas să îşi atingă scopul.
II auzi pe Tommy apropiindu-se şi deschise ochii. Bă-trânul ţinea o legătură de chei prinse unele de celelalte cu o sfoară uzată.
-Cred că e una dintre astea. Probabil. întrebarea e care dintre ele.
Turner încercă să rămână calmă în timp ce Tommy sortă cu grijă cheile. Era un bărbat subţire, nu_ prea înalt, iar din cauza vârstei, intrase puţin îaapă. în ultimii ani, slăbise şi părea destul de fragil. încheieturile îi erau subţiri şi osoase. Probabil nu cântărea mai mult decât Turner, care era, de altfel, o ţipă minionă. Tommy ridică privirea, observă că ea se uită la el, dar nu spuse nimic.
- Cred că asta e. Bănuiesc că trebuie s-o încercăm.

îşi ridică şi mai sus pantalonii kaki şi porni spre ham-bar. Turner îl urmă. Interiorul întunecat îi dădu senzaţia că nu mai vedea bine, după ce stătuse în lumina soarelui de afară. Aerul era închis şi fierbinte şi mirosea a praf şi a ulei de motor. De o parte a hambarului erau aliniate trei maşini: o camionetă imensă, un Fort Tau- rus de prin anii ’80 şi camioneta Chevrolet albastră din 1968. Nu era chiar genul de maşină care să treacă neobservată, dar, în lipsa altor opţiuni, era acceptabilă.
-Mmm... bine.
Când Tommy trase de portiera din dreptul şoferului, se auzi un scârţâit asurzitor.
- N-ar strica să o ungi cu puţină vaselină, spuse el.

26
Elizabeth Hoyt
Turner se aşează pe scaunul din dreapta, iar Tommy băgă cheia în contact şi porni motorul. Făcea un zgomot oribil.
- Ia uite, porneşte la prima cheie! strigă Tommy, re- uşind cu greu să acopere huruitul maşinii. Se vede că am grijă de ea, fac în fiecare lună o tură ca s-o menţin în formă. Nu trecuseră decât câteva minute de când îi explicase lui Turner că şansele ca maşina să pornească erau aproape nule. Se întoarse, apoi dădu cu spatele încet şi cu atenţie şi scoase maşina din hambar. Odată ce ieşi, opri motorul. Ar trebui să-i completez uleiul. Camionetele astea vechi merg întotdeauna, dar asta parcă bea uleiul. Coborî din maşină şi intră din nou în hambar. Coborî şi Turner din Chevrolet, apoi se îndreptă către For- dul ei şi scoase valiza de pe bancheta din spate. Tocmai o arunca în Chevrolet, pe scaunul din dreapta, când Tommy reapăru. Deschise capota şi începu să meşterească la motor. Turner oftă şi parcă Fordul în hambar, în locul Chevroletului. Când ieşi afară, Tommy tot nu terminase de meşterit. Turner se apropie de el şi îi puse cu blândeţe mâna pe spate.
-Trebuie să plec, Tommy.
- Ce? De ce atâta grabă? întrebă el, ţintuind-o cu ochii săi de un albastru aproape tăios.
- Am de rezolvat ceva pentru Rusty.

Tommy rămase nemişcat preţ de câteva secunde, apoi trânti capota.
- Bine. Nu uita să completezi uleiul la fiecare două, trei sute de kilometri.
- Aşa o să fac.
Turner se urcă la volan.
-Ţi-am pus câteva bidoane de ulei sub scaunul din faţă.
Tommy lovi capota, apoi se depărtă. Ai grijă de tine!
Turner încuviinţă din cap şi porni. Privi înapoi şi îl văzu tot acolo, nemişcat, urmărind-o cu privirea în timp ce vântul îi flutura părul alb în toate direcţiile. Turner

se strădui să memoreze acea imagine. Putea fi ultima dată când îl vedea pe Tommy.
capitolul 4
- Sunt destul de sigur că Fish are şi un prenume, spuse şeriful Clemmons, cu un glas ce părea oricum numai sigur nu. Poate că Tom. Sau Ned.
John îl urmărea pe şerif cu o privire goală.
Ned? Nimeni nu-şi mai boteza copilul Ned, nu-i aşa?
Singurul Ned de care îşi amintea era Ned Yost. In fine, şi Ned Nickerson, iubitul lui Nancy Drew1. I se păruse că era un nume de papă-lapte încă de când dăduse prima dată de el, în urmă cu 31 de ani, când îşi băgase nasul pe furiş în cărţile pe care le citea sora lui.
John apucă paharul de carton şi dădu peste cap ultima picătură de cafea rece şi dezgustătoare. Avea gust de apă în care se deversaseră deşeuri chimice, dar, de bine, de rău, măcar conţinea ceva cofeină. Iar cofeina era tot ce-l făcea să se ţină pe picioare în acele momente. Trecuseră ore bune de când ajunseseră în Winosha. El şi Torelli făcuseră cinci ore pe drum în Fordul Crown Victoria din parcul auto al FBI-ului. Noroc că era agentul mai în vârstă şi cu mai multă experienţă, altfel ar fi fost obligat să îndure cinci ore de jazz idiot pe post de coloană sonoră a drumului. El, unul, prefera muzica lui Garth Brooks. Desigur, Torelli se cam enervase când ajunseseră în Eau

Claire. Până acolo, ascultaseră trei casete cu Garth Brooks şi una cu Johnny Cash, pentru variaţie. Iar Eau Claire era la cel puţin o oră de Winosha.

- Cred că Fish e prenumele, spuse ajutorul de şerif.

John uitase numele tânărului ofiţer imediat ce-l auzise. Iar acum puştiul era aproape întors cu spatele la el, aşa că nu-i vedea ecusonul. Era un individ mare, bine hrănit, cu un păr blond tuns atât de scurt, încât abia

1 Personaj al unei serii de volume poliţiste (n.tr.)

se vedea. Părea genul de poliţist capabil să gestioneze un caz de vandalism sau de tulburare a ordinii publice dintr-un orăşel intr-o seară de vineri, dar care ar fi avut nevoie de ajutor să completeze documentele în ziua de luni.

- Nu fi idiot, replică Clemmons. Fish nu este nume creştin.

Bună observaţie! Replica îl derută pe subalternul şe-rifului, iar în încăpere se lăsă tăcerea, din moment ce nimeni altcineva nu părea să ştie numele sau prenumele bărbatului în cauză. Erau înghesuiţi cu toţii într-o mică sală de conferinţe din sediul poliţiei din Winosha. Era o cameră cu mochetă gri-închis şi cu pereţii vopsiţi într-o nuanţă deschisă de verde. O mână de artistă încercase să decoreze încăperea aplicând pe pereţi autocolante cu pisici roz până aproape de tavan. Mobilierul se reducea la două mese lungi, câteva scaune pliante, un televizor şi un aparat de cafea cu un bol gol.

Cel de-al cincilea bărbat din încăpere stătea la aceeaşi masă cu John, dar nu părea atent la discuţie. Calvin Hyman nu făcea decât să se uite enervant de des la ceas. John ştia, fără să fie nevoie să verifice, că se apropia miezul nopţii. Hyman nu era doar preşedintele băncii din Winosha, ci şi primarul orăşelului şi, din ce reieşise din discuţii, candida pentru un mandat în legislativul statului Wisconsin. Era un bărbat înalt, cu părul cărunt, exact aşa cum trebuia să arate un preşedinte de bancă sau un primar local. Era distins. Insă purta nişte cizme ridicole, verzi, din piele de şarpe, iar John nu avea deloc încredere în indivizii cu

gusturi îndoielnice la capitolul încălţăminte. Cu o oră în urmă, Hyman le ţinuse o prelegere despre elementele de securitate de la banca lui, deşi situaţia arăta, dincolo de orice îndoială, că toate măsurile de precauţie pe care le luase nu fuseseră deloc de ajutor. Doar că una dintre casiere reuşise să strecoare într-o geantă a hoţilor un dispozitiv cu cerneală care, odată explodat, avea să marcheze toate bancnotele. Oriunde s-ar fi aflat, hoţii călătoreau

cu o grămadă de bani marcaţi. Hyman se ridică şi îşi netezi pantalonii.
- Deci am terminat pe ziua de azi, da?
- Nu, îi zâmbi John.
Hyman avu un moment de ezitare, după care se aşeză la loc, vizibil nemulţumit. John îşi reprimă un rânjet încântat, apoi se uită din nou la ecranul pe care rula înregistrarea de pe una dintre camerele de supraveghere ale băncii. Casiera minionă şi brunetă o lovea din nou cu piciorul pe cea roşcată. Urmăriseră înregistrarea de atâtea ori, încât o ştia cadru cu cadru.
- Ce face? întrebă el.
Nu discutase cu nici una din cele două casiere. Fuseseră interogate şi lăsate să plece acasă înainte de sosirea agenţilor FBI. Pentru a doua zi, îşi propusese să interogheze din nou martorii. Chiar la prima oră.
Şeriful îl privi mirat.
- Cine?
John arătă spre ecran cu paharul de cafea gol.
- Domnişoara Hastings. Aţi spus că lucrează la bancă doar sâmbetele. Ce face în restul săptămânii?
-Turner e bibliotecara oraşului, răspunse Hyman.
- Serios? zise John ridicând din sprâncene.
Femeia de pe ecran se ridică încet de la podea şi luă sacul de gunoi din mâinile hoţului cu masca de Sponge-Bob. Era mică de statură - probabil avea cel mult 1,55 metri. Roşcata era cât un munte pe lângă ea. Insă Turner fusese cea care preluase iniţiativa. Văzuseră cu toţii cum

reuşise să dezamorseze situaţia şi îi convinsese pe hoţi să-şi ia tălpăşiţa. John duse din nou paharul la gură, uitând că nu mai avea nici un strop de cafea. Femeia arăta exact ca o bibliotecară dintr-un orăşel de provincie, dar de prin anii ’50. Genul scrobit şi aranjat, cu nasturii încheiaţi până în gât. Tipa de la biblioteca din oraşul lui din Milwaukee avea şuviţe vopsite în culori fistichii, multe piercinguri şi un râs molipsitor.
In schimb, bibliotecara Turner purta o banală rochie închisă la culoare, bleumarin sau maro - era greu să-şi

dea seama privind înregistrarea alb-negru. Era mmiorul, iar rochia atârna pe ea ca un sac. Era imposibil de apreciat dacă sub materialul rochiei exista vreo curbă unduitoare şi apetisantă. Arăta ca o burka impusă de regimul taliban, iar asta îl nemulţumea teribil. Probabil că era genul de femeie care purta aşa ceva tocmai ca să-i enerveze pe bărbaţii ca el. Unde mai pui că avea părul strâns în coc. Genul acela de coc demodat, la baza cefei. Şi purta ochelari cu rame groase, pentru numele lui Dumnezeu! Unde găsise un model aşa de odios? Nici nu credea că mai există pe piaţă astfel de rame.
La naiba! Putea fi la fel de bine un steag roşu ce flutura spre el.
-Nu-şi înfige şi creioane în cocul ăla? întrebă el cu ochii aţintiţi spre ecran.
Torelli pufni. Ajutorul de şerif se întoarse uimit înspre el. Larson. Aşa-l chema. Larson.
-Acum, că aţi adus vorba de asta, îmi amintesc că face asta câteodată, la bibliotecă. De ce întrebaţi?
- Să mor dacă ştiu, ridică John din umeri.
Torelli scoase un oftat zgomotos şi se ridică de pe scaun.
- Deci sunteţi siguri că individul celălalt e un bărbat pe nume Nald?
- Da, răspunse şeriful trăgând de betelia pantalonilor. Avea cam 50 de ani şi o burtă din pricina căreia îi era

probabil imposibil să alerge orice fel de distanţă. Insă capacitatea de a alerga nu era o cerinţă obligatorie pentru un poliţist dintr-un orăşel de provincie.
-Aşa-l cheamă, Nald? E numele lui complet? întrebă Torelli, fără să-şi ascundă scepticismul.
- O fi numele lui de familie, Dante, replică John.
Şeriful se uită când la unul, când la celălalt, dar decise să se abţină de la vreun comentariu.
-Numele mic e Reginald, dar i se spune Nald. El şi Fish sunt tovarăşi, asta se ştie.
- Se ştie? repetă John. Au cazier?

-Nu unul oficial, dar pierd vremea împreună. Iarna asta, am avut câteva cazuri de spargeri în unele case de vacanţă nelocuite. Ne-am gândit că ei ar putea fi autorii. Mare lucru n-au furat. Sunt nişte infractori mărunţi.
-Jefuirea unei bănci nu e tocmai o infracţiune măruntă, spuse Torelli cu accentul lui sacadat de New York.
Era aproape miezul nopţii, mersese ore în şir cu o maşină cu climatizare proastă, purta costum şi, pentru numele lui Dumnezeu, încă arăta ca scos din cutie! Era ceva necurat la mijloc. Torelli avea în jur de 30 de ani, păr negru şi creţ tuns scurt, pielea măslinie şi constituţie atletică. Era puţin mai scund decât John, care avea aproape 1,90 metri. Faptul că Torelli era mai scund îi provoca lui John o plăcere copilărească. Agentul mai tânăr purta un costum gri-închis, o cămaşă gri-deschis şi o cravată gri-închis. Pantofii erau negri, simpli, lustruiţi perfect. Torelli ori îşi cheltuia salariul de funcţionar guvernamental pe haine, ori avea o familie plină de bani.
John îl cunoscuse pe Torelli cu şapte luni în urmă. Lucraseră împreună la un caz - o serie de jafuri la bănci din Milwaukee. Nu-l impresionase stilul cizelat al lui To- relli, iar sentimentul fusese reciproc. Tânărul agent nici măcar nu făcuse vreun efort să mascheze faptul că nu-i plăcea stilul relaxat de a ancheta al superiorului său. îşi aruncaseră unul celuilalt numeroase ironii abia mascate,

dar John considerase că problema avea să rămână moartă şi îngropată. Mai apoi aflase că Torelli se dusese la agentul special responsabil de zona Milwaukee, Chris Donaldson, şi se plânsese de el şi de comportamentul lui. Nu fusese tocmai o mişcare fairplay. Făcuse un gest nedemn de un bun coechipier. Donaldson nu trecuse de multă vreme prin Milwaukee şi era posibil să ia în serios plângerile de rahat ale lui Torelli. Noroc că agentul special Tim Hol intervenise în favoarea lui John. Întreaga tărăşenie îi lăsase însă un gust amar,

iar John făcuse tot posibilul să nu mai aibă de-a face cu Torelli.
Planul funcţionase. Până de curând.
- Tuna! exclamă brusc Larson.
Toată lumea se întoarse spre el.
Chipul îngust al tânărului se înflăcără.
-Acesta e prenumele lui Fish. Tuna.
- Tuna Fish, repetă Torelli inexpresiv.
-Nu mă mir că a ajuns un infractor, spuse John.
Se uită din nou spre ecran. Yoda şi SpongeBob se năpusteau spre ieşire, iar Turner se îndrepta spre tejghea să închidă casa.
Uşa încăperii se deschise şi îşi făcu apariţia o femeie la vreo 60 de ani. Avea părul portocaliu, iar pe obra- zul drept îi crescuse o aluniţă enormă. Le fusese prezentată ceva mai devreme - era un fel de funcţionară a primăriei.
- M-am gândit că vreţi să mâncaţi ceva, spuse ea pe un ton vesel.
Puse un răcitor pe una din mese şi scoase câteva sendvişuri împachetate în celofan roşu şi verde, o pungă de chipsuri şi câteva pachete de fursecuri.
-Am în maşină un răcitor cu ceai rece. Doug, dacă eşti drăguţ să-l aduci...
Ajutorul de şerif încuviinţă din cap şi ieşi din sală.
-Vă mulţumim, doamnă. Sunteţi foarte amabilă.
John se ridică şi puse pe o farfurie de plastic două sendvişuri şi câteva fursecuri. Lângă el, Torelli despacheta

un sendviş, strâmbând uşor din nas. John îl călcă pe unul din pantofii italieneşti perfect lustruiţi. Tânărul se încordă, dar nu lăsă să se vadă că degetele de la picioare îi treceau prin chinuri groaznice. Chipul i se destinse când John îşi ridică piciorul de pe al lui. Lar- son se întorsese cu un mare răcitor roşu din plastic, sub formă de butoiaş.

- Luaţi, spuse femeia şi începu să toarne ceaiul rece ca gheaţa în pahare de plastic. Sper că aţi descoperit

indicii utile cu privire la jaf, adăugă ea cu o expresie politicoasă, dar care cerea ferm un răspuns.

-Totul merge bine, Louise, replică şeriful vag. Mulţu-mim pentru gustare. O să strângem după ce terminăm, ca să nu fii nevoită să stai după noi.

Louise păru destul de dezamăgită că era expediată astfel, dar zâmbi şi ieşi din mica sală de conferinţe. John îşi reluă locul pe scaun, în dreptul micului ecran. Cei doi jefuitori dispăruseră de ceva vreme din imagini, dar el nu avea suficientă energie ca să apese pe butonul de derulare. Aşa că, pentru prima dată, începu să urmărească înregistrarea momentelor de după jaf, timp în care îşi despacheta tacticos un sendviş cu pui. Muşcă din el. Avea prea multă salată cu dressing. Era moale şi fad, dar nu se opriseră pe drum să ia cina şi îi era foame. Mai luă o îmbucătură.

Pe filmare, roşcata făcea o criză de nervi, iar toată lu-mea se înghesuise în jurul ei. Probabil chiar asta fusese intenţia ei, să se afle în centrul atenţiei. Toată lumea era lângă ea, în afară de Turner Hastings, care stătea deoparte, privindu-i pe ceilalţi. Curios.

- Vrei nişte ceai cu gheaţă?

Torelli îi oferi un pahar de plastic şi se rezemă de masă, urmărind dezinteresat imaginile de pe ecran.

- Mersi.

John bău cu poftă. Ceaiul era proaspăt şi avea gheaţă din belşug. Era exact cum trebuia. Muşcă din nou din sendviş. Pe ecran, echipele de intervenţie dădeau buzna în sediul băncii.

- Ce părere ai? întrebă Torelli, apoi îşi răspunse singur la întrebare. Pare-se că avem de-a face cu doi puşti cărora le-au dat creierii în fiert de la caniculă. Şi nici măcar n-au reuşit să fure cine ştie ce sumă, dacă e să ne luăm după Hyman.
John avea gura plină, aşa că ridică din umeri. Imaginile de pe camera de supraveghere o înfăţişau pe Turner îndreptându-se spre un birou şi deschizând sertarul din

mijloc. Femeia scoase ceva din sertar, fără să observe cineva. Nimeni nu era atent la ea. Toţi se ocupau de cealaltă casieră şi de locul faptei. John se simţi uşor iritat. Se gândi că ar fi fost normal ca unul dintre membrii echipei de salvare să o întrebe dacă se simţea bine.
- S-a luat deja legătura cu familiile celor doi, continuă Torelli. Nimeni nu i-a văzut după jaf. Mâine aş putea să mă duc şi să le iau din nou rudele la întrebări, deşi nu prea văd ce rost ar avea.
John era însă atent la Turner. O văzu ducându-se spre un fişet, luând o cheie şi îndreptându-se spre seiful băncii. Mergea ţintă, fără pic de ezitare, ca şi cum ar fi avut tot dreptul să se ducă într-acolo. Poate chiar avea. Dar atunci de ce a...?
-Aş putea să încerc să dau de prieteni, de foştii lor colegi de şcoală - nu par că ar fi dat prea mult pe la şcoală, dar nu se ştie niciodată...
Torelli se opri brusc. Deja privea şi el cu mare atenţie imaginile de pe ecran, unde Turner deschidea o cutie de valori şi ascundea conţinutul în geantă. Apoi închidea cutia şi o încuia. Se duse înapoi la fişet şi puse ceva ce semăna cu o cheie de la o cutie de valori.
- Ce face?! murmură Torelli.
John nu-i răspunse. Era prea captivat. Turner se în-dreptă iute spre birou şi puse cheia la loc în sertarul din mijloc. II închise, apoi ridică privirea şi, pentru prima dată, se uită spre camera de supraveghere. Fix în ochii lui. Buzele i se

strânseră uşor, ca într-un zâmbet. Arăta întocmai ca o pisică satisfăcută.
- Rahat! exclamă Calvin Flyman, care apăruse brusc în spatele lor.
în acea clipă, John înţelese trei lucruri. Unu: Turner, mica vrăjitoare, jefuise banca. Doi: cazul nu avea să fie nici pe departe la fel de simplu cum îşi imaginase To- relli. Trei: avea o erecţie monumentală.

Arşiţa
35
capitolul 5
Calvin Hyman scoase cheile de la casă şi, cu o mână tremurândă, încercă să descuie. Uşa se deschise înainte ca el să apuce să învârtă cheia în broască.
In prag apăru Shannon, soţia lui. Părul uscat şi dezlânat îi încadra chipul ca o aură nebună.
- Dumnezeule, ţi-a luat o veşnicie să te întorci! chirăi ea. începusem să cred că o să petreci noaptea la primărie. Ai discutat cu şeriful Clemmons în tot acest timp? Era şi Dougy Larson? Ai dat declaraţii?
Calvin încuviinţă scurt din cap în timp ce îşi agăţă cheile în cârligul de pe uşă. Ştia că nu are nici un sens să spună vreo vorbă în acele momente. Mai ales că trebuia să se gândească bine la...
-Şi-au trimis inclusiv agenţi FBI! comenta soţia lui. Agenţi FBI, cine ar fi crezut?
în nici un caz Shannon. Vocea ei era ascuţită şi emo- ţionată, iar ochii de un albastru şters deveniseră mari şi strălucitori.
-Jefuirea unei bănci e o infracţiune federală, îi explică el cu calm. Au fost obligaţi să cheme FBI.
- Parcă am fi într-un show TV. CSI 2 nu era cu agenţi FBI? Sau 24 de ore? Kiefer era agent FBI, nu? Semăna vreunul cu el?
Pentru numele lui Dumnezeu! Chiar era nevoie să facă paradă cu prostia ei?
- Nu, nu semăna, spuse el, îndreptându-se spre bucă- tărie ca să-şi toarne un pahar cu apă. Nimeni nu arată

precum Kiefer Southerland. Sunt agenţi federali adevăraţi, Shannon, nu actori.
- Pun pariu că au mereu două pistoale la ei, continuă Shannon. Te-ai uitat dacă vreunul are o armă prinsă la gleznă?
-Nu.
-Ţi-am păstrat câţiva hamburgeri, continuă ea, sărind la un cu totul alt subiect. Durează un minut să-i încălzesc la microunde.

36
Elizabeth Hoyt
Era aproape ora 1 dimineaţa şi ultimul lucru pe care Calvin ar fi vrut să-l facă era să mănânce din caserola reîncălzită. Dar, dacă nu mânca, Shannon avea să se simtă rănită. Iar dacă avea să se simtă rănită, urma să se îmbufneze. Iar lucrul acesta era greu de îndurat. Calvin oftă şi se dădu bătut. O urmă în bucătărie. Casa era nouă - o construiseră cu doar doi ani în urmă -, dar bucătăria era deja ticsită cu porci. Intr-un fel, Shannon exagerase când se apucase să decoreze casa. Aveau vase din ceramică în formă de cap de porc gras. Perdelele de deasupra chiuvetei erau imprimate cu purcei săltă- reţi, iar pe tapet făceau piruete sute de porcuşori. înainte, nu dăduse nici o importanţă existenţei porcilor. Dacă în urmă cu doi ani l-ar fi întrebat cineva ce părere avea despre porci, ar fi ridicat din umeri şi ar fi spus că i se păreau nişte animale de fermă destul de agreabile. Acum însă... Acum detesta porcii.
- Poftim!
Shannon îi puse în faţă farfuria pe blatul de bucătărie. Mici porci roz mărşăluiau în şir indian pe marginea farfuriei. în mijloc se înălţa o movilă verde, iar brânza portocalie strălucitoare se topea în vârful movilei ca o îavă întărită. Mâncarea era fierbinte. Shannon nu se pricepuse niciodată să seteze cum trebuia cuptorul cu microunde.
- Au reuşit cei de la FBI să afle de unde le-a venit lui Fish şi Nald ideea să jefuiască banca?
Shannon se întorsese cu două căni de cafea cu faţă de porc.

Calvin se încruntă şi ridică privirea.
- Ideea? Ce idee? Probabil se plictiseau de moarte din cauza căldurii şi asta a fost tot.
Chiar nu avea nevoie ca oamenii din oraş să-şi ima-gineze că o minte criminală orchestrase lovitura de la bancă.
- Hai, fii serios! Shannon se aşează în faţa lui, cu coatele sprijinite pe masă şi cu o ceaşcă cu faţă de porc roz între mâini. Coada răsucită ţinea loc de toartă, iar

ca să soarbă din cană, femeia îşi lipea buzele de spatele animalului. Toată lumea ştie că ăştia doi n-ar fi fost în stare să plănuiască singuri un jaf.
- De ce n-ar fi în stare? Nu-i nevoie nici de cine ştie ce mare plan, nici de prea multă minte ca să ameninţi pe cineva cu arma şi să furi banii.
In schimb, era nevoie de destul de multă minte să fo-loseşti un jaf pe post de diversiune şi să furi conţinutul cutiei de valori. Dacă nu ar fi văzut imaginile cu ochii lui, nu ar fi crezut în ruptul capului că Turner Hastings făcuse aşa ceva. Ce naiba urmărea?
-Totuşi, continuă Shannon clătinând din cap, nu prea văd cum unora ca Fish şi Nald le-a venit ideea asta pur şi simplu. Eileen zice că e mare lucru dacă îşi dau seama cum să se dea singuri jos din pat.
-Aşa umblă vorba în oraş? Că i-a ajutat cineva?
Minunat! Era exact ce îi trebuia. Gustă din mâncarea fierbinte din farfurie şi îşi înăbuşi un geamăt. Iar pusese brânză degresată în mâncare. Ar putea la fel de bine să gătească cu plastic portocaliu. Se întinse spre solniţa în formă de porc, iar sarea se scurse din nările purcelului.
- Exact. Nu se poate să nu-i fi ajutat cineva, comentă Shannon. Mă rog, n-o să ştim nimic clar până când nu pune Dick mâna pe ei. Iar asta se va întâmpla destul de repede, mă gândesc, la cum îi ştiu pe Fish şi pe Nald. E de ajuns să pună pe cineva la pândă la magazinul de casete video, în dreptul rafturilor cu filme porno, chicoti ea, amuzată de propria glumă.

Calvin privea ţintă în farfurie. Era preocupat.
-Poate că din cauza asta cei de la FBI erau aşa de interesaţi de Turner.
-Turner Hastings? întrebă Shannon, lăsând pe masă cana cu faţă de porc. Ce-i cu ea?
- După jaf, a furat ce aveam în cutia de valori.
-Cutia de valori?! strigă Shannon, asurzindu-1. Şi de ce nu ai zis nimic până acum? Mi-a luat cumva cerceii cu safire? Vai de mine, aveam acolo şi inelul de logodnă al mamei!

38
Elizabeth Hoyt
-Taci, gemu Calvin, regretând că nu-şi ţinuse gura. Era cutia mea de valori, care...
- Calvin Hyman! Când ne-am căsătorit, mi-ai promis că vom împărţi totul, absolut totul. La ce-ţi trebuie o cutie de valori numai a ta?
- Pentru acte. Documente. Nimic mai mult.
Slavă Domnului că Turner nu avea nici un interes să-i şterpelească actele. Sau avea? Doar dacă nu cumva...
- Şi de ce ar fi vrut Turner să-ţi fure actele?
Calvin o privi fix preţ de o clipă. Era drept că nu se însurase cu ea pentru mintea ei sprintenă, dar dacă ar fi ştiut că era chiar atât de sărăcuţă cu duhul...
-Mă îndoiesc că ştia ce era în cutie înainte să o deschidă.
- Atunci de ce a făcut asta?
El ridică din umeri.
- Ca să se răzbune.
- Să se răzbune? Nu putea să...
- Nu a reacţionat prea bine când Rusty a fost arestat acum patru ani.
- Dar i-ai oferit postul de la bancă! Chiar nu înţeleg! strigă Shannon scandalizată.
- Se vede totul pe imaginile de pe camera de supraveghere, draga mea. E limpede ca lumina zilei. A deschis cutia de valori.
Poate chiar a aşteptat atâţia ani momentul perfect în care să se răzbune. Incredibil! Nu ar fi crezut aşa ceva. Oare

ştia suficient de multe ca să o ia pe urma dovezilor? Oare Rusty ştiuse ceva? II trecu un fior. Se ridică de la masă şi puse farfuria lângă chiuvetă. Nu avea cum. Rusty nu avea cum să fi bănuit că...

- Of, ce n-aş da s-o pot suna pe Eileen! exclamă Shannon.

Calvin aruncă o privire spre ceasul de perete, care avea porci în loc de cifre. La oră fixă, scotea un grohăit, dar Calvin reuşise să-i anuleze sunetul.

- E deja ora 1.30. Trebuie să aştepţi până dimineaţă.

Arşiţa
39

- Of, la naiba!

Shannon îşi puse cana în chiuvetă. De afară se auzi un urlet îndurerat. Calvin tresări.

-Dumnezeule! Shannon, iar ai uitat să-l bagi pe Duke în casă?

- E câinele tău, replică Shannon. Eu am vrut un câine mic şi drăguţ din rasa shih tzu, dar tu, nu şi nu! Ai ţinut morţiş să luăm animalul ăsta uriaş.

- E un câine de rasă...

- Miroase urât! Şi a costat mult prea mult. Nu înţeleg de ce nu ne-am luat unul simpatic, un chin. Sau un pug. Ai văzut căţelul lui Eileen? E adorabil. Mai bine am scăpa de monstrul ăsta.

Calvin oftă. Chiar dacă nu voia să recunoască, Shannon avea dreptate. In ciuda pedigriului impresionant, câinele devenise o povară de care nu avea timp să se ocupe. Poate nu avea să se întâmple nimic dacă îl lăsa afară o noapte. încă un urlet tulbură liniştea nopţii.

- Nu sta prea mult, ciripi Shannon. Mâine-dimineaţă mergem la biserică, pe urmă avem evenimentul acela unde trebuie să dai mâna cu alegătorii. Iar luni vin cei de la audit, nu-i aşa?

- Nu, ezită el cu mâna pe clanţă. I-am sunat azi şi am amânat auditul.

Slavă Domnului! Fusese singurul lucru bun din acea zi.

- Luni, cel mai probabil banca o să fie închisă pentru ca poliţia să ia totul la puricat. Iar înainte să redeschidem, trebuie să reparăm uşile şi luminatorul.
- Mă rog, tot trebuie să te bagi în pat, spuse Shannon. Tot nu-mi vine să cred că micuţa Turner Hastings a făcut aşa ceva, continuă ea din hol.
Nici lui Calvin nu-i venea să creadă. Era însă nevoit s-o facă. Micuţa Turner Hastings se transformase într-o pacoste.

-Tot nu'mi vine să cred că Turner Hastings a jefuit banca! E bibliotecara oraşului! spuse Larson, clătinând neîncrezător din cap, părând dezorientat de lumina in-candescentă a becurilor ce luminau strada. E bibliotecara oraşului!
John bătu la uşa căsuţei albe.
- E greu să nu crezi când totul a fost surprins de camera de supraveghere.
îşi împărţiseră sarcinile. Torelli şi şeriful Clemmons le luau din nou declaraţii rudelor şi prietenilor lui Yoda şi ai lui SpongeBob, în timp ce John şi Larson veniseră să stea de vorbă cu Turner. Durase ceva până ce obţinuseră mandatul de percheziţie. Se făcuse ora 2 dimineaţa.
Putea să parieze că strada pe care se aflau era, de regulă, tăcută ca un mormânt la acea oră. în acea noapte însă, cel puţin patru case aveau luminile aprinse, iar câteva persoane se aşezaseră comod în verandă, urmărin- du-le fiecare mişcare. John bătuse la uşă de mai multe ori tocmai de ochii vecinilor. Aşa cum se aştepta, nu răspunsese nimeni. După ce văzuse înregistrarea, ştia că erau slabe şanse s-o găsească pe Turner acasă. îşi încercase norocul şi apăsase pe clanţă. Nu mică îi fusese mirarea să constate că uşa era deschisă. Era conştient că vibra ceva în el la gândul că pătrundea în casa ei. Poate că simţea asta din cauza lipsei de somn. Pe de altă parte, era posibil să fie de vină acea erecţie de zile mari pe care o avusese când o văzuse pe Turner furând din cutia de valori. Starea cu

pricina chiar că apăruse de nicăieri şi trebuia să o analizeze în amănunt.
- De obicei, încuie uşa? îl întrebă pe Larson în timp ce-şi punea o pereche de mănuşi din latex.
- Habar n-am.
John clătină din cap.
- în regulă. Ştii că nu trebuie să atingi nimic, da?
- Da, domnule! răspunse Larson, părând realmente jignit.

Arşiţa
41
John îşi puse mănuşile, deschise uşa şi aprinse lumina din hol. Casa nu avea mai mult de 75 de metri pătraţi. Holul de la intrare dădea direct în livingul mobilat cu o canapea verde şi destul de veche, un fotoliu drăguţ din lemn curbat, un televizor ce avea cel puţin zece ani şi câteva plante decorative. Canapeaua avea două locuri şi era genul de piesă rigidă, deloc confortabilă pentru un bărbat, mai ales pentru unul mai voinic. In casă plutea o aromă vagă şi greu de definit, care îl înnebunea tocmai pentru că nu reuşea să o identifice.
-Tipa are prieten? întrebă John în timp ce se uita spre rafturile cu cărţi de pe partea opusă televizorului. Cizmele lui loveau zgomotos pardoseala din lemn de esenţă tare. Probabil pusese întrebarea doar pentru că individa era o femeie fugară. Dar lucrurile nu stăteau tocmai aşa. Avusese de-a face cu destule infractoare, dar ea era prima care îl excita. La naiba, nu ar fi ajuns ofiţer de poliţie dacă infracţiunile i-ar fi provocat erecţii!
- Nu cred că are, răspunse Larson. Nu. S-ar fi aflat dacă avea pe cineva. Cred că n-a mai ieşit cu nimeni după ce s-a despărţit de Todd Frazer.
- Şi când a fost asta?
- Cred că acum patru ani. Intre timp, el s-a însurat.
- Serios?
John se uită cu atenţie spre rafturile cu cărţi. Văzu acolo titluri semnate de Jane Austen, Edgar Allan Poe, Faulkner, Barbara Kingsolver, Graham Greene. Scoase Omul nostru

din Havana, una dintre cărţile lui preferate. Paginile erau uzate, iar ediţia fusese scoasă în urmă cu 15 ani. Era clar că Turner o citise de câteva ori.
-Ce cauţi? îl întrebă Larson, care trăgea cu ochiul peste umărul lui.
- Habar n-am, răspunse John şi puse cartea la loc. Casa nu era dotată cu aer condiţionat şi, chiar dacă era o oră târzie din noapte, încă se simţea căldura de peste zi. John simţea cum dârele de sudoare începeau să i se prelingă pe spate, pe sub cămaşă şi jachetă. Aruncă o privire prin casă. Lângă uşa de la intrare, era o măsuţă

deasupra căreia fusese agăţată o oglindă. Probabil că în ea se privea în fiecare dimineaţă înainte să iasă din casă. Nu o observase când intrase. Pe măsuţă erau o vază albastră cu verde şi o pereche de ochelari. John se încruntă. Arătau exact ca ochelarii pe care îi purtase la bancă. Probabil avea mai multe perechi identice. Luă ochelarii şi privi printr-o lentilă, apoi mormăi ceva şi îi întinse lui Larson.
- Observi ceva?
Ajutorul de şerif îi puse la ochi, apoi îi înapoie.
- Nu. Ar trebui să observ?
- Nu au dioptrii.
- Şi ce-i cu asta? vru să ştie Larson.
- De regulă, oamenii poartă ochelari ca să-şi corecteze vederea. Ochelarii ăştia nu au lentile cu dioptrii.
-Oh!
Atunci de ce-i purta? Ca să îi dea un aer de intelectuală? Auzise că unele femei apelau la trucul cu ochelarii fără dioptrii ca să facă faţă mai uşor în medii de lucru unde bărbaţii erau majoritari. Dar ea era bibliotecară, pentru numele lui Dumnezeu! Redeveni conştient de frământarea ce îi cuprinse din nou vintrele. Era tot mai clar că femeia era de vină. Deşi mai avusese de-a face cu o grămadă de escroci şi escroace, ea era prima care îi provoca o erecţie. Ce avea ea aşa de special? Se întoarse în locul unde era aşezat televizorul. Pe canapea se afla un exemplar din

ziarul Chicago Tribune, împăturit şi cu secţiunea de cuvinte încrucişate deasupra. Agentul se aplecă deasupra ziarului şi îl studie fără să-l atingă. Femeia completase tot careul cu cerneală.
Larson se uita la raftul cu cărţi, încruntându-se la ve-derea numeroaselor titluri. John porni televizorul.^ Era setat pe postul PBS. Nimic surprinzător până aici. II închise şi se îndreptă spre bucătărie, aprinzând luminile. Cum era de aşteptat, bucătăria era mică, dar curată şi ordonată. In dreptul chiuvetei, se afla un covoraş colorat. Lângă perete, erau o masă mică din fier forjat vopsit în alb şi două scaune. Pe un perete, lângă telefon, era

atârnat un calendar cu peisaje din Europa. John dădu paginile. Nimic. Nu scria nimic pe nici una. Luă telefonul fără fir şi apăsă pe butonul care îi redă ultimul număr apelat. Sună de 13 ori până când răspunse cineva.
- Ce vrei? se răsti o voce de bătrân.
- Sunt agentul special MacKinnon de la FBI. Vă rog să vă identificaţi, domnule.
Celălalt îi închise telefonul în nas. John ridică din sprâncene şi puse telefonul la loc. Deschise frigiderul. Conţinea în special iaurturi, salată verde, mere. Mâncare de femei, cum îi spunea John. în schimb, constată cu plăcere că laptele era integral. O observaţie care, deşi era interesantă, nu-l ajuta cu nimic. în zilele noastre, puţină lume mai bea lapte integral.
-Verifică-i ultimele apeluri telefonice, îi ordonă lui Larson. Vezi pe cine a sunat şi cine a sunat-o. Află dacă vreunul dintre numere apare pe opţiunea de apelare rapidă. Apoi aruncă un ochi prin rafturile şi sertarele din bucătărie. Şi în congelator. Eu verific dormitorul.
Din motive personale, nu avea nici un chef ca poliţistul să stea lângă el când scotocea prin lenjeria intimă a lui Turner.
- Bine, spuse ajutorul de şerif în spatele lui.

John intră în micul dormitor şi aprinse singura lumină din cameră - o veioză de pe noptieră. încăperea nu avea plafonieră. Patul era de o persoană, lucru care îl făcu să zâmbească. Era acoperit de o cuvertură multicoloră ce părea că fusese lucrată de mână. Mirosul acela vag pe care îl simţise când intrase în casă era mai intens în dormitor, dar tot nu-l putea identifica.
Deschise şifonierul şi scoase o lanternă din buzunarul interior al hainei ca să poată inspecta conţinutul. Văzu rânduri-rânduri de rochii şi fuste închise la culoare, la fel ca rochia pe care Turner o purtase în ziua jafului. Jos erau câteva perechi de pantofi închişi la culoare şi fără toc care lui i se păreau identici, dar care pentru o femeie erau cum nu se poate mai diferiţi. Dădu rochiile la o parte şi găsi, în fundul şifonierului, o pereche

de pantofi roşii cu toc înalt. îşi strânse buzele intr-un fluierat mut, dar admirativ şi ridică unul din pantofi. Avea vârful decupat, tocul înalt şi subţire, iar la spate, o baretă subţire din piele. Probabil erau cei mai nepractici pantofi pe care îi fusese dat să-i vadă în ultima vreme, dar arătau teribil de sexy. întoarse pantoful şi lumină talpa. Erau măsura 37. John verifică şi celelalte perechi de încălţăminte. Toate cu mărimea 37, deci erau ale ei.
îşi atinse uşor coapsa cu tocul pantofului roşu. Existenţa acelei perechi de încălţări sexy contrasta puternic cu imaginea pe care şi-o construise Turner. Din puţinele lucruri pe care le auzise şi le observase la bibliotecară, nu şi-o putea imagina plimbându-se prin Winosha în pantofi roşii, decupaţi şi cu toc înalt. Atunci ce făcea cu ei? Se fâţâia cu ei prin casă noaptea, de una singură? Imaginea îl făcu să tresară. întotdeauna îi plăcuse să privească oamenii ca pe nişte puzzle-uri şi să-şi imagineze cum gândesc şi ce îi determină să acţioneze intr-un fel sau altul. Numai că, la naiba, nu reuşea să înţeleagă ce punea la cale Turner. Poate că femeia reprezenta o provocare pentru el. John se

încruntă, puse pantoful lângă perechea lui şi se ridică. Era ceva mai mult la mijloc. Era ceva ce îi scăpa.
Lângă pat, era clasica noptieră. Pe ea se aflau veioza, un ceas şi o fotografie înrămată. Poza fusese făcută, fără doar şi poate, de un amator. Era cam neclară. în imagine era un bărbat în jur de 60 de ani, cu un zâmbet larg pe faţa înroşită. Ţinea în mână o undiţă la capătul căreia atârna un şalău mărişor. în fundal, se întindea un lac. John scoase poza din ramă şi se uită la ce scria pe spate. Uneori, firma care developa filmul şi scotea pozele trecea acolo data când fuseseră făcute. De această dată, nu era cazul. Puse fotografia la loc.
Noptiera avea un singur sertar, în care John găsi o cremă de mâini, pastile de tuse, câteva pixuri şi o carte. Coperta lucioasă era ilustrată cu un aşternut roşu din satin lucios. John răsfoi cartea şi rămase uimit. Doamne, Dumnezeule, era pornografie pentru femei!

Arşiţa
45
Şi-o imagină pe mica domnişoară Hastings ghemuită în patul ei de o persoană, citind cartea cu pricina. îmbrăcată cu un tricou de bărbat, băgându-şi mâna pe sub el şi...
-Aţi găsit ceva? strigă Larson din bucătărie.
John aproape că scăpă cartea. îşi drese glasul înainte să răspundă.
-Nimic. Tu?
- Nu, dacă zece conserve de sardine nu reprezintă un indiciu, spuse Larson cu o notă de dezgust în voce.
John zâmbi şi puse cartea înapoi în sertar.
-Ai aflat ceva despre ultimele apeluri telefonice?
-Ultimul apel primit a fost de la Tommy Zucker, un bătrân care locuieşte la câţiva kilometri la nord de oraş.
- Bună treabă!
John se apropie de măsuţa de toaletă. Găsi pe ea o cutie de bijuterii ce conţinea câteva coliere ieftine şi o brăţară din argint mătuit. Deschise un sertar şi dădu peste câteva perechi de chiloţi din bumbac şi sutiene albe simple. în alt sertar, erau şosete, toate împerecheate şi rulate. Băgă

mâna pe sub haine pe la marginea sertarelor. în cel cu şosete, dădu de o bucată de metal rece. O scoase. Era un ceas bărbătesc din oţel inoxidabil. Avea ceva inscripţionat pe spate: Russell Turner, 1955. John se întoarse la noptiera de lângă pat şi luă din nou fotografia înrămată. Aşa cum bănuise, tipul cu undiţa purta un ceas din oţel inoxidabil. Din cauza calităţii pozei, era greu de stabilit cu exactitate dacă era vorba despre acelaşi ceas, dar John ar fi fost gata să-şi pună la bătaie salariul pe o lună că tipul din poză era bătrânul Russ.
în cadrul uşii apăru Larson.
- Să arunc o privire şi în baie?
- Da. Dar stai puţin. Ştii cine e? întrebă John arătându-i poza.
-Da, domnule, răspunse Larson. E Rusty Turner. Era unchiul lui Turner.
-Era?

46
Elizabeth Hoyt
-A murit acum trei sau patru ani, spuse Larson gânditor, scărpinându-se în cap. A fost un mare scandal. Domnul Hyman l-a prins că fura din banii băncii şi a fost nevoit să-l dea afară.
- Serios? comentă John, ridicând din sprâncene. L-a dat afară, dar apoi a angajat-o pe Turner cu jumătate de normă?
Larson ridică din umeri.^
-Ce vină avea Turner? în plus, s-a întâmplat acum patru ani. Domnul Hyman e un tip iertător.
- Dar cât de iertătoare o fi Turner Hastings?
- Poftim?
-Nimic, spuse John şi puse fotografia la loc. Ai terminat în bucătărie?
- Da, domnule. Mă duc să verific în baie.
John se întoarse lângă măsuţa de toaletă şi verifică următorul sertar. Găsi jeanşi şi pulovere. Cel puţin, avea şi haine obişnuite în garderobă. Sertarul următor era plin cu pijamale din flanel. Femeii nu i-ar fi stricat un catalog de la

Victoria’s Secret. în fundul sertarului, era un săculeţ din denim. John îl desfăcu, iar palma i se umplu de ace. Ace de pin. în acea clipă, îşi dădu seama a ce mirosea în casă: a pin. Nu era acel miros artificial al produselor de curăţenie, ci aroma delicată şi proaspătă de pin verde. îşi duse palma la nas şi inspiră. Deodată, îi apărură în minte pădurile şi munţii din Wyoming. Puse cu grijă acele de brad înapoi în săculeţ şi-l băgă în sertar. Apoi mai aruncă o privire prin cameră. Singurul loc unde nu căutase era un mic birou aşezat pe colţ. Trase scaunul de lemn şi se aşeză. Biroul era o piesă veche din lemn masiv, cu două sertare mici de o parte şi de alta şi unul mai mare, chiar dedesubt. Sertarul din mijloc avea deasupra o suprafaţă de scris ce putea fi dată la o parte.
John scoase sertarul din mijloc. Era plin cu poze răsfirate peste tot ca nişte frunze căzute. Le răscoli cu arătătorul. O poză alb-negru cu o femeie, un bebeluş şi un băieţel de câţiva anişori. O poză cu un tânăr în robă de absolvent de facultate. în multe fotografii,

apărea Russell Turner, mereu roşu la faţă, mereu zâmbitor. John găsi o poză cu Turner. Avea vreo 16-17 ani, purta o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou şi stătea pe treptele unei căsuţe de lemn. Zâmbea timidă spre aparatul foto. Şi spre el. Ochii îi erau uşor mijiţi şi verzi ca ai unei pisici. John privi fotografia preţ de câteva minute, mângâind uşor conturul feţei lui Turner.
O puse apoi la loc, închise sertarul şi îl deschise pe cel din dreapta. Găsi un carnet de cecuri şi câteva cecuri în alb. Deschise carnetul de cecuri. îşi notase cu meticulozitate suma pe fiecare cec. Suma totală era de 1 056,73 de dolari în cont. Găsi şi un cont de economii, cu peste 5 000 de dolari în el.
In sertar mai erau nişte agrafe pentru hârtie, creioane şi pixuri, un calculator de buzunar şi două facturi neplătite, una de la Visa, alta de la o benzinărie. Din toate socotelile pe care John le puse cap la cap nu reieşea că Turner

decisese să fure din cutia de valori a lui Hyman pentru bani. Interesant!
John trase ultimul sertar, pe cel din stânga, şi dădu peste o agendă mică neagră. O răsfoi şi începu să zâmbească. Turner îşi începuse anul cu cele mai bune intenţii. Paginile din ianuarie şi februarie erau pline de liste şi date complete, martie şi aprilie erau puţin mai goale, iar în august deja nu se mai obosise să-şi planifice nimic. Se întoarse la prima pagină, unde de regulă oamenii îşi notează datele personale. Fu încântat să remarce că Turner completase cu grijă toate datele, inclusiv rubrica rezervată numărului de telefon mobil.
Ptiu! John scoase mobilul din buzunar şi formă numărul lui Turner Hastings.
capitolul 7
Era întuneric beznă când sună telefonul, iar Turner se simţi dezorientată. De ce nu era în pat? Unde era noptiera? îşi aminti apoi că jefuise cutia de valori a lui Calvin48 Elizabeth Hoyt
şi că era în Chevroletul albastru al lui Tommy. Se ridică în capul oaselor şi îşi masă uşor ceafa. Deşi scaunul din faţă din vinilin al Chevroletului era mare, nu era nici pe departe confortabil. Parcase pe un drum lăturalnic ce i se păruse suficient de neumblat ca să doarmă în maşină. Drumul ducea către unul dintre numeroasele mici lacuri din apropiere de Winosha. Era un loc potrivit, suficient de îndepărtat şi neumblat, doar că nu era iluminat, aşa că la acea oră târzie era întuneric beznă.
Telefonul sună iar.
Turner apăsă un buton, iar ecranul ceasului ei de mână se lumină. Era 2.34 dimineaţa. Cine putea s-o sune la o oră aşa de târzie? Bâjbâi în poşetă şi scoase telefonul care deja suna isteric. Pe ecran era afişat un număr pe care nu-l ştia, aşa că ezită o clipă înainte de a răspunde.
-Alo?
- Sunteţi Turner Hastings?
Vocea ce se auzea era plină şi foarte-foarte masculină. Şi suna oficial.

Ea simţi un fior rece pe şira spinării, chiar dacă noaptea era fierbinte.
- Da, eu sunt.
- Sunt agentul special John MacKinnon de la FBI. Aş vrea să vă pun câteva întrebări.
Turner se aşteptase ca anchetatorii să o caute, dar fu şocată că totul se întâmplase atât de repede. Reuşi să nu-şi trădeze temerile. învăţase să-şi mascheze sentimentele.
- în regulă, daţi-i drumul!
Citise undeva că telefoanele pot fi localizate, dar că precizia nu e tocmai de sută la sută. Chiar şi aşa, nu avea de gând să stea prea mult de vorbă.
- Speram că o să vă întoarceţi în Winosha ca să stăm de vorbă faţă în faţă, continuă agentul cu un ton care i se păru lui Turner uşor crispat.
-Regret, domnule MacKinnon, replică ea cu genul de ton politicos cu care îi trimitea la plimbare pe cei
Arşiţa
49
de la firmele care încercau să le vândă oamenilor una-alta la telefon. Ceea ce îmi cereţi e de-a dreptul imposibil.
-Vedeţi dumneavoastră, avem nişte imagini filmate de camerele de supraveghere şi nişte cadre în care s-ar zice că furaţi conţinutul cutiei de valori a domnului Calvin Hyman. N-aţi vrea să veniţi totuşi ca să lămurim lucrurile?
-Nu cred că, dacă vin, se va lămuri ceva, domnule MacKinnon. Vedeţi dumneavoastră, adevărul este că am furat conţinutul cutiei de valori a lui Calvin.
Şi închise telefonul. Apoi deschise valiza şi scoase un borcan cu hering marinat. Mereu i se făcea foame când se trezea în miez de noapte. Exact când desfăcea capacul, telefonul sună din nou. Scoase cu grijă un peştişor marinat şi începu să-l mănânce, privind la telefonul care suna pe bancheta de alături. Ştia că nu trebuia să răspundă, dar îi era greu să reziste. Curiozitatea fusese dintotdeauna o problemă pentru ea.
-Da?
-Am trei lucruri să vă spun, doamnă.

Chiar avea o voce sexy. Dar, cel mai probabil, tipul avea vreo 50 de ani, chelie şi respiraţie urât mirositoare.
- Care sunt acelea?
-Unu: noi, cei de la FBI, preferăm să ni se spună „agent special cutare1*.
- O să încerc să reţin asta, replică Turner cu voce gravă. Doi?
- Doi: chiar insist să veniţi.
- Regret, agent special MacKinnon, dar să fiu arestată nu face parte din planurile mele din noaptea aceasta.
Urmară câteva secunde de pauză, timp în care agentul procesa, probabil, răspunsul ei incredibil de sincer.
-Şi ce includ mai exact planurile dumneavoastră pentru noaptea aceasta?
Ea zâmbi în beznă.
- Nu cred că este în interesul meu să răspund la această întrebare.

- Aha. Ce-aţi zice să mergem la o cafea?
Turner luă telefonul de la ureche şi-l privi fix. Dacă n-ar fi fost conştientă de situaţie, ar fi zis că...
- îmi propuneţi să ieşim la o întâlnire?
- Tot ce se poate.
Era de-a dreptul intrigată.
-Şi unde m-aţi duce la cafea la ora asta? La benzinărie?
- Sunt convins că au cafea foarte bună.
- Asta pentru că n-aţi cumpărat niciodată de la ei.
- E o cafenea în oraş...
- Da, dar se deschide abia la 6 dimineaţa. E un oraş mic, agent special MacKinnon. în plus, tot farmecul întâlnirii se va spulbera când o să-mi puneţi cătuşele.
- Am putea face asta mai târziu.
Turner mai înghiţi un peşte, fiind atentă când la borcan, când la telefon.
-Nu este cam ciudat să capturaţi o fugară dându-i întâlnire?
- Nu este o tehnică la care apelez des.

-Asta sper şi eu. Turner se încruntă. N-aş vrea să mă gândesc pe ce se duc banii din impozitele şi taxele mele.
-Toată lumea îşi face griji legate de taxe şi impozite.
- Şi pe bună dreptate!
El oftă în telefon.
- Să înţeleg că mă refuzaţi?
-Mă tem că da, răspunse Turner, gustând dintr-o felie de ceapă murată.
- Ce mâncaţi?
- Hering marinat.
- Ce anume marinat?
- Hering marinat! Hering. E un peşte.
Turner îşi dădu ochii peste cap. De pe ce planetă era individul?
- Peşte marinat.
Vocea lui era lipsită de expresie, dar Turner simţi o urmă de repulsie.
- E foarte bun, rânji ea.
Arşiţa
51
- O să vă cred pe cuvânt, doamnă.
-Bineînţeles, răspunse ea. De unde sunteţi de n-aţi auzit de hering marinat?
- Din Wyoming.
îşi imagină un cowboy cu cizme şi pantaloni din piele prăfuiţi şi cu pălăria trasă pe ochi. „Opreşte-te!“, îşi spuse.
- Dacă tot aţi ajuns în Wisconsin, ar fi bine să încercaţi câteva dintre specialităţile noastre culinare.
- O să mă mulţumesc cu caşul.
- Laşule!
-Aşa e, doamnă, sunt un laş când vine vorba de peşte marinat. Nu sunt laş la alte capitole. Nu vreţi să-mi spuneţi unde sunteţi? continuă el, iar vocea îi coborî atât de mult, încât aducea a geamăt.
-Nu, nu tocmai, spuse ea fără să îşi poată stăpâni un fior.
- V-ar uşura mult situaţia.
-V-ar uşura-o dumneavoastră, nu mie, se încruntă ea. Ce aveţi de gând acum, să mă ţineţi la telefon suficient de mult ca să mă localizaţi?

Oare de ce o lua peste picior în felul acesta?
-Aşa ar fi trebuit, mormăi el.
- Adică în clipa asta nu încercaţi să localizaţi apelul? întrebă ea neîncrezătoare şi mirată, căci nu aşa îşi imaginase că decurgeau convorbirile dintre agenţii FBI şi suspecţii pe care îi urmăreau.
-Ei bine...
- Nu m-am născut ieri, să ştiţi. Chiar dacă lumea are impresia asta despre noi, oamenii din oraşele mici de provincie.
- Nu şi eu, doamnă.
- Râdeţi de mine?
- Nu mi-aş permite.
-Aha, pufni Turner şi privi pe geam spre bezna care se întindea afară. Şi care ziceaţi că e al treilea lucru pe care vreţi să mi-l spuneţi?

Urmă o pauză, apoi el spuse cu un ton cât se poate de serios:
- întotdeauna pun mâna pe cel pe care îl caut. Sau pe cea pe care o caut.
Turner făcu ochii mari. Ar fi trebuit să râdă de o replică aşa de melodramatică. Dar, pentru că venea din partea lui şi fusese rostită cu acea voce gravă, sinceră şi un pic tărăgănată, ea o crezu. O cuprinse panica. închise telefonul şi aproape că îl aruncă pe bancheta de alături. Puse repede capacul borcanului cu hering marinat, porni motorul Chevroletului şi demară în trombă, deşi habar nu avea încotro să se îndrepte. Simţea nevoia să plece, să schimbe locul.
De mult timp nu găsise pe cineva cu care să stea de vorbă. Să discute cu adevărat. Cineva care să o vadă pe Turner femeia, nu pe Turner bibliotecara. Aşteptase un singur lucru vreme de atâţia ani, iar asta o făcuse vul-nerabilă. Iar acum, cineva - un bărbat - dăduse dovadă de puţină empatie şi ştiuse cum să ajungă la ea, cum să reacţioneze la genul ei de umor. Moment în care ea se topise toată. în ritmul ăsta, avea să ajungă la închisoare sau chiar mai rău. Deci nu era cazul să se topească.

capitolul 8

A doua zi, în timp ce parcau în dreptul micii agenţii imobiliare a lui Todd Frazer, John începu să se teamă că nu aleseseră bine localul unde luaseră prânzul. El şi Larson o interogaseră toată dimineaţa pe casiera roşcată, o tânără destul de ostilă, care îi ridicase tensiunea. Ea avea senzaţia că, prin furtul comis, Turner o jignise. Ţinând cont de relaţia personală şi destul de evidentă dintre ea şi Larson, interogatoriul nu fusese nici pe departe o reuşită.

După discuţia cu roşcata, se gândiseră să mănânce ceva. Oferta din Winosha se rezuma la cafeneaua unde

luase micul dejun - numită neapetisant Grătarul Unsuros - şi la pizzeria de la benzinăria din oraş. El şi Larson luaseră câteva felii de pizza cu pepperoni şi le udaseră cu două cutii de cola fără zahăr. Acum, John avea o senzaţie de arsură în piept. Grozav! La cum decurgea ziua, fie se alesese cu arsuri la stomac, fie îl păştea un atac de cord.

Agenţia imobiliară a lui Frazer îşi avea sediul intr-o casă albă din prefabricate, cu trepte şi balustrade din lemn. Pe Frazer îl căutaseră deja acasă, dar se părea că omul lucra de bunăvoie^ şi duminica. Lui John, individul îi era deja antipatic. In curte trona un panou pe care scria numele firmei: „Agenţia imobiliară Big Woods“. John şi Larson urcară treptele şi intrară în sediul agenţiei. Ajunseră într-o încăpere mică pe care aparatul de aer condiţionat aproape că o transformase în frigider. Era atât de frig, încât John avu neplăcuta senzaţia că picăturile de transpiraţie îi îngheţau pe şira spinării. Podeaua era acoperită cu mochetă gri de trafic intens. Exact în mijlocul camerei, se afla un birou la care stătea o tânără cu părul lung şi negru prins într-o parte. Când îi văzu, tresări. Probabil nu avea mulţi vizitatori duminica. Sau o speriase uniforma lui Larson.

- Cu ce vă pot ajuta?
- îl caut pe Todd Frazer, spuse John arătându-i insigna.

Tânăra făcu ochii mari.
-S-a dus acasă pentru a lua prânzul, spuse ea, pri- vindu-l pe Larson de parcă se aştepta ca poliţistul să-i confirme spusele.
-Probabil că l-am ratat. O să se întoarcă la birou după masa de prânz? întrebă John cu amabilitate.
-Aşa cred, răspunse femeia, aruncând o privire în jur.
- în regulă. îl aşteptăm aici.
John se aşează pe unul dintre scaunele de plastic rezer-vate clienţilor, ignorând expresia alarmată a secretarei.

Larson o întrebă unde e toaleta şi îi urmă indicaţiile. John şi secretara rămaseră singuri. El oftă.
- Aveţi cumva vreo pastilă de stomac? Pentru arsuri.
Ea sări ca arsă şi se uită pe birou, de parcă puteau fi nişte pastile acolo, iar ea nu le observase.
- Nu am, îmi pare rău. Vreţi să dau o fugă şi să vă cumpăr?
-A, nu, mulţumesc. E în regulă.
Femeia continua să-l privească fix. John simţi dorinţa subită de a mârâi spre ea, ca un câine. Se abţinu şi închise ochii.
El şi Torelli erau cazaţi la o pensiune pentru că ambele moteluri din oraş erau pline. Era sezon turistic. Nu apucase să petreacă mult timp în camera lui. Ajunseseră la 3 dimineaţa şi plecaseră din nou când se crăpase de ziuă. Remarcase însă că salteaua era subţire şi plină de cocoloaşe şi bănuia că perna pe care pusese capul fusese tăiată din- tr-o veche bucată de burete. In plus, aerul condiţionat făcea mai mult zgomot decât răcoare, aşa că, una peste alta, John nu dormise prea bine. Probabil că oboseala era una dintre cauzele arsurilor la stomac şi ale durerii de cap ce începea să se instaleze. Şi mai fusese discuţia aceea cu Turner Hastings. Vocea ei îl luase prin surprindere. Era neaşteptat de guturală, cu o răguşeală aparte. Ştiind că e o femeie minionă, se aşteptase ca vocea ei să aibă o tonalitate mai înaltă, poate chiar copilăroasă. în schimb, avea vocea joasă a unei femei care ţipase

îndelung. Sau care nu mai vorbise de multă vreme cu cineva. Sau care abia se trezise din somn. Ideea îl intrigă. Oare ce o îm-piedica să vorbească, să îşi trăiască viaţa? Apelul lui nu o alarmase. Parcă ar fi discutat despre arşiţa de afară, nu despre o infracţiune din pricina căreia risca să ajungă după gratii. Era o femeie deşteaptă, era convins de asta. Deci nu avea cum să nu ştie că era la ananghie. Cu toate astea, nu părea afectată de întreaga situaţie. Bravada ei nesăbuită n-ar fi trebuit să-l excite.
Dar îl excita.
Arşiţa
55
Cineva deschise uşa, iar John ridică privirea. în birou intră un bărbat de vreo 35 de ani, suplu, înalt, cu ochelari cu ramă subţire. Individul se opri şi se uită spre secretara care-şi dădu exagerat ochii peste cap înspre John.
- Cu ce vă pot ajuta? întrebă el, repetând formularea folosită mai devreme de femeia de la birou.
Exact în acelaşi moment, îşi făcu apariţia şi Larson. Frazer, căci cel mai probabil el era, îl privi confuz pe ajutorul de şerif.
- Ce s-a întâmplat?
John se ridică.
-Sunt agentul special John MacKinnon de la FBI, domnule Frazer. Aş vrea să vă pun câteva întrebări, dacă nu vă deranjează.
John avusese grijă să pară că îi cere permisiunea, dar amândoi ştiau că tocmai îi transmisese un ordin.
- Da, sigur că da. Sylvie, preia tu apelurile, spuse Frazer, părând la fel de confuz ca mai devreme.
Bărbatul deschise uşa unui birou şi îi pofti înăuntru. Aproape tot spaţiul era ocupat de fişete metalice - trei la număr - şi de un birou mare din metal. Frazer se aşează pe scaunul rotativ, încercând să-şi exercite autoritatea de care se bucura în mediul lui, din spatele masivului birou metalic.
John se îndreptă spre fişetele metalice. Pe peretele din spatele lor erau mai multe poze înrămate.
- Am înţeles că aţi avut o relaţie cu Turner Flastings.

-Aşa e, am fost împreună, răspunse Frazer, evident luat prin surprindere de întrebare. Am fost chiar logodiţi, adăugă el.
- Cât timp aţi fost logodiţi?
în cele mai multe poze, apărea o blondă minionă şi cu gura cam mare. în câteva imagini, ţinea în braţe un puşti ciufulit de 2-3 ani.
- Cam un an.
Frazer îi aruncă o privire lui Larson, iar ajutorul de şerif îi întoarse privirea cu o expresie împietrită. Nu se descurca rău deloc pentru un puşti aşa de crud.

- Dar asta a fost acum patru ani, continuă agentul imobiliar. Intre timp, m-am însurat cu Debbie. Suntem căsătoriţi de aproape trei ani. Dar de ce vă interesează Turner?
- Când aţi văzut-o ultima oară pe domnişoara Hastings?
- Nu aş spune că recent.
John se întoarse şi-l ţintui cu privirea, iar Frazer roşi.
- Mergem la aceeaşi biserică, deci probabil acolo am văzut-o luna trecută.
- Când mai exact?
- Acum patru sau şase săptămâni. Nu-mi aduc aminte exact, recunoscu Frazer, privind din nou spre Larson. Cred că soţia mea a văzut-o mai de curând. II duce pe Colin la bibliotecă la ora poveştilor.
-Soţia dumneavoastră ştie că aţi fost logodit cu Turner?
-Tot oraşul ştie, pufni Frazer. Nu-i vreun secret.
-Şi nu o deranjează?
- Debbie ştie că pe ea o iubesc, adăugă bărbatul.
John îl privi o clipă, apoi încuviinţă din cap.
- De ce s-a încheiat relaţia cu domnişoara Hastings?
- Sunt patru ani de atunci. De ce vă interesează?
în faţa biroului lui Frazer erau două scaune pentru clienţi sau alţi vizitatori. John se aşeză pe unul din ele.
-Aveţi cumva pastile de stomac? Ceva contra arsurilor?
- S-ar putea să am.

Frazer trase un sertar al biroului, scotoci puţin înăuntru şi-i oferi lui John o jumătate de folie. John luă patru pastile şi îi returnă folia.
-Mulţumesc. Ştiţi că domnişoara Hastings se afla la bancă atunci când a avut loc jaful.
- Da, ştiu.
- Se pare că, în confuzia creată în urma jafului, domnişoara Hastings a profitat şi a deschis cutia de valori a domnului Calvin Hyman. A furat tot ce era înăuntru.

Frazer clătină neîncrezător din cap. Părea că nu a auzit bine.
- Ce aţi spus?!
John era sigur că bărbatul îl auzise foarte bine. Mestecă încet pastila cu gust de cretă, aşteptând ca Frazer să digere informaţia.
- Dar de ce? De ce să facă aşa ceva? întrebă Frazer în cele din urmă.
-Tocmai asta încercăm să aflăm.
- Sunteţi siguri? întrebă bărbatul, clătinând în continuare din cap. Nu putea fi vorba de altcineva?
- Nu. Am văzut tot ce a făcut pe imaginile de pe camerele de supraveghere, răspunse John şi înghiţi pasta prăfoasă ce i se formase în gură.
- Dar nu are pic de logică. Mă îndoiesc că are nevoie de bani. Iar povestea aia cu Calvin s-a întâmplat acum o grămadă de ani.
- Ce poveste?
-Toată tărăşenia cu unchiul ei, Rusty Turner. Sigur aţi auzit de ea, continuă Frazer, uitându-se la Larson.
- Mai bine spuneţi-mi versiunea dumneavoastră.
Frazer se îndreptă de spate şi-şi frecă uşor bărbia.
- Ei bine, Rusty Turner lucra la bancă. A fost chiar vicepreşedinte. Era un tip simpatic, toată lumea din oraş îl simpatiza. Dar s-a dovedit că de ani buni sustrăgea bani din bancă.
John ridică din sprâncene.
- Calvin a aflat, continuă Frazer ridicând din umeri, şi a fost nevoit să-l concedieze pe Rusty. Nu ai cum să

păstrezi un angajat care sustrage bani, mai ales când e vorba de o bancă.
- Şi ce a făcut Turner?
-Nu avea ce să facă. Toată lumea ştia că Rusty era vinovat. îmi amintesc că s-a supărat rău pe Calvin. Pre-supun că era normal. Apoi i-a trecut.
Oare? John îşi întinse şi îşi încrucişă picioarele, apoi îşi puse mâinile pe burtă, adoptând o atitudine extrem de relaxată.

- Spuneţi că v-aţi despărţit în urmă cu patru ani. în perioada în care s-a iscat scandalul cu unchiul ei?
- Ceva mai târziu, răspunse Frazer încruntat. A fost după înmormântarea lui Rusty, aşa îmi amintesc.
- Cum a murit domnul Turner?
- A suferit un atac de cord. Frazer făcu ochii mari în spatele ochelarilor lui mici. Nu a fost vorba de crimă sau de ceva de genul acesta, dacă la asta vă gândiţi. Avea 60 şi ceva de ani, suferea de hipertensiune, avea nivelul colesterolului ridicat, din ce am auzit, şi pur şi simplu intr-o zi a murit.
-A murit în urma unui atac de cord, murmură John.
Luă o agrafă pentru hârtii de pe biroul lui Frazer şi începu să o îndrepte.
- Da, se poate spune şi aşa, dacă vreţi, zise Frazer scorţos.
Bărbatul părea ofensat.
- Şi de ce v-aţi despărţit de Turner?
- Cred că pur şi simplu ne-am înstrăinat. Ştiţi cum e. Te vezi tot mai rar cu o femeie, iar într-o zi îţi dai seama că relaţia e moartă pentru că nu i-ai acordat atenţie.
Oare nu era adevărat? John încuviinţă din cap.
- Şi cine a pus punct?
- Cred că ea. M-a sunat şi m-a anunţat că-mi dă înapoi inelul de logodnă. Aş zice că acela a fost momentul rupturii. Nu a existat o ceartă sau o discuţie dramatică, îmi dădusem deja seama că despărţirea era o chestiune de timp, iar ea probabil simţise la fel.

John transformase agrafa într-o bucată de sârmă dreaptă.
- Credeţi că ar avea vreun motiv să fie şi acum supărată pe Calvin Hyman?
- Nu. Frazer îşi întinse mâinile. Tocmai de aceea spun că povestea asta nu are nici o noimă.
-Nici un motiv?
-Nici unul.
Arşiţa
59
John rămase tăcut. Transformase sârma intr-un cerc. De la biroul lui Sylvie se auzeau tastele computerului. Larson se foia în scaun, făcându-l să scârţâie.
- Dacă s-ar fi întâmplat acum patru ani, aş fi înţeles, vorbi deodată Frazer.
- De ce spuneţi asta?
-Pe vremea aceea, era supărată rău pe Calvin. îmi aduc aminte că la înmormântarea lui Rusty mi-a spus că ea crede că persoana care a sustras banii a fost Calvin însuşi şi că i-a înscenat totul lui Rusty.
- Şi ce i-aţi spus?
-Ce puteam să-i spun? Frazer părea frustrat. Era clar că moartea unchiului ei o afectase. In momente dificile ca acelea, oamenii spun tot felul de lucruri pe care nu le cred cu adevărat.
-Aşadar, consideraţi că nu credea cu adevărat că domnul Flyman făcuse aşa ceva? întrebă John fixându-l cu privirea.
-Nu avea cum să creadă, nu-i aşa? Calvin Hyman este preşedintele băncii. E primarul oraşului. Este un tip foarte activ politic şi social. De ce ar fura din propria bancă?
-Aceleaşi lucruri s-ar putea spune despre domnul Turner, nu-i aşa?
- Poftim?
John se ridică şi aruncă cercul din sârmă pe biroul lui Frazer.
- Cât de plauzibil e ca vicepreşedintele unei bănci să fure din banca pe care o conduce?
Frazer îl privi năucit, uitând, pare-se, să adopte aerul autoritar al unui proprietar de firmă.

- Calvin are deja totul. De ce ar avea nevoie de mai mult?
John zâmbi.
-Din experienţa mea, dorinţa este una, iar nevoia e alta.

capitolul 9

Turner se privi în oglinda retrovizoare a Chevrole- tului şi tăie cu grijă o şuviţă de păr negru şi drept. Nu prea îi plăcea ideea de a se tunde singură, dar nu avea încotro. Dacă alegea să se ducă la salonul din oraş şi să ceară un tuns şi un coafat, era ca şi cum şi-ar fi pus singură cătuşele la mâini. Aşa că era obligată să ia foarfecă în propriile mâini. La final, fu încântată. Ieşise bine. Probabil tocmai pentru că nu voise o tunsoare anume.
îşi aranjă părul, apoi se uită la ceas. Era 5.50 după-a-miaza. La acea oră, Calvin şi Shannon probabil plecau la dineul oferit de Biserica Luterană. Avea loc în a doua duminică din fiecare lună, iar familia Hyman era nelipsită de la eveniment. Sau fusese nelipsită în ultimul an. începuseră să ia parte la evenimentele Bisericii Luterane în perioada în care Calvin luase decizia de a candida pentru a obţine un loc în legislativul statal. Actualul deţinător al mandatului, Mason Carter, urma să se retragă din motive de sănătate. Carter anunţase deja că îl sprijină pe Calvin şi, cum mandatul le revenea, de regulă, candidaţilor republicani, victoria lui Calvin era ca şi obţinută. Asta dacă totul mergea bine şi primea învestitura republicană la reuniunea ce urma să aibă loc peste două săptămâni.
Turner oftă şi se uită din nou în oglinda retrovizoare, în partea stângă, părul era mai lung decât în dreapta. Sau cel puţin aşa se vedea în mica oglindă. Ridică din umeri şi puse foarfecă deoparte.
De pe alee se auzi zgomotul motorului unei maşini. Turner se ghemui instinctiv pe bancheta de alături, deşi parcase Chevroletul într-o zonă împădurită, de unde nu avea cum să fie văzut dinspre şosea. Maşina trecu.
Scoase binoclul, se aşeză în genunchi pe bancheta maşinii şi începu să urmărească şoseaua pe care urma să-şi facă

apariţia Calvin. După un minut, trecu o maşină. Da, în depărtare se vedea Cadillacul crem. Aşteptă

zece minute, din precauţie, în caz că aveau să se întoarcă pentru că uitaseră ceva.
Nu o făcură. îşi puse mănuşile, desfăcu o pungă de hârtie şi ieşi din maşină. Dogoarea amiezii încă nu se domolise, iar drumul până la casa lui Calvin îi umplu fruntea cu broboane de transpiraţie ce se adunau în părul ei proaspăt tuns. Familia Hyman locuia într-o casă nouă, o monstruozitate cu faţada din cărămidă galbenă şi intrarea încadrată de două coloane cât două etaje. Proprietatea era construită la marginea oraşului, pe un teren de 2 000 de metri pătraţi. O peluză lungă şi înverzită cobora până spre şosea. Iarba era de un verde crud, ce contrasta cu buruienile aproape uscate din jur. Calvin cheltuia probabil o avere pe apa cu care uda peluza.
Turner înaintă pe aleea pietruită fără să se teamă că avea să o vadă cineva. Cel mai apropiat vecin era la vreo 500 de metri distanţă. Ocoli locuinţa, îndreptându-se spre spatele casei, iar la un moment dat împietri. Avea în faţa ochilor un câine uriaş, alb cu negru. îi luă ceva timp să observe că animalul era legat cu lanţul şi nu se putea îndepărta prea mult de coteţ. Era o creatură uriaşă, ca un dalmaţian enorm cu urechi ascuţite. Părea să fie un dog german. Orice ar fi fost, o ţintuia cu privirea şi îşi ciulea urechile. Se strecură spre curtea interioară, pentru a ajunge în spatele casei. Câinele o fixa în continuare, cu limba scoasă şi uriaşele maxilare deschise. Părea că îi era foarte cald, lucru firesc din moment ce coteţul era aşezat în plin soare. Oftă. Doar Calvin putea lăsa un câine afară fără să-i asigure măcar un pic de umbră.
Aşteptă ca animalul să înceapă s-o latre. Nimic. Câinele se mulţumea să îi urmărească fiecare mişcare. în curtea interioară erau o masă, nişte scaune de picnic din lemn şi un grătar modern, pe bază de gaz. Găsi uşile duble care dădeau spre bucătărie şi le studie preţ de un minut. La naiba! Un ciocan i-ar fi fost de folos. Din fericire, zări în

patul de flori din jurul terasei câteva statuete din ciment care înfăţişau porci. Alese un purcel

ce afişa un rânjet satisfăcut şi sparse cu el geamul uşii. Privi înapoi peste umăr. Câinele ridicase capul la auzul zgomotului, dar nu părea deloc impresionat. Poate că asistase şi la alte intrări prin efracţie. Turner luă o spatulă de lângă grătar, îndepărtă bucăţile de geam care încă se ţineau în rama uşii, apoi intră în casă.
Tavanul era străbătut de câteva grinzi aparente, iar deasupra insulei din centrul bucătăriei atârna o instalaţie ciudată, de care erau agăţate diverse oale şi cratiţe. Probabil că tema decorativă fusese Franţa provincială, dar, undeva între proiectare şi execuţie, planul fusese deturnat de o armată de porci. Purceii tropăiau pe perdelele de deasupra chiuvetei, făceau piruete pe tapet sau stăteau cuminţi pe blatul de lucru, sub formă de căni ori vase din ceramică.
Turner clipi des, apoi porni spre hol. Trecu pe lângă baie, apoi pe lângă o cameră uriaşă cu şemineu, pe lângă scări şi un dormitor de oaspeţi. Când ajunse la capătul holului, se întoarse spre scări. Urcă treptele şi ajunse la etajul 1, care era ocupat aproape în întregime de dormitorul matrimonial. Se opri în pragul uşii şi studie camera cu atenţie, dar nu văzu ce căuta.
Următoarea cameră era exact ce căuta.
Era un birou - biroul lui Calvin. îşi dădu seama după tematica pescărească a decorului. Nici urmă de porc. Într-un colţ, tronau un impresionant birou negru şi o bibliotecă. într-o parte a biroului, se aflau un calculator deasupra şi tastatura pe o tăblie de dedesubt. Lui Turner îi venea să chiuie de fericire. Se aşeză la birou şi porni computerul, apoi începu să scotocească prin sertare. Găsi câteva cărţi - Codul lui Da Vinci, romane de Clive Cussler şi nişte cărţi de pescuit. Pe birou erau aşezate din loc în loc instrumente de navigaţie - ca şi cum Calvin ar fi ştiut să folosească un sextant. Turner văzu o fotografie în care el apărea alături de un grup de bărbaţi, pe malul unui lac îngheţat,

lăudându-se cu peştii prinşi. Privi poza mai de aproape. Peştii erau aproape îngheţaţi. Probabil fusese o sesiune de pescuit la copcă.

Iar un bărbat din grup semăna cu un fost guvernator republican.
Făcu un gest de dispreţ şi începu să caute prin sertare, în cel din mijloc găsi agrafe, pixuri, un aparat de capsat, post-ituri şi un inel de care erau prinse patru chei. Mai în spate erau nişte hârtii. Se uită peste ele, dar nu găsi nimic incriminator. înainte de toate, decise să caute în documentele din computer, fiindcă părea cea mai bună sursă de informaţii.
Poza de pe desktop înfăţişa peşti care săreau în jurul unei bărci. Deschise un folder numit Documente 6 şi studie fişierele. Zece minute mai târziu, se foia nemulţumită pe scaun. Nu era nicidecum o expertă în lucrul cu computerul, dar ştia cam tot ce cunoaşte un utilizator obişnuit. Cu toate acestea, nu reuşise să dea peste nici un document care să semene cu un fişier de contabilitate. La naiba! Calvin probabil avea o balanţă contabilă pentru bancă. Cum altfel putea ţine socoteala banilor pe care îi sustrăgea? Cu o zi în urmă, ea îşi asumase un risc şi pierduse când profitase de agitaţia de după jaf ca să umble în cutia lui de valori. Sperase că avea să găsească un CD sau chiar dosare ce dovedeau negru pe alb că preşedintele băncii deturna fonduri. Poate că nu ţinea o socoteală amănunţită...
Nu, nu trebuia să se gândească la asta. Nu voia să creadă că putea fi posibil să nu existe nici o urmă, nici o dovadă a infracţiunii. Trebuia să existe ceva. Iar ea voia să găsească acea dovadă.
Deschise mai multe sertare. în cel din dreapta găsi un pistol. Fir-ar! Spera că nu era încărcat. Următorul sertar era plin cu dosare. Le răsfoi şi parcurse în dia-gonală certificate de garanţie pentru diverse obiecte de uz casnic, fişe medicale, o copie a asigurării de maşină şi chitanţe. Dacă omul nu avea evidenţa contabilă în computer, unde o ţinea? Sigur nu în minte, nici măcar Calvin nu avea chiar

atâta încredere în sine. Prin fişetele lui de la bancă se uitase de mai multe ori, dar nu găsise nimic

în afară de acea cheie de la cutia cu valori. Aşadar, singurul loc unde mai putea descoperi ceva era locuinţa lui. într-un alt sertar, găsi broşuri pentru bărci de pescuit şi motoare, documente rămase de la revizia Cadillacului şi acte legate de ipoteca pe cabana de la lac.
In maşină sigur nu avea să găsească ce căuta, pentru că orice ar fi păstrat acolo putea ajunge oricând în mâinile lui Shannon, care mai mult ca sigur nu ştia că soţul ei se ocupa de asemenea afaceri ilegale. In plus, Shannon era bârfitoarea oraşului, deci era greu de crezut că şi-ar fi putut ţine gura dacă dădea peste asemenea documente.
Turner trase din nou sertarul din mijloc, iar de data asta îi sări în ochi legătura de chei. O cabană. Calvin ar fi putut ascunde registrele acolo? Nu le-ar avea la în-demână, ca acasă, dar le putea lua de acolo. Cine ar bănui un om care îşi vizitează propria cabană? Mai mult, ascunzând dovezile acolo, le-ar ţine departe de ochii is-coditori ai lui Shannon. Nu mai trebuia să se teamă că ea putea găsi registre suspecte în timp ce el era plecat la serviciu.
Turner luă cheile şi le studie cu atenţie. Două dintre ele erau identice şi păreau făcute pentru o încuietoare banală. Celelalte două erau diferite - una de maşină şi una era mică şi îngustă. Le băgă pe toate în buzunar şi se uită la ceas. Era 6.45 după-amiaza. Cuplul Hyman urma să se întoarcă abia peste o oră şi ceva, dar Turner nu voia să rişte. Luă o coală de hârtie, se mai uită o dată pe actele de ipotecă şi îşi notă adresa cabanei. Apoi aruncă o privire în cameră. Simţea o dorinţă nestăvilită să facă praf computerul şi toate obiectele acelea drăguţe utile în navigaţie. Calvin ar fi meritat cu vârf şi îndesat. Numai că şi-ar fi făcut ei un deserviciu. Aşa că închise computerul şi aranjă totul la loc cu grijă.
Se întoarse în dormitorul matrimonial şi simţi că i se strepezesc dinţii. Cuvertura de pe pat era din satin roz cu

porcuşori zburători. Desfăcu fix în mijlocul ei punga de hârtie cu conţinutul cutiei de valori a lui Calvin.

Pe pat se risipiră câteva monede de aur, bijuterii, acţiuni şi certificate de depunere.
Brusc, Turner îşi aminti de agentul FBI care o sunase. Ce urma să creadă când avea să vadă ce făcuse? Putea înţelege el oare mesajul ei către Calvin? O cuprinse un sentiment ciudat la gândul că MacKinnon era pe urmele ei şi îi analiza fiecare mişcare. In definitiv, nici nu conta ce ar fi crezut el. Mesajul îi era adresat lui Calvin, care avea să înţeleagă, cu siguranţă, ce înseamnă: „Nu vreau să pun mâna pe banii tăi, ci pe tine“.
Turner zâmbi. Mai făcu o scurtă inspecţie în restul casei, pentru orice eventualitate, ca să se asigure că nu ratase vreun loc unde Calvin putea ascunde documentele doveditoare. Singurul lucru incriminator din toată casa era desăvârşitul prost-gust vizibil la fiecare pas. Renunţă la inspecţie după o jumătate de oră şi reveni la parterul casei. Privi afară. Câinele părea să-şi fi pierdut orice urmă de interes faţă de ea, căci se întinsese cât era de lung pe cimentul din dreptul cuştii sale şi stătea cu botul pe labe. Dar se ridică atunci când Turner ieşi prin geamul spart al uşii, apoi dădu timid din coadă. Turner îl ignoră şi merse mai departe. Brusc, auzi din spate un scâncet. Continuă să meargă. Scâncetul se transformă într-un urlet lung care se termina cu un chiţăit neobişnuit. Turner se întoarse spre uriaşul din lanţ.
- Linişte! Nu ţi-e ruşine, ditamai câinele să jelească precum un căţeluş?
Uriaşul o privea cu limba atârnând şi dând din coadă. Turner se încruntă. Atunci observă pe jos un bol roşu de apă răsturnat.
- Ce ai făcut? Ţi-ai dat apa pe jos?
La acele cuvinte, câinele începu să dea din coadă atât de tare, încât se mişca din tot corpul. Turner oftă, se îndreptă spre coteţ şi ridică cu grijă bolul. Câinele o urmărea şi continua să dea din coadă. Turner găsi un furtun conectat

la o sursă de apă, umplu bolul şi îl aşează în dreptul câinelui. încântat, uriaşul începu să lipăie

apa. Turner plecă, cu gândul să ajungă la maşină cât mai repede.
Ham! Ham-ham-ham!
întoarse capul. Câinele o privea fix, iar apa-i şiroia de pe bot. Dădea încet din coadă.
- Ce vrei?
Pentru numele lui Dumnezeu, vorbea cu un câine! Şi nu cu orice câine, ci cu cel al duşmanului. Cu toate că ideea de duşman nu avea nimic în comun cu animalul acela. La urma urmei, cât de nemernic puteai să fii ca să-ţi laşi câinele afară pe caniculă fără să-i dai măcar apă?
- Bine!
Turner se întoarse, se duse la coteţ şi dezlegă uriaşul. Fericit, acesta începu să facă ture prin curte.
-Hai!
Turner luă bolul roşu şi porni pe aleea din faţa casei. Câinele lătră o dată şi se luă după ea.
capitolul 10
Era deja miezul nopţii când John se întoarse la pen-siunea Starlight Inn duminică seara. Parcă în dreptul camerei şi nu se grăbi să iasă din maşină. Se mişca de parcă i-ar fi fost teamă că o să-l lase genunchii. Fusese o zi lungă, care culminase cu apelul prin care fusese informat că avusese loc o intrare prin efracţie în casa familiei Hyman şi că trebuia să se ducă de urgenţă într-acolo. Un bec galben şi chior lumina şirul de uşi şi asfaltul crăpat. Moliile şi ţânţarii zburătăceau în jurul becului. Când şi când, câte o insectă se izbea de el cu un sunet sec. Bietele de ele erau condamnate să moară din pricina unui circuit evolutiv care nu mai funcţiona. Probabil exista o morală în spatele acestui lucru.

John descuie uşa camerei. Nici vorbă de cârduri de acces. închise uşa şubredă şi apoi se încuie pe dinăun-tru, deşi ştia că e un gest lipsit de sens. Chiar şi un copil

de trei ani ar fi putut forţa acea uşă dacă era suficient de hotărât.
Aerul condiţionat se oprise la un moment dat pe par-cursul zilei, aşa că în cameră era o căldură ca de cuptor. John îşi scoase cizmele şi şosetele, îşi dădu jos haina şi tocul armei, puse pistolul pe noptiera cam şubredă şi se dezbrăcă de cămaşă. Setă aparatul de aer condiţionat la putere maximă, ceea ce nu însemna mare lucru. Simţea nevoia disperată să facă un duş. Şi să bea o bere. Şi să stea de vorbă cu Turner Hasting. Ştia că, dacă ar avea ceva minte, ar începe cu prima activitate, s-ar lungi cât ar putea cu cea de-a doua şi ar uita de a treia. Dar mai ştia că, la capitolul femei, nu luase niciodată decizii înţelepte. Aşa că trecu direct la a treia.
Scoase din buzunarele pantalonilor cheile, portofelul şi telefonul mobil şi le puse pe noptieră. îşi dădu jos pantalonii şi se trânti pe pat, doar în boxeri. îşi aşeză perna de burete sub cap, luă telefonul şi apăsă butonul de apelare rapidă.
-Mda?
Vocea femeii era guturală, atât de guturală... Probabil o trezise din somn. Dumnezeule! Aproape instantaneu, şi-o imagină intr-un pat mare şi moale, intr-un neglijeu negru de mătase - sau mai bine roşu -, cu bretelele alu- necându-i pe braţe şi sfârcurile întărite sub materialul lucios. începu să se foiască în pat.
- Chiar trebuia să spargi geamul cu porcul ăla?
Linişte. Apoi, în sfârşit, ea îi răspunse:
- Iar m-ai trezit din somn.
- M-am gândit că, dacă eu am fost obligat să rămân treaz din cauza ta, n-ar fi corect ca tu să dormi.
- Te-ai supărat.
- Un pic. Ai vreo idee, cât de mică, despre ce înseamnă porcii pentru Shannon Hyman?

-Am remarcat cum a decorat bucătăria. Cum să ai porci până şi pe tapet?
Părea că se trezise de-a binelea, dar vocea îi era tot răguşită. El se întrebă dacă nu cumva Turner

era conştientă de efectul pe care vocea ei îl avea asupra bărbaţilor. Probabil că nu era.
-Ai remarcat bucătăria în timp ce te îndreptai spre biroul lui Hyman ca să cotrobăi prin el?
- Exact, răspunse ea.
John simţi o undă de irascibilitate în tonul ei. Rânji satisfăcut.
-Ştii foarte bine că ce ai făcut se numeşte intrare prin efracţie. Cu accent pe efracţie.
- Hei, stai aşa! N-am vandalizat nimic înăuntru. Biroul lui Calvin era chiar mai ordonat când am plecat.
- Corect, numai că lui îi plăcea exact aşa cum îl lăsase.
Turner pufni la celălalt capăt al firului.
- Şi de ce a trebuit să iei câinele? întrebă el.
John mai că izbucni în râs când Hyman îşi dăduse seama, într-un final, că animalul pe care cheltuise o grămadă de bani nu era de găsit. Individul se înfuriase cumplit, dar John avea senzaţia că furia avea legătură mai curând cu preţul câinelui decât cu afecţiunea pe care i-o purta.
- Da, chiar trebuia, spuse Turner.
-Valorează destul de mult, replică John cu blândeţe. Ştiai? E un fel de rasă pură - Marele Danez. Habar n-aveam că pot avea fel şi fel de culori.
-Atunci Calvin ar fi trebuit să-l îngrijească mult mai bine.
- Şi ce o să faci tu cu un dog german?
- Nu ştiu, dar cel puţin o să-i asigur mâncare, apă şi companie.
- De unde ştii că nu i le asigura şi Calvin?
- Pentru că are încheieturile roase de la cât a zăcut pe cimentul ăla de lângă coteţ.
- De ce nu-i dai câinele înapoi, Turner?
- Iar când latră, scoate un fel de chiţăit la final.
-Turner...

Tăcere. Oare chiar o auzea cum respiră, sau totul era doar în imaginaţia lui?
- Ce căutai în casă?
Arşiţa
69
- Nu pot să-ţi spun.
- Nu poţi sau nu vrei?
-Nu vreau.
John inspiră adânc. La naiba, conversaţia devenea frustrantă! Ea oftă.
- Doar nu-ţi imaginezi că o să-ţi spun.
John privi spre tavanul plin de urme de insecte. Discuţia nu făcea decât să-i sporească tensiunea sexuală. Ce fusese în capul lui? Se purta ca un puşti de liceu, tocilar şi plin de coşuri, care făcuse o pasiune pentru frumuşica isteaţă care stătea în spatele lui la ora de chimie.
- L-ai luat în vizor pe Hyman pentru că tot mai crezi că e de vină pentru ce i s-a întâmplat unchiului tău?
O auzi cum suspină încet.
-Ai vorbit cu lumea.
- Pai, da. E de datoria mea. Deci? E aşa cum zic?
-Tu ce crezi?
- Cred că aşa e.
- Isteţule!
- Şi mai cred că ţi-ai iubit foarte mult unchiul.
- E adevărat, oftă ea.
- L-ai iubit aşa de mult, încât ai pus la cale un jaf ca să te răzbuni pe cel care l-a acuzat de deturnare de fonduri.
Spre surprinderea lui John, Turner izbucni în râs. Hohotele ei erau joase, guturale şi îi făceau vintrele să freamăte.
-Asta crezi tu?
-Nu-i aşa?
Turner scoase un sunet care nu suna a aprobare, nici a dezaprobare.
- Te-am văzut luând cheia din biroul lui Hyman. Am văzut cum ai deschis cutia de valori. Erai sigură pe tine, n-ai ezitat o clipă. Se vedea că premeditaseşi totul.
- Nu trebuie să crezi tot ce vezi, şopti ea.
- Ce vrei să spui?

Tăcere.
John oftă.

- E drept că în incursiunea din seara asta ai lăsat tot conţinutul cutiei grămadă pe patul lui Hyman. Iar concluzia firească e că nu umbli după bani.
Din nou tăcere.
- Ai văzut pagina de cuvinte încrucişate din ziarul de azi? întrebă el încet.
- Poftim?
- Pagina din Wisconsin State Journal, preciză el şi se întinse după ziarul de pe noptieră, unde-l lăsase cu 18 ore în urmă.
- N-am avut timp de aşa ceva, protestă ea uşor iritată.
El zâmbi.
- M-am poticnit de câteva ori. 15 orizontal, patru litere, zeiţă care transmite mesaje.
- Iris.
- Chiar aşa? întrebă el, apoi scoase un pix din sertarul noptierei şi completă rubrica. Dar membră a familiei regale indiene? Din patru litere.
-Ranee. Văd că nu prea faci cuvinte încrucişate. Ranee e folosită aproape întotdeauna.
-Da?
-Da. Iar cuvintele încrucişate din ziarele locale sau regionale sunt simple ca bună ziua. Incearcă-le pe cele din cotidienele naţionale precum New York Times sau Chicago Tribune.
- Serios? Chiar nu ştiam, mormăi el, aruncând ziarul cât colo. Va trebui să mă înveţi într-o zi care e treaba cu cuvintele astea încrucişate.
- Nu cred că e o idee bună.
- Tot ce se poate, dar ar fi distractiv.
- Noapte bună, agent special MacKinnon.
-John.
- Poftim?
- Spune-mi John.
Pauză.
- Noapte bună, John.

închisese deja, dar John îi răspunse.
Arşiţa
71
-Noapte bună, Turner.
Puse telefonul pe noptieră. Doamne, cât de obosit era! Fusese o zi teribil de lungă, ce îl adusese intr-un punct în care îi era greu să gândească. Dar trebuia să se gândească la ceva. Era ceva între Turner şi preşedintele băncii... John pufni. După ultimele întâmplări, Hyman ceruse ca şi banca, şi locuinţa să-i fie puse sub pază. Susţinea că Turner e pornită împotriva lui şi că reprezenta o ameninţare. Şeriful subliniase cu delicateţe că Turner avea probabil cu 45 de kilograme mai puţin decât preşedintele băncii, dar observaţia nu făcuse decât să îl înfurie şi mai rău pe Hyman. în cele din urmă, şeriful Clemmons se văzuse nevoit să mărturisească faptul că, şi dacă ar fi trebuit să-l păzească pe Hyman 24 de ore din 24, tot nu dispunea de suficienţi oameni. Preşedintele băncii se calmase când i se spusese că îşi poate angaja o firmă de pază pentru el şi pentru bancă. însă nu părea deloc încântat. Era limpede că îl deranjase faptul că fusese pus într-o situaţie ridicolă. Oare asta urmărea Turner? Să-l umilească pe preşe-dintele băncii? Pentru că nu era o idee prea strălucită să se afle prin preajmă după ce jefuise o bancă. Mai mult ca sigur avea alt motiv să rămână în zonă. Altul decât să fure de la Hyman. Cu siguranţă, femeia nu era proastă. Cine ştie, poate că îşi luase tălpăşiţa după ce îi spărsese casa lui Hyman. Poate chiar era în drum spre Mexic. încă ceva îi spunea lui John că Turner nu se afla prea departe. Planul ei, oricare ar fi fost acela, era legat de preşedintele băncii, iar John era destul de sigur că Turner încă nu-şi atinsese scopul. îşi aminti de expresia de pe chipul lui Hyman în clipa când văzuse conţinutul cutiei răsturnat pe pat. Citise în ochii lui furie, dar şi teamă. John era gata să pună pariu că bărbatul ştia clar de ce îi returnase Turner toate obiectele. Oftă şi stinse veioza.
Spera însă ca ea să nu-şi fi subestimat adversarul.
72
Elizabeth Hoyt

capitolul 11

- Frate! Nald păşi pe suprafaţa mocirloasă şi fu nevoit să-şi recapete echilibrul dând din braţe ca din nişte aripi. Ce scârbos! Ce mizerie infectă de extratereştri care îţi sug creierii şi te transformă în zombi...
- Cu ochii explodaţi, continuă Fish ideea.
- Ce rahat!

Se auzi un pleoscăit. Fish se clătină, iar sacul cu bani pe care îl căra căzu în apă. Nald se mişca fără sens şi fără rost lângă Fish, care căzuse cât era de lung. Se ţinuse după el pentru că Fish îi spusese că ştie locul pentru că venise des în zonă la vânătoare de raţe, împreună cu unchiul său Earl, şi cunoştea bine mlaştina. în schimb, Nald socotise că nici cea mai tâmpită dintre raţe n-ar fi ales să zboare pe acolo, pentru că locul era, aşa cum deja spusese, scârbos. Totul era negru ca smoala şi nici măcar nu puteai să-ţi vezi mâinile în faţă. La naiba, nu puteai să-ţi vezi nici mădularul! Rătăceau de câteva ore prin mlaştină.

Ned strâmbă din nas.

- Frate, miroase...

-Mda. Fish încercă să se ridice. Mirosea a frigider plin cu chestii stricate.

- Tu miroşi, frate! i-o retează Nald, deoarece chiar aşa era. Miroşi ca un sconcs călcat de maşină.
- Prostule, n-am fi ajuns în mlaştina asta mizerabilă dacă n-ai fi distrus maşina!

Fish continua să vorbească despre afurisita de maşină.

- N-a fost vina mea.
- Cine conducea?
- Eu, recunoscu Nald. Dar...
- Deci e vina ta! Maşina nu a intrat singură în copac!

-Mă uitam în spate ca să văd dacă ne urmăreşte poliţia! spuse Nald cu un aer demn. I se putea întâmpla oricui.

-Oricui îi lipseşte jumătate de creier, chicoti Fish, apoi începu brusc să scuipe. Ce scârbos! Mi-a intrat o goangă în gură.

- Pe bune? întrebă Nald curios. Şi ai înghiţit-o?
- Normal că nu, creier de furnică!
- Crezi că o să putem folosi banii aia plini de cerneală? întrebă Nald, dând glas ideii fixe care îl rodea de două zile.
- Normal. Cui crezi că o să-i pese că sunt murdari? Aşa îi răspundea de fiecare dată, dar Nald nu era convins.
- Bine, dar...
- Uite ce e, o bancnotă de 20 de dolari e o hârtie de 20 de dolari, cui îi pasă că e roşie toată?
- Mă rog, mormăi Nald plictisit.

-Oamenii folosesc o bancnotă de 20 de dolari şi dacă are vomă pe ea, insistă Fish. Frate, mlaştina asta nu se mai termină!

- Ba da, uite, aici se termină!

Nald ridică un picior. Talpa se desprinse din noroi cu un zgomot prelung.

-N-am mai văzut ceva aşa de infect de la filmul cu fierăstrăul, când tipul ăla îi despică tipei capul, iar ea urlă, aleargă şi i se scurge creierul din ţeastă.

- Taci odată!

-Mă enervează ţânţarii ăştia. Nald dădu din mâini şi aproape că se lovi la nas cu sacul de gunoi pe care îl ţinea în mână. Rahat, o să sugă tot sângele din mine! O să mă usuc şi mă veţi găsi aici stafidit, ca mumia din filmul cu Tarzan.

-Tarzan nu s-a luptat cu mumiile, idiotule!

Nald se simţi jignit. Ştia el mai bine care erau filmele cu mumii.

- Idiot eşti tu! Ba se lupta.
- Da, sigur. Se bătea cu ele în piramide. Şi maimuţica Cheetah era cu el.
- Ba Cheetah nu era...
- Ha-ha! Ia uite o mumie, Tarzan!
- Dacă-ţi zic! Cheetah nu apărea în Mumia.
- Parcă vorbeai de Tarzan.

-Tu n-ai văzut Mumia? întrebă Nald uimit. Nu ştii faza când goangele alea le intrau pe sub piele până ce ajungeau la creier, iar ei urlau şi alergau până când nu mai puteau şi se izbeau cu capul de zid?
Fish păru să-şi amintească.
- Scârbos!
-Da!
-Mai ştii când mumia a mâncat o goangă din aia, şi se vedea cum o mesteca fiindcă avea obrazul putrezit?
- Scârbos! strigă Nald încântat.
- Tu ai putea să mănânci o chestie din aia?
Uneori, Fish devenea profund.
- Nuuu! Nald clătină din cap în întuneric. Poate numai dacă aş muri de foame.
- Un melc! Ai mânca un melc?
- Scârbos!
- Dar un gândac?
- Ar fi crocant. Scârbos!
- Da, ar face cranţ-cranţ.
- Cranţ-cranţ! i se alătură Nald.
Apoi tăcură câteva clipe, iar Nald îl putu auzi pe Fish lovindu-se de un copac.
- De ce am luat-o prin mlaştină? întrebă Nald. Nu puteam să mergem pe şosea, ca oamenii? E fix într-acolo, adăugă el, fluturând cu mâna atât de tare că fu cât pe ce să îşi piardă echilibrul.
-Ţi-am zis deja. Ca să nu ne ia câinii urma.
- Ce câini? N-am auzit nici un câine până acum.
- In filme, poliţiştii urmăresc fugarii cu câinii, îl întrerupse Fish. Ca să-i găsească mai repede.
- Rahat!
Nald intră în ceva umed şi lipicios şi îi luă câteva mi-nute să se cureţe pe faţă. Apoi se opri şi privi în gol.
- închisoare? Nu vreau la închisoare.
-Asta e ideea, cap sec. Să nu ajungem la închisoare.
- Da, dar...
- Dacă ne iau câinii urma, ne-am ars, aşa-i?
-Îhî...
Arşiţa

-Aşa că ne străduim să nu ne ia urma.
Nald simţea că logica amicului său şchiopăta, dar nu îşi dădea seama unde şi de ce, aşa că o lăsă baltă. în plus, indiferent de situaţie, Fish făcea numai ce voia. Când îi intra ceva în cap, era de neoprit. Iar din cauza asta ajunseseră în mlaştină în miez de noapte.
- De ce crezi că a vrut să jefuim banca? întrebă Nald, urmându-şi firul gândurilor.
- Ce? răcni Fish, care părea că se înţepenise în noroi. Umbra lui se scufundă vreo 30 de centimetri.
Nald îl apucă de braţ şi-l trase înapoi.
- De ce crezi că ne-a pus să dăm spargere la bancă?
- Pentru bani, deşteptule!
-Da, dar el nu are partea lui, sublinie Nald. Nu a venit să şi-o ia.
- Asta-i problema lui.
-Chiar aşa! Noi ne-am achitat. Ne-am dus la locul întâlnirii, fu de acord Nald.
- Poate că a uitat.
- Cum să uiţi să-ţi iei partea?
- Mă rog, ideea e că noi suntem băieţi deştepţi. Avem priorităţi. Noi nu uităm de bani.
-Aşa e.
Lui Nald îi veni o idee amuzantă.
- Auzi, dar de unde ştim că e un tip?
-Ce?
-Păi...
Nald se opri o clipă, făcând eforturi să se concentreze.
- Vocea de la telefon era ca din filmul ăla, Tron.
-Şi?
-Şi poate că era o ţipă care folosea ceva care să-i schimbe vocea.
- Oho! O ţipă mişto? se entuziasmă Fish.
- Da. Ca Buffy, spaima vampirilor.
- Sau ca Trinity din Matrix. Poate că folosea o chestie din aia pe care o folosesc spionii ca să nu li se cunoască vocea.

- Nu, idiotule! obiectă Nald. Asta făcea tipa din Tomb Raider.
- Ba nu, boule! Tipa din Matrix e mai tare ca aia din Tomb Raider.
- Nu are ţâţe deloc!
- Eşti obsedat de ţâţe, îi zise Fish batjocoritor. Parcă te-ai uita la Pamela Anderson.
- Obsedatule!
- Cretinule!

Şi căzură în baltă.

capitolul 12

în următoarea dimineaţă, păsările abia începuseră să cânte când mobilul lui Turner sună. Ea se întinse şi căscă, apoi împinse din poală botul câinelui. Căscă şi animalul. Ea se strâmbă. Gura Marelui Danez mirosea groaznic, dar nu era doar el de vină pentru halul în care duhnea maşina. Ea însăşi puţea.

Sâmbătă, când fugise, nu se gândise în ce fel avea să se îngrijească de igiena personală. Duminica fusese fierbinte şi umedă, iar ziua care abia începuse se anunţa la fel. In astfel de zile de vară, făcea duş o dată sau de două ori. Iar acum, iată, nu se spălase deloc de atâtea zile. Gândul acela îi provoca mâncărimi. Inclusiv pe pielea capului.

Telefonul mobil, care sunase încontinuu, se opri în cele din urmă, iar ea regretă că agentul FBI se dăduse bătut aşa de repede. Alungă iute acel gând şi se dădu jos din maşină cu tot cu câine, ca să-şi facă amândoi nevoile în tufişurile din apropiere. Tocmai se lăsa pe vine când telefonul începu să sune din nou. Deşi nu era cazul, fu încântată. Se întoarse repede la maşină.

-Alo?

- Ce mănânci la micul dejun?

Vocea lui era joasă şi răguşită, de parcă nu se trezise de multă vreme. Ea zâmbi fără să vrea.

Arşiţa TI

- Mă gândeam să mănânc nişte hering marinat.
- La micul dejun?

Părea scârbit de ideea unui asemenea meniu. Ea îşi dădu ochii peste cap.

- Nu am de ales. Nu-i nici un local în apropiere.
- La mine e. Am mâncat două ouă prăjite, şuncă şi pâine de secară prăjită şi unsă cu unt.
- Nu-i un meniu bun pentru inimă.
- Nu-mi aduce aminte de asta! Şi am băut o cafea.
- Ar merge o cafea, recunoscu ea.
-Vezi? Hai încoace şi-ţi iau eu o cafea mare. Fac cinste.
- Mă tentează oferta, dar am alt program azi.
Marele Danez reapăru din tufişuri şi urcă înapoi în maşină.
- Cafeaua o să fie cu frişcă, continuă el cu voce joasă. Frişcă adevărată, gustoasă, multă...
Turner îşi muşcă buzele. De unde naiba ştia că-i plăcea cafeaua cu frişcă?
- Nu înţeleg la ce te referi.
- O, ba da, ştii foarte bine! Dar dacă vrei să renunţăm la amabilităţi şi să trecem direct la subiect, fie. Unde eşti?
- Departe, foarte departe.
-Nu te cred. Pentru că, vezi tu, am o presimţire că eşti în continuare la doi paşi de Winosha.
- O presimţire zici?
începu să scotocească în valiză şi scoase un borcan cu hering. La vederea mâncării, câinele se învioră brusc.
- Da. Iar când am astfel de presimţiri, simt o furnicătură la baza gâtului.
- N-ar strica să te consulte un chiropractician.
- N-ai decât să râzi de mine. îmi plac fetele rele.
- Nu sunt rea! sări ea.
- Ba bineînţeles că eşti, scumpo.
-Ce tot...
- Ieri am avut o discuţie cu fostul tău logodnic, Todd Frazer.
Ea miji ochii. Ce le-ar fi putut spune Todd?

-Aşa, şi?
- L-ai lăsat cu ochii în soare.
-Amândoi am fost de acord să ne despărţim.

- Băiatul nici nu a ştiut ce l-a lovit. Nu a ştiut de ce te desparţi de el.
Ea inspiră adânc. Cum îşi permitea să-i vorbească aşa?
-în fine, a fost mai bine, zise el tărăgănat. Nu era potrivit de tine.
-Auzi, uite ce e...
- Nu se putea ridica la nivelul tău, aşa e? în schimb, eu pot.
Semnalul era tot mai slab, iar bateria era pe terminate. Ea nu auzi bine decât primele şi ultimele lui cuvinte. Apoi telefonul se închise.
Era stilul lui John să aibă ultimul cuvânt de fiecare dată. însă Turner zâmbi fără să vrea. Acel schimb de cuvinte cu agentul FBI era amuzant. Nici nu ştia de când nu mai vorbise atât de relaxat şi de liber cu cineva. Cu el putea fi ea însăşi. Fără măşti, fără minciuni. îi ştia deja secretele, iar asta o făcea să se simtă cumva eliberată. In acel moment, se trezi cu adevărat. Agentul FBI ştia, fără doar şi poate, că acele conversaţii o prindeau în mreje. încerca să ajungă la ea. Nu trebuia să uite asta nici o secundă.
Turner aruncă celularul lângă câine. Urma să-l încarce mai târziu, într-un spaţiu de servicii de pe şosea. Singurul ei gând era s-o ia din loc. Porni motorul şi conduse până la o intersecţie, unde o luă la dreapta pe un drum neasfaltat şi plin de hârtoape. în acea zonă, pădurea era verde şi deasă. Drumul ducea către pon- toanele pentru bărci. Turner se aventură un pic în pădure, până ce ajunse într-un loc de unde maşina nu se putea vedea.
Luă borcanul cu peşte marinat, o sticlă de apă şi un pachet de biscuiţi şi coborî din maşină cu tot cu câine. Porni la pas pe o pantă destul de abruptă, care o aduse până pe malul lacului. Câinele se duse vesel să adulmece buruienile de pe mal.
Arşiţa
79
Turner rămase nemişcată câteva momente, privind lacul Redfin - era albastru, adânc şi liniştit. Era atât de albastru, încât părea că se reflectase cerul în el. Atât de albastru, încât uneori te dureau ochii privindu-1. Atât de albastru,

încât simţea că o calmează. De fiecare dată. Un stârc mare albastru de pe malul celălalt, simţi apropierea ei şi zbură încet, cu picioarele lui lungi atârnându-i în urmă. Vântul agita papura şi făcu apa să susure.
Lacul Redfin nu era mare, ci era mai degrabă un heleşteu supraevaluat. Din acest motiv, nu prea era frecventat de pescari. In schimb, lui Rusty îi plăcea la nebunie locul. în fiecare sâmbătă, venea în acel loc cu barca lui rablagită. Adesea, stătea toată ziua pescuind biban, plătică şi uneori ştiucă, deşi ultima nu prea îi plăcea pentru că avea prea multe oase. Lua cu el o veche ladă frigorifică roşie, plină cu sendvişuri cu cârnaţi şi maioneză, câteva roşii bine coapte şi mai multe cutii de bere.
Turner se aşează pe o piatră uscată de pe malul apei şi deschise din nou borcanul cu peşte marinat. Era mai bun în combinaţie cu biscuiţii săraţi. Oţetul, peştele, ceapa şi biscuitul uscat şi sărat formau un sublim amestec de gusturi. Mâncă trei peşti, apoi bău nişte apă.
Ultima dată fusese acolo cu Rusty. în urmă cu patru ani, într-o zi perfectă de iunie. înainte de problemele de la bancă, înainte să-şi piardă slujba şi tot ce mai avea. Era fericit, fără griji, vesel ca un copil, deşi avea 63 de ani. în acea zi, fusese preocupată. Nu voise să meargă. Nu mai ştia de ce, probabil era ceva legat de serviciu. însă Rusty insistase până când o convinsese să meargă la lac. îşi amintea cum culeseseră ridichi din grădină. Erau mari, la final de sezon. Ea strâmbase din nas când Rusty muşcase dintr-una. El răsese.
-Haide, Turner, gustă! Când muşti dintr-o ridiche mare şi bătrână, simţi că trăieşti!
îl refuzase. Rusty mâncase, dar o privise cu un aer trist, ca şi cum n-ar fi înţeles ce era cu ea. Fusese ultima

dată când mâncase o ridiche, iar acum îşi dorea să nu-l fi refuzat. Ar fi însemnat mult pentru el. Se întrebă cum era cu putinţă ca acel bătrân să fi trăit mult mai bine şi mai din plin decât o făcea ea? Uneori, simţea că, de la moartea lui, se refugiase sub un clopot de sticlă şi nu făcea decât să-i

vadă pe ceilalţi trăindu-şi viaţa. De parcă nu mai găsea resursele să trăiască, la rândul ei. Oare, refuzând ridichea lui Rusty, spusese nu vieţii înseşi?
Turner privi fix întinderea apei. Lacul era nemişcat, de un albastrU'închis. Şi nu-i oferi nici un răspuns.
capitolul 13
Era bine că bătrânul nu scosese puşca, se gândi John în acea dimineaţă. Ora 7.30 nu i se părea deloc potrivită să moară. Nici măcar nu-şi luase toată doza de cofeină. Mai devreme, în timp ce luau micul dejun la o cafenea, Torelli o insultase pe chelneriţă, şi mare noroc avuseseră că femeia se întorsese să le aducă nota! Nici nu se gândise să le umple din nou ceştile de cafea. Aşa că, neavând doza obişnuită de cofeină, o sunase pe Turner. Apoi se dusese la o benzinărie şi îşi umpluse micul termos cu acel lichid maroniu căruia cei de acolo îi spuneau cafea. Nu apucase să se atingă de ea.
- Ce vreţi? întrebă bătrânul din uşa abia crăpată.
-Sunteţi domnul Zucker? replică John cu un ton împăciuitor.
Numărul de telefon al lui Zucker fusese ultimul apelat de Turner de pe telefonul fix de acasă.
- Da, eu sunt Zucker. Dar mai bine îmi ziceţi Tommy, spuse bătrânul.
-In regulă. Sunt agentul special John MacKinnon de la FBI. Mă întrebam dacă îmi permiteţi să arunc o privire în jur.
- Pentru ce?
- O căutăm pe Turner Hastings.

-Aha! Nu-i aici, aşa că ar fi mai bine să arestaţi in-fractori adevăraţi.
Cu aceste cuvinte, îi închise uşa în nas. Larson, care stătea în spatele lui John, îşi drese glasul, de parcă încerca să nu râdă. John oftă şi bătu din nou la uşă. O pasăre cardinal cânta intr-un copac din apropiere. Era o altă zi însorită, iar meteorologii anunţaseră că era posibil să se ajungă la 38 de grade până la prânz. Iar el, bineînţeles, avea jacheta pe el.
- Ce vrei? zbieră bătrânul.

- Deschide uşa, Tommy, altfel o sparg!
-Nu mai spune! îţi trebuie mandat pentru asta, agentule!
-Am mandat.
Urmă o tăcere scurtă, apoi zgomotul cheii în yală.
- Bine, spuse Tommy. Dar, dacă distrugeţi ceva, dau guvernul în judecată.
- Bine.
John intră în casă şi aruncă o privire în jur. Tommy fie era burlac de multă vreme, fie nu vedea nici un sens în a face curăţenie. Sau ambele. Pereţii erau acoperiţi, de la podea până în tavan, cu reviste, ziare şi pungi de hârtie. Cu un singur chibrit aprins, casa s-ar fi aprins ca o făclie. Dar măcar avea aparat de aer condiţionat. Larson atinse din greşeală un maldăr de hârtii, iar jumătate dintre ele alunecară pe podea. Se ridică un nor dens de praf, iar ajutorul de şerif începu să strănute violent.
- Când aţi văzut-o ultima dată pe domnişoara Hastings? îl întrebă John pe Tommy.
Bătrânul făcu un gest prin care arăta că buzele îi erau pecetluite. John ridică din sprâncene.
-Ei, haide! Nu-i faci nici un rău dacă îmi spui.
- Asta zici acum, agentule, dar nu o să suflu o vorbă. Va trebui să mă târăşti la interogatoriu, să-mi smulgi unghiile, să mă baţi până nu mai ştiu de mine...
- Gata, gata, am prins ideea.
John privi cu atenţie încăperea. Turner nu avea cum să se afle acolo - doar dacă se ascundea sub mobila

roasă şi pătată. Făcu un slalom până în bucătărie. Mirosea ciudat. Un miros de grăsime veche, de praf şi de bătrâneţe. Nici o femeie normală n-ar fi putut sta acolo fără să dea măcar cu spray odorizant. Acasă la Turner totul era curat şi ordonat, deci presupunea că, dacă s-ar fi ascuns la Tommy, ar fi pus casa la punct. Singurul lucru ce părea curat în bucătăria bătrânului era o casoletă cu tocană pusă pe blatul de lucru. John se apropie, fără să atingă vasul. îl auzi pe bătrân intrând în spatele lui.

- Ţi-a lăsat ceva de mâncare? îl întrebă pe Zucker fără să se întoarcă spre el.
Tommy nu răspunse. John deschise frigiderul. Acolo văzu, printre cutii de bere şi mâncare de la fast-food, un alt vas identic cu cel de pe blat. Părea să conţină salată de ton.
- Ce vreţi, de fapt, de la Turner? izbucni bătrânul. E singura persoană pe care o suport din tot oraşul ăsta. îmi face de mâncare, mâncare bună, cu legume, fibre şi de toate.
-A jefuit banca, spuse John.
Bătrânul pufni dispreţuitor.
- Se vede că voi, ăştia, agenţii, nu ştiţi prea multe.
John îi ignoră replica şi aruncă o privire în baie şi în celelalte două camere, apoi ieşi pe uşa din spate, urmat de Larson. în mijlocul curţii, era un morman de gunoi acoperit de praf. Un hambar mare şi înclinat şi alte mici anexe ce păreau părăsite de ani buni înconjurau curtea. Tommy se ţinea după ei.
- N-aţi terminat?
John clătină din cap şi ieşi în curte.
- Mă duc să arunc o privire în hambar.
-Hei! Hei! strigă bătrânul. Pentru asta îţi trebuie un mandat nou.
-Larson, arată-i domnului Zucker mandatul, spuse John, fără să micşoreze pasul.
în hambar, găsi mai multe maşini aliniate. Era limpede că Tommy o folosea pe post de garaj. Pe unul dintre pereţi, trona o colecţie impresionantă de unelte. John

se uită cu atenţie la maşini. Două dintre ele - un Ford Taurus şi o camionetă - erau pline de praf. Arătau de parcă nu mai fuseseră mişcate din loc de ani buni. A treia, un Ford Escort, era prăfuit pe exterior, dar interiorul era relativ curat. Din ce ştia, Turner avea un Escort. John îşi consultă carnetul cu notiţe. Da, plăcuţele de înmatriculare corespundeau. întrebarea era ce luase în locul Fordului din parcul auto al lui Tommy. îi sună mobilul, iar preţ de o

clipă John se înfioră de nerăbdare. Văzu însă că numărul era al lui Torelli. Răspunse.
-MacKinnon.
-Toţi sunt înrudiţi.
- Cine?
- Neamurile lui Fish. Dacă mi-am notat corect, mama lui e măritată cu unchiul ei.
- Verifică-ţi din nou notiţele!
Torelli bombăni, apoi replică:
- Pot să-mi verific notiţele până mâine, realitatea este aceeaşi. Avem de-a face cu un neam de incestuoşi şi analfabeţi.
- Torelli!
-Ce?
- îţi dai seama că această linie telefonică este nesigură, nu-i aşa?
Urmă un moment de tăcere. John se întrebă dacă nu cumva Torelli avea să-i închidă telefonul. Individul era prea plin de el. Tot nu-i venea să creadă că tinerelul trecuse peste capul lui data trecută când...
-Am găsit maşina cu care au fugit de la bancă, domnule.
- Foarte bine.
- Din ce se pare, au abandonat-o pe un câmp, iar de acolo au plecat pe jos.
- Pe jos? întrebă John.
Deschise portiera din dreptul scaunului şoferului şi apăsă pe buton ca să deschidă portbagajul Fordului.
- Pe jos.
- Care crezi că le e planul?

A
Camioneta era curată. In portbagaj erau cabluri, trusa de prim ajutor şi roata de rezervă. îl închise.
- Probabil au altă maşină ascunsă pe undeva.
- N-aş băga mâna în foc. Nu le-ai cunoscut rudele şi nu le-ai văzut locuinţele.
- Deci tu crezi că n-au nici un plan?

John împinse în spate scaunul şoferului şi urcă în ma-şină. Apoi îngheţă. Pin. Simţea vag aroma de pin. Vocea lui Torelli îl readuse cu picioarele pe pământ.

- Cred că e foarte posibil.

-Aha.

-Uite ce e, eu cred că indivizii ăştia nu ştiu unde le e capul şi unde le e fundul. Nu erau în stare să pună singuri la cale un plan şi să comită un jaf.

-Ştim amândoi că nu e nevoie să ai mintea brici ca să...

-Nimeni nu ştie, de exemplu, de unde au făcut rost de puşti.

-Nici unul nu avea armă?

- Nici unul. Unchiul lui Fish are puşti, dar sunt toate la locul lor. Nu lipseşte nici una. Le-am verificat, nu s-a tras recent cu nici una.

John îşi făcea de lucru prin torpedoul Fordului lui Turner. Scoase de acolo cartea tehnică a maşinii, două tampoane, câteva pixuri şi hărţi rutiere. Nimic altceva, nici măcar acele pacheţele de ketchup care se înmulţesc în compartimentul de mănuşi.

- Bun. Unde vrei să ajungi?

- A treia persoană a plănuit jaful şi le-a procurat ar-mele. Iar bibliotecara a dispărut.

-Motiv pentru care îi percheziţionez maşina chiar acum, în timp ce vorbim, replică John uşor iritat. Află încotro s-au dus Fish şi Nald. Dacă au luat-o pe jos, n-aveau cum să ajungă prea departe. Sună-mă când afli ceva.

închise înainte ca Torelli să apuce să îi răspundă. îşi dădea seama că nu era rezonabil. Dar una era să se afle el pe urmele lui Turner, alta era să fie Torelli. Tipul era

Arşiţa

un figurant dornic să promoveze. John nu avea încredere în el şi nu voia să-l aibă în preajmă atunci când avea să o aresteze pe Turner. O fi fost ea creierul din spatele întregii afaceri, dar nu era sub nici o formă un infractor înrăit. Aşa că trebuia cu orice preţ să o prindă înaintea lui Torelli.

capitolul 14

-Trebuie să rezolvăm problema asta cu urlatul, scrâşni Turner către câinele alb cu negru.
Animalul dădu din coadă drept răspuns şi o urmă, ca o umbră uriaşă, greu de trecut cu vederea. In zadar încercase să îl lase în maşină cât avea să meargă să discute cu Tommy, căci nu fusese chip. Gemetele şi urletele o întorseseră din drum. Aşa că nu avusese încotro şi se văzuse nevoită să se strecoare prin pădure împreună cu Marele Danez.
- Trebuie să-ţi dau un nume.
Nu peste multă vreme, ajunseră la drumul care ducea către casa lui Tommy. Câinele - să-i spună oare George? - părea încântat de plimbare. Turner se opri brusc. Văzuse maşina şerifului parcată în dreptul casei.
La naiba! Bine că lăsase Chevroletul în pădure şi venise pe jos. Se ghemui lângă Marele Danez - ori să-i zică Arnold? - şi încercă să-şi dea seama cum trebuia să procedeze. Binoclul care îi atârna la gât atinse ceafa câinelui, iar animalul se întoarse şi o linse pe faţă. Bleab, cum îi mirosea respiraţia... Afară era groaznic de cald, chiar şi la umbra copacilor. Avea nevoie să stea de vorbă cu Tommy, trebuia să afle cum putea să ajungă la cabana lui Calvin, cum era acolo, dacă se aflau vecini în apropiere, dacă exista riscul să o vadă cineva.
Din locul în care se ascundea, nu vedea mai nimic în afară de casa lui Tommy şi de maşina poliţiei. Putea să se întoarcă la maşina ei şi să plece ori să stea în maşină

şi să aştepte plecarea intruşilor. Nu, nu era o variantă bună. Nu avea de unde să ştie când şi dacă plecau.
Turner decise să rămână şi îşi croi cu grijă drum prin desiş, alături de Marele Danez. Se apropiară de spatele casei lui Tommy. Turner ştia că acolo era o movilă numai bună ca punct de observaţie.
Cincisprezece minute mai târziu, se rezemă de un arţar, având grijă să nu se aşeze în iedera otrăvitoare. Câinele - Howard? - se întinse alături şi îşi puse botul în poala ei, oftând amarnic, ca la capătul unei zile grele. Turner urmări

cu privirea un individ înalt care tocmai ieşise din hambar. Stătea în plin soare şi se uita de jur împrejur. Turner luă binoclul şi, chiar în momentul în care reuşi să-l vadă mai bine, bărbatul se întoarse în direcţia ei. îşi ţinu respiraţia. Părea că se uita fix la ea. Turner se blocă precum un iepure în faţa lupului.
Bărbatul avea un chip prelung, ce părea şi mai lung din pricina ridurilor adânci care îi încadrau gura. Avea pleoapele lăsate, aproape grele de somn, dar Turner simţea că e o aparenţă înşelătoare. Bărbatul era inteligent şi rapid când voia. Nu purta pălărie, iar părul care începea să încărunţească era tuns scurt. Era greu de spus de la acea distanţă, dar Turner îşi imagina că avea ochii de un albastru intens. în sinea ei, o ştia că bărbatul pe care îl studia era agentul special John MacKinnon.
El se întoarse ca să stea de vorbă cu cineva, iar Turner începu să respire din nou. Preţ de o clipă, lăsă jos binoclul şi privi pe deasupra lui. Tommy ieşise în curte. Buzele lui Turner se strânseră într-un surâs. Bătrânul ei prieten îl hărţuia probabil pe John. Puse din nou binoclul la ochi. Gura agentului FBI se strâmbă uşor, probabil ca reacţie la ceva ce îi spusese Tommy. Agentul se întoarse, se îndreptă încet către maşina poliţiei şi căută ceva înăuntru. Tommy îl urmă, vorbind în continuare. John se întoarse cu un termos în mână. Bău cu sete în timp ce lui Tommy nu-i tăcea gura. Când bătrânul se lăsa purtat de val, îi făcea oricui capul calendar.
Arşiţa
87
Termosul lui John era decorat cu flori mov şi o inimă mare roşie. Turner se crispă. Oare avea copii? Părea o cană decorată de un copil. De o fetiţă. Nici un băiat n-ar fi desenat flori mov şi inimi roz. La urma urmei, agentul special MacKinnon putea să fie însurat şi să aibă cinci copii. Turner strâmbă din nas şi lăsă jos binoclul. Ce-i păsa ei dacă agentul FBI aflat pe urmele ei era sau nu însurat? Marele Danez o linse pe mână şi pufăi. La naiba, trebuia să-i găsească un nume! Turner scotoci prin buzunare după telefon şi formă un număr cu o mână, în timp ce cu cealaltă

puse din nou binoclul la ochi. John continua să discute cu Tommy, dar scoase telefonul de la curea şi-l duse la ureche.
-MacKinnon, răspunse el, iar Turner avu senzaţia că agentul FBI era chiar lângă era.
- Cum îi spunea Calvin câinelui? Ce nume îi dăduse?
John îi întoarse brusc spatele lui Tommy şi făcu trei, patru paşi. Avea picioare lungi şi suple şi purta cizme de cowboy. Al naibii să fie, probabil arăta sexy în blugi!
-Turner?
Vocea îi era joasă şi uşor severă, de parcă nu era în-cântat să o audă. Păcat! Ea îi ignoră întrebarea.
- Trebuie să-i dau un nume. încep să cred că dezvoltă un complex de inferioritate.
- Unde eşti?
Ea nu răspunse. îi era teamă că, dacă ar fi deschis gura, i-ar fi spus imediat unde se afla. Sau, mai rău, s-ar fi ridicat şi i-ar fi făcut cu mâna, spunându-i: „Uite-mă! Hai, prinde-mă!“ John oftă.
- Hyman îi spunea Duke.
- Duke?
Turner aruncă o privire spre câine. El deschise un ochi, dar nu era clar dacă reacţionase la vocea ei sau la numele pe care îl rostise.
- Ca personajul Marmaduke din desene animate? Ce clişeu oribil! Calvin nu are pic de imaginaţie. Nu mă mir că bietul animal nu are stimă de sine. L-ai văzut vreodată?

-Turner, de ce nu te predai?
El era cântecul ei de sirenă. II vedea prin binoclu cum îşi masează uşor fruntea. Voia să îl atingă, să-i simtă căldura, să-şi rezeme capul de pieptul lui şi să-i inspire mirosul. îşi dorea atât de mult să-i simtă mirosul încât senzaţia era aproape dureroasă. De ce, oare, a trebuit ca, după atâţia ani în care fusese singură, tocmai acest bărbat să vadă dincolo de imaginea de faţadă pe care o cultivase cu atâta grijă? Clătină din cap.
- Nu are nimic de duce în el.

- Dacă vii, poţi face un duş, te poţi schimba în haine curate.
- Poate că Zeus i s-ar fi potrivit mai bine.
- Te pot pune în legătură cu un avocat bun.
- Sau Rafe.
-Turner...
- Nu pot.
-Ce?
- Nu pot să vin la secţie. Nu pot să mă predau.
îşi muşcă buzele şi îşi dădu seama, uimită, că era gata să izbucnească în plâns. înghiţi cu greu nodul din gât.
-Trebuie să termin ce am de făcut. Nu mă pot preda.
îl văzu încruntându-se. Apoi vocea lui o învălui aproape intim.
-Nici eu nu pot să te las să fugi în continuare. Ştii asta, nu-i aşa?
Oh, Doamne...
- Da, ştiu.
- E meseria mea. Trebuie să îţi dau de urmă. O să te găsesc şi o să te arestez.
- Eşti liber să încerci, replică ea provocator.
-Turner!
Vocea lui sunase aproape ca un geamăt şi, în acelaşi timp, ca un semnal de avertizare. Iar femeia din ea reac-ţionase imediat.
-Am ceva de făcut şi nu mă vei putea opri, agent special MacKinnon.

La celălalt capăt al firului, urmă un moment de tăcere. Apoi el oftă.
-Ţi-am zis deja să-mi spui John.
-John.
Rostise numele ca pe o mângâiere.
-Ai văzut pagina de cuvinte încrucişate din The Tribunei
Ea zâmbi.
- Ştii bine că n-am văzut-o.
-M-am poticnit la ceva. Era ceva despre tatăl lui Regan.
- Lear.
- Poftim?

- Răspunsul e regele Lear.
-Aha. La capitolul ăsta, bibliotecarele sunt clar în avantaj faţă de noi, agenţii FBI.
- Doar faţă de agenţii FBI care nu-l citesc pe Shakespeare.
-Adică toţi.
I se părea, sau John zâmbea?
- Sunt convinsă că există şi funcţionari publici pasionaţi de Shakespeare.
- Poate Torelli, dar tipul e ciudat rău.
- Cine e Torelli?
- Partenerul meu.
- Nu prea-l placi, aşa e?
-Corect. Dar asta nu înseamnă că nu pot colabora cu el ca să-ţi dau de urmă.
Vorbea scurt şi la obiect. Pentru el, ea era doar o chestiune de serviciu. Probabil avea motivele lui să o ţină la telefon. Poate că trimisese pe cineva să îi dea de urmă prin pădure. Turner privi în jur, cuprinsă de panică. Marele Danez ridică şi el capul. Nu, John nu avea de unde să ştie unde se afla ea. Chiar şi aşa, fusese un gest necugetat să îl sune. Turner inspiră adânc.
-Am decis să-i spun câinelui Squeaky1.
1 Chiţăilă (n.tr.)

- Oh, Doamne!
Ea zâmbi.
- Squeaky i se potriveşte foarte bine. Pa, John! Ea îi închise telefonul.
capitolul 15
-I-ai pierdut pe Yoda şi pe SpongeBob în mlaştină?
John ridică din sprâncene şi plimbă furculiţa prin salata Cobb pe care o avea în faţă. Varianta locală a celebrei salate însemna, de fapt, un morman de salată verde cu câteva felii de brânză şi nişte fâşii de şuncă. Iniţial, îşi propusese să mănânce ceva sănătos la prânz, numai că planul se întorsese împotriva lui. Singurul lucru la care

putea să se gândească era Ted York, care murise când mânca...
-Am mers pe urmele camionetei cât de departe am putut, replică Torelli.
Tânărul agent părea, în sfârşit, cam şifonat. Părul i se lipise de tâmple, nodul de la cravată era slăbit, iar reverul hainei era pătat într-o parte. John ar fi pus pariu pe salariul lui pe o lună că Torelli nu se văzuse de curând într-o oglindă. încercă să-şi înăbuşe un zâmbet.
-Mda?
- Mda, mormăi Torelli, apoi se gândi mai bine. Adică da, domnule! Şeriful a adus chiar şi câini, ca într-un film cu evadaţi.
- Să înţeleg că potăile n-au fost de nici un folos?
-Au adulmecat, iar în cele din urmă au luat-o la goană.
Torelli muşcă din sendviş, iar sosul aproape că i se scurse pe cravată. încrezutul naibii, cum se dădea mare cu arterele lui sănătoase!
-Mirosiseră un iepure, continuă Torelli după ce înghiţi.

-Normal, comentă John, înfigând furculiţa într-o frunză de salată. Ai reuşit să afli de unde au făcut rost de arme?
Torelli tocmai muşcase din nou din sendviş, aşa că John fu nevoit să aştepte răspunsul. Se aflau în sala de şedinţe a primăriei pentru că le oferea aer condiţionat, dar şi intimitate. Şeriful Clemmons şi adjunctul lui, Larson, spuseseră că li se vor alătura la masa de prânz, dar se vedea treaba că întârziau. Mare pagubă! John nu voia să rănească orgoliile locale, dar lămurea lucrurile mai repede şi mai uşor doar cu Torelli. Tânărul agent înghiţi, apoi scoase o agendă elegantă din piele şi începu să o răsfoiască. Ajunse, în sfârşit, la pagina pe care o căuta.
-Nald locuieşte cu un unchi din partea mamei în- tr-un fund de ţară, pe County Road G. Le-am percheziţionat cocioaba, deşi am fi avut nevoie de costume de protecţie antichimică, la ce mizerie era acolo. Am găsit trei pistoale, dintre care doar unul funcţional, două puşti şi o armă cu aer

comprimat. Unchiul lui Nald ne-a zis că parcă avea o puşcă de vânătoare, dar n-a mai vă- zut-o de ani buni şi nu-şi aminteşte ce a făcut cu ea.
John luă câteva guri de ceai cu gheaţă dintr-un pahar de unică folosinţă.
- Deci să zicem că asta ar fi una dintre puşti.
- Nu prea cred. Unchiul spune că e foarte posibil s-o fi amanetat.
- Chiar şi aşa, e bine să nu eliminăm complet ipoteza.
- Bine, spuse Torelli ridicând din umeri.
-Ce-ai mai aflat despre Fish? In afară de faptul că neamurile lui fac copii unii cu alţii?
- Dacă ai fi văzut în ce condiţii trăieşte...
Torelli clătină din cap şi începu să mestece un cartof prăjit. Lui John îi lăsa gura apă. Oh, Doamne, cât de mult ura salata! Torelli mai dădu o pagină din agendă.
- Fish locuieşte singur într-un apartament de deasupra unui magazin de scule şi unelte, pe strada principală. Locul e o adevărată groapă de gunoi. Are o saltea

pe podea, o plită şi un televizor destul de nou. Şi cam atât.
- E bine că ştim care îi sunt priorităţile în viaţă, mormăi John.
- Cam aşa ceva.
Torelli termină de mâncat, se şterse la gură cu un şerveţel şi se lăsă pe spate în scaun.
- In orice caz, n-am găsit nici o armă în apartament. Am dat, în schimb, peste o cantitate mică de marijuana.
- Nu ne ajută.
John dădu salata deoparte şi îşi întinse picioarele. Scaunul pliant din metal gemu nemulţumit.
- Deci de unde au reuşit indivizii ăştia să facă rost...
- Ne scuzaţi că am întârziat!
Şeriful intră în încăpere, însoţit de Larson, care sor-bea dintr-un pahar de plastic foarte mare.
- Nu-i nimic, spuse John cu răceală.
Cei doi poliţişti îşi traseră câte un scaun şi se aşezară la masă. Clemmons scoase o pungă de hârtie şi deşertă pe

masă ceva ce părea un sendviş cu friptură făcută în casă şi o pungă cu chipsuri. Alături de el, Larson se pregătea să înfulece dintr-un cheeseburger dublu, nepăsător la cantitatea uriaşă de colesterol din acel monstru. Luă o îmbucătură, iar grăsimea începu să-i curgă pe bărbie. Larson se şterse şi-l privi pe John.
-Vreţi? îl întrebă, oferindu-i burgerul.
-Nu, mulţumesc, răspunse John fluturând mâna şi străduindu-se să pară nepăsător.
- Am aflat ce maşină a luat Turner în locul Lordului, mormăi Larson în timp ce mesteca.
-A, da?
Larson încuviinţă din cap.
- Un Chevrolet albastru-deschis, model din 1968. Am vorbit cu un mecanic auto din zonă. A zis că Tommy i-a adus maşina asta cam acum un an, să-i facă revizia. Am verificat, iar în acte apare că maşina e a lui Tommy.
Arşiţa
93
- Bine lucrat, aprobă John. Eu şi Torelli tocmai ne pregăteam să discutăm despre ocupaţiile autorilor jafului.
Şeriful Clemmons se opri din mestecat şi-l privi uimit.
- Au aşa ceva?
-Eu... începu Torelli.
-Parcă Nald se ocupa de taxidermie împreună cu unchiul lui, i-o luă Larson înainte.
Torelli îl privi derutat.
- Taxidermie?
- Îhî, replică Larson sorbind din pahar. Adică împăiază animale.
-Ştiu ce înseamnă taxidermie, dar...
- Se pricepe destul de bine. Sau cel puţin unchiul său se pricepe. Să vezi bursucul expus la magazinul de uneite! Are ochelari, zici că e profesor. Iar veveriţele sunt elevii. Larson bătu din picior. E cel mai amuzant lucru pe care Lai văzut vreodată!
- îmi imaginez, comentă Torelli cu accentul lui tăios de newyorkez.
-Şi Fish cu ce se ocupă? interveni John.

-Păi...
Lipsit de idei, adjunctul de şerif se încruntă înspre burger.
- Conducea autobuzul şcolii, îi veni Clemmons în ajutor.
-A, da! se învioră Larson. Dar asta a fost înainte de...
-De incidentul din primăvară, completă şeriful. A lăsat autobuzul pornit, cu cheile în contact, iar puş- lamaua aia de Ralston Fish, vărul lui şi cel mai afurisit delincvent de nouă ani, a urcat la volan şi a intrat cu autobuzul intr-un magazin. Din fericire, avea doar vreo 15 kilometri la oră, şi nimeni n-a păţit nimic. însă conducerea şcolii l-a concediat pe Fish.
John ascultă cu atenţie moralizatoarea poveste rurală, străduindu-se să evite privirea lui Torelli. Tânărul agent îşi drese vocea:

-Asta înseamnă că în clipa asta sunt amândoi fără ocupaţie. Sau, în orice caz, nu fac cine ştie ce bani, şi mă gândesc la situaţia lui Nald. Nu cred că taxidermia e vreo sursă de venituri consistente. Aşa că şi el, şi Fish erau prăzi sigure pentru Hastings...
John vru să spună ceva, dar şeriful i-o luă înainte.
- Nu ştiu dacă e cazul să o suspectăm că a fost creierul din spatele jafului.
Larson şi Torelli îl fixară cu privirea. Clemmons se înroşea tot mai tare la faţă.
-O cunosc bine pe Turner. O ştiu deo viaţă. I-am cunoscut părinţii, ham cunoscut şi pe Rusty Turner. Nu are cazier, nu a făcut niciodată ceva ilegal, nu are nici măcar o amendă pentru viteză.
- Dar pe imaginile de pe camera de supraveghere se vede cum... începu Torelli.
- Se vede cum deschide cutia de valori a lui Calvin Hyman, îl întrerupse Clemmons. Ştiu asta. Dar de aici până la a o suspecta că i-a convins pe Nald şi pe Fish să dea lovitura e cale lungă.
- Pe de altă parte, a intrat prin efracţie în casa lui Hyman, adăugă John calm. A recunoscut că a făcut asta.

John ignoră privirea ucigătoare a lui Torelli şi se concentra asupra bătrânului şerif.
-Da, dar n-a furat nimic de valoare, iar intrarea prin efracţie nu e o infracţiune violentă, insistă şeriful. Nu se compară cu a ameninţa oamenii cu arma şi a-i ţine ostatici.
- E mult spus că Yoda şi SpongeBob au fost vio-lenţi. Nu se puneau în pericol decât pe ei, fiind în stare să-şi zboare singuri capetele, pufni Torelli, lă- sându-se şi mai mult pe spate, balansându-şi scaunul pe două picioare.
-Asta zic şi eu. Au tras doar în aer şi în uşi, adăugă Clemmons. Vorbim de doi idioţi care nu erau nici pe departe în stare să-şi mânuiască armele. Bine că n-au împuşcat din greşeală pe cineva.
Arşiţa
95
-Exact, spuse Larson înfiorându-se. Bine că nu mi-au zburat capul. Am avut noroc.
-Corect, încuviinţă şeriful. Persoana care le-a dat arme şi-a asumat un mare risc. Puteau împuşca un trecător. Nu mi-o imaginez pe Turner Hastings făcând un gest aşa de necugetat.
Torelli se îndreptă în scaun.
- Hastings a intrat prin efracţie în casa lui Hyman, i-a umblat prin birou şi în computer şi a plecat, luându-i câinele. Toate astea mi se par gesturi destul de necugetate.
- Avea motive s-o facă! izbucni Clemmons.
Torelli se încruntă neîncrezător.
- Ce motive?
Şeriful îşi trecu mâinile prin părul rărit.
-Unchiul ei. Ştiaţi că a fost concediat de la bancă pentru deturnare de fonduri?
Torelli încuviinţă:
- Mac m-a informat.
- Calvin l-a dat afară, iar Turner a fost foarte afectată. Mereu m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă acel caz ar fi ajuns în instanţă. Oare Rusty chiar ar fi fost condamnat?
-Vrei să spui că nu s-a ajuns la proces? întrebă John.
-Nu a fost nici un proces. Clemmons se strâmbă. Rusty a făcut infarct şi a murit înainte să se stabilească data

înfăţişării. îşi cheltuise toţi banii pe cauţiune şi pe avocaţi şi nu avea alt sprijin decât pe Turner. Fratele ei nu s-a deranjat să vină din California. A apărut abia la înmormântare.
-Aşadar, Hastings are chiar mai multe motive să jefu-iască banca şi să se răzbune pe Hyman. Torelli ridică din umeri. Mă tem că aţi rezolvat cazul, domnule.
John se încruntă.
- Ar mai fi cineva care ar avea vreun motiv să vrea să jefuiască banca?
- Bineînţeles. Orice coate-goale din oraş.
- Dar nimeni în mod special?
Clemmons vru să spună ceva, apoi se răzgândi.

-Nimeni.
- In cazul ăsta, ne vom concentra asupra lui Turner Hastings până ce vom avea o nouă pistă.
Nu-i făcea plăcere să spună acele cuvinte, dar avea o misiune de dus la capăt şi, până una, alta, toate pistele duceau către Turner. Torelli încuviinţă.
- E clar că are o motivaţie personală în toată povestea.
- Da, una care îl priveşte pe Hyman, completă John. Unde ar putea fi Turner acum?
- Cum unde ar putea să fie? întrebă şeriful nedumerit.
-Femeia caută ceva. Unde ar mai putea să caute?
Hyman mai are vreun birou sau...
-Are o cabană de pescuit, interveni Larson, iar toate privirile se întoarseră spre el, făcându-l să roşească. O cabană lângă un lac.
-E pe lângă Rhinelander, confirmă Clemmons cu prudenţă. Vă pot da adresa.
- Foarte bine, spuse John, aruncând ce rămăsese din prânzul lui. Eu şi Larson vom continua să mergem pe urmele lui Turner Hastings. Torelli, caută-i în continuare pe Yoda şi pe SpongeBob.
-Unde mai exact? vru să ştie agentul. I-am localizat deja în mlaştina aflată la est de oraş.
- Până la urmă, trebuie să iasă din mlaştină.

- Da, dar...
-Ai vreo problemă cu însărcinarea asta? întrebă John.
-Nu, domnule, răspunse Torelli şi ieşi din încăpere.
- Presupun că trebuie să îl însoţesc, adăugă şeriful şi îl urmă pe tânărul agent.
John îl privi pe Larson.
- Nu ştiam că Turner are un frate.
-îmi cer scuze, domnule. Locuieşte undeva în Ca-lifornia. Cum a spus şeriful, n-a mai pus piciorul în Winosha de patru ani. Eu nu am...
- Nu-ţi face griji, îl întrerupse John. Fă-mi rost de numărul lui de telefon. Aş vrea să stau de vorbă cu el.

Poate că fratele lui Turner ar putea s-o disculpe. Sau, dimpotrivă, să o incrimineze.
capitolul 16
Turner simţise pe propria ei piele că aspectul cel mai neplăcut care venea la pachet cu statutul de fugar era că trebuia să caute mereu un loc cât mai confortabil unde să doarmă peste noapte. Era luni şi deja petrecea a treia noapte în camionetă. Se cam săturase. îi plăcea la nebunie Chevroletul de colecţie, dar banchetele lui de vinilin erau tari şi înguste, iar acum trebuia să le impar- tă cu un câine. Un câine cu adevărat mare.
Turner îl înghionti pe Squeaky în posteriorul ciolă- nos, dar bietul animal chiar nu avea unde să se mişte, încercase deja să îl împingă pe podeaua maşinii, dar i se păruse că e atât de oropsit acolo, strâns covrig, încât îl chemase înapoi pe banchetă. Acum dormea pe scaunul şoferului, în vreme ce Turner se făcuse covrig pe scaunul din dreapta. Se gândi o clipă că n-ar fi fost rău să încerce să doarmă în aer liber. Apoi se răzgândi, dându-şi seama că ţânţarii aveau să-i mănânce de vii.
Turner oftă şi se întoarse pe partea cealaltă. Piciorul stâng îi amorţise. Ar fi fost bine dacă şi restul corpului i-ar fi amorţit. întinse piciorul ca să se dezmorţească. Se gândi la discuţia pe care o purtase cu Tommy cu câteva ore înainte. Ea şi Squeaky aşteptaseră până când John şi Larson

plecaseră, apoi se furişaseră până în apropierea casei lui. Bătrânul murise de râs când aflase că ea îi furase câinele lui Calvin. îi pregătise lui Squeaky ceva de mâncare şi îl hrănise cu mâna iui. Marele Danez aproape că aspirase mâncarea şi începuse imediat să adulmece, in căutarea unei noi porţii, lucru care îl amuzase şi mai (are pe Tommy. Până la finalul întâlnirii, Squeaky făcuse curăţenie în frigiderul plin cu resturi al lui Tommy, în timp ce Turner şi bătrânul puneau ţara la cale. 98
Elizabeth Hoyt
Nu doar că Tommy ştiuse să-i spună unde se afla cabana lui Calvin, ci chiar fusese acolo de câteva ori. Informaţia o surprinsese puţin pe Turner. Apoi îşi amintise că, pe vremuri, Tommy, Calvin şi Rusty fuseseră prieteni. Se întâmplase cu foarte mult timp în urmă, înainte ca actualul bancher să îl trădeze şi să îl distrugă pe Rusty. Şi pe ea. Cabana era pe malul unui lac de lângă Rhinelander, în regiunea de nord-est a statului. Practic, de cealaltă parte a Wisconsinului. Se făcuse deja târziu când plecase de la Tommy şi ajunsese la maşină alături de Squeaky. Turner îl urcase în camionetă şi demarase spre sud. Sperase să iasă de pe autostradă şi să o ia spre Rhinelander, dar se întunecase şi o cuprinsese oboseala. Aşa că trăsese pe dreapta pentru a se odihni. Insă din acel moment nu mai reuşise să adoarmă şi îl tot înghiontea pe Squeaky. Câinele sforăia. Numai dacă...
Telefonul începu să sune în întuneric, făcând-o să tre-sară. Squeaky îşi ridică deodată capul lui cel mare şi se uită la ea întrebător. Turner căută telefonul în geantă. Când îl găsi, văzu că numărul afişat pe ecran era unul familiar, deşi nu ar fi trebuit să fie.
-Alo.
-Unde eşti?
Vocea lui era mai gravă ca de obicei. Părea obosit. Numai că de data asta exista un chip pe care Turner îl asocia cu acea voce. Şi-l imagină răsturnat într-un fotoliu, fără haină, cu picioarele lungi încrucişate, trecân- du-şi mâna peste chipul ridat. Oare îşi rădea barba seara sau dimineaţa?

- Tu ştii cât e ceasul? îl întrebă cu o blândeţe involuntară în glas.
-Abia a trecut de 11.
- Era o întrebare retorică. La ora asta oamenii dorm.
-Văd că tu nu eşti ca toţi oamenii.
-Vezi bine că nu, răspunse ea, rezemându-se de portieră. Squeaky sforăia lângă ea.
Arşiţa
99
-Vino la secţie. Te predai şi vei dormi şi tu ca omul, în pat. O să ai şi aer condiţionat. Şi apă curentă.
- Ştii bine că nu o să vin.
-Turner...
- Cine ţi-a pictat termosul de cafea?
- Poftim?
-Termosul. Cel cu flori mov, o inimă roz şi...
- La Tommy acasă, spuse el tăios.
Turner tăcu. El trase aer în piept - îl auzise prin telefon. Când vorbi din nou, ea simţi în vocea lui o undă de asprime.
- Unde erai? întrebă el. Am crezut că am căutat peste tot prin casă.
- Nu eram în casă.
-Atunci unde m-ai văzut dacă nu erai acasă la Tommy?
-Nu. Turner făcu o grimasă. Vreau să spun că eram la Tommy, dar nu în casă şi nici în hambar. Dar ce mai contează?
- Atunci unde?
- Ce mai contează? Oricum nu mă întorc acolo.
Din nou se lăsă tăcerea. Numai că, de această dată, el aşteptă ca ea să continue. Turner oftă.
- Eram în pădure, pe colina de deasupra hambarului. Eram cu Squeaky.
-Rahat! exclamă el, în mod evident furios pe sine însuşi.
-Nu aveai cum să...
-Ai fost acolo în tot timpul în care am stat de vorbă la telefon?
-Da.
Se simţea vinovată, lucru ce i se părea ridicol.

- Deci, spune-mi, fiica ta a făcut desenul?
Surprinzător, el acceptă să se întoarcă la discuţia despre termos.
- Nu, mi l-a făcut o nepoată care a început grădiniţa anul trecut. A fost cadoul ei de Crăciun.
-Aha.

Ştia că e o nebunie, dar avu un sentiment de uşurare când îşi dădu seama că nu era însurat.
- Credeam că ai o fiică.
-Chiar am, dar are 16 ani şi n-am vorbit cu ea de trei ani.
I se tăie respiraţia. O spusese pur şi simplu, fără să pară afectat că se îndepărtase de propriul copil. Copilul lui. Oare încă era însurat?
- De ce nu ai vorbit cu fiica ta de trei ani?
-Vrei versiunea scurtă a poveştii sau versiunea lungă?
-Am toată noaptea la dispoziţie, şopti Turner. Zi-mi versiunea lungă.
- De fapt, nu e chiar aşa de lungă, spuse el răstit, de parcă regreta că acceptase să vorbească despre fiica lui. M-am căsătorit de tânăr, am făcut un copil şi am divor-ţat. Fosta mea soţie s-a recăsătorit, apoi s-a mutat în statul Washington, iar noul ei soţ a adoptat-o, într-un final, pe fiica noastră.
Ea tăcu preţ de câteva secunde.
- Cum o cheamă?
- Rachel.
- E un nume foarte frum...
El n-o lăsă să termine banalul compliment.
-Cum spuneam, nu mai face parte din viaţa mea. N-am vorbit de mulţi ani.
Aşa ceva nu avea cum să nu-i fi rănit orgoliul. Nu şi-l imagina renunţând cu uşurinţă la ce-i aparţinea. In nici un caz la dragostea unui copil.
- îmi imaginez că ţi-e foarte greu.
-Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse el pe un ton plat. Ce mai face Squeaky?

Turner se întoarse spre câinele care sforăia, cu capul pe volan. Numai de n-ar fi lăsat bale...
-Stă cam înghesuit.
El chicoti.
- Trebuia să te gândeşti la aspectul ăsta înainte să furi ditamai câinele.
- Eu cred că i-am redat libertatea.
Arşiţa
101
-Vorbeşti ca o ecologistă înfocată. Spune-mi, cu ce eşti îmbrăcată?
Ea clipi nedumerită. întrebarea o luase puţin prin surprindere.
- Ce întrebare e asta?
- Una uşor perversă.
- Nu te cunosc suficient de bine ca să avem discuţia asta.
- Ei, nu!
Vocea lui era foarte joasă, ca un mormăit. Turner privi pe geam în bezna de afară. Dacă John s-ar fi aflat prin apropiere, ar fi fost înspăimântată, şi nu doar la gândul că putea s-o aresteze. De ce trebuia să fie atât de inteligent, de receptiv, de atrăgător?
- Nu ştiu nici măcar dacă eşti însurat.
-Nu sunt.
- Dar nici nu m-ai văzut vreodată, şopti ea.
-Ţi-am umblat prin sertarul cu lenjerie intimă.
-Cum?! se revoltă ea, îndreptându-se în scaun. Nu aveai dreptul să...
-Ba da, face parte din munca mea, replică el. Ştii asta foarte bine. Din clipa în care ai deschis sertarul de la biroul lui Hyman, din clipa în care ai zâmbit spre camera de supraveghere, ai pus în mişcare evenimente de neoprit. Nici eu, nici tu nu le putem opri.
Erau lucruri pe care ea le ştia prea bine, dar era şocant să-l audă spunându-le atât de direct.
-Tu...
El ridică vocea, acoperind-o pe a ei.

- în curând, o să fac mai mult decât să-ţi scotocesc prin sertarul cu chiloţei, scumpa mea. O să pun mâna pe tine. Eu o să-ţi pun cătuşele. Eu şi numai eu.

-Nu ştiu, mormăi el, parcă zdrobind cuvintele între dinţi. Tu ai stabilit regulile acestei poveşti cu mult timp înainte să intru eu în scenă. Acum, eu doar m-am ală-turat distracţiei.
- Ar trebui să-ţi închid telefonul în nas.
-Aşa ar trebui, spuse el încet. Dar n-o face!
-De ce nu? întrebă ea, cu ochii în lacrimi. Suntem adversari, distanţa dintre noi e atât de mare încât am putea foarte bine să fim pe continente diferite. In lumi diferite.
El nu spuse nimic, dar ea îi auzea respiraţia. I-o asculta.
- Azi am stat de vorbă cu fratele tău, spuse el într-un sfârşit.
Ea făcu ochii mari.
- Cu Brad?
-Da.
- De ce?
-Aşa cere procedura în cazul fugarilor. Trebuie să stau de vorbă cu membrii familiei.
Ea scoase un sunet dispreţuitor.
- Fugară...
- Brad e singura ta rudă în viaţă, aşa e?
Ea tăcu. El aşteptă, apoi continuă încet:
-Mă rog, în afară de tatăl tău.
-Văd că ţi-ai făcut temele, suspină ea. Din punctul meu de vedere, tata nu e tocmai un membru al familiei din moment ce a plecat când eu aveam trei ani.
- Dar Brad intră în categoria familie?
- Da, normal, răspunse ea uşor nerăbdătoare. De ce n-ar intra?
-Mi-a zis că vorbiţi rar. Ultima dată l-ai sunat de ziua lui.
- Şi ce-i cu asta? Suntem adulţi. Ar trebui să ne sunăm zilnic?

- De ce nu? Eu şi sora mea cea mare vorbim la telefon cel puţin o dată pe săptămână. Ba chiar mai des, dacă

puştii ei adolescenţi îi dau bătăi de cap şi are nevoie să stea de vorbă cu cineva.
Era deja a doua oară când vorbea despre familia lui. Nu-şi imaginase că el are rude. Ideea nu se potrivea cu imaginea de agent FBI dur pe care şi-o făcuse despre el.
- Dar câte surori ai? îl întrebă ea intrigată.
- Trei, răspunse el. Vocea îi sunase de parcă ar fi zâmbit. Pe sora cea mare o cheamă Lisa, iar pe cele mai mici, Sheryl şi Karen.
- Fraţi nu ai?
- N-am.
- Cred că e frumos să ai o familie numeroasă.
-Nu-i aşa de frumos când te pregăteşti să pleci la şcoală, iar baia e ocupată de trei fete care se machiază.
-Chiar şi aşa... începu ea, dar se opri ca să caşte.
- Eşti obosită.
- Cam aşa ceva.
-Ar trebui să te las să te odihneşti.
Turner îşi aşează telefonul între umăr şi obraz şi îşi rezemă capul de tetieră. Afară, greierii dădeau un concert asurzitor.
-Noapte bună, John, şopti ea.
-Noapte bună, Turner, îi murmură el în ureche.
Aşteptă ca el să închidă, apoi închise şi ea. Prin parbriz vedea o jumătate de lună strălucind în noapte. Se mai răcorise. Se cutremură şi îşi cuprinse umerii cu braţele. Nu era nimic mai melancolic decât să priveşti singură cerul înstelat.
capitolul 17
Prin geamul parbrizului Cadillacului său crem, model DeVille din 2006, Calvin Hyman scruta şoseaua în căutarea drumului pe care trebuia s-o ia. în jur totul era cufundat în beznă. Era aproape miezul nopţii, şi singurele lumini erau cele ale farurilor sale. Drumul trebuia

să fie pe undeva pe aproape, dar trecuseră mulţi ani de când nu mai fusese la lac şi era al naibii de greu să… Iată-1! Fu cât pe ce să-l rateze. Frână brusc şi derapă pe drumul prăfuit, iar pietrişul scrâşni sub roţile Cădii-lacului. Calvin oftă când o piatră zbură în uşă. Cu puţin noroc, poate că uşa nu fusese zgâriată. Avea să verifice vopseaua mai târziu, poate la service-ul din Superior. Pe idioţii din Winosha nu îi lăsa să se apropie nici la trei metri de Cadillac.
Calvin încetini şi merse tot mai încet. Drumul era accidentat şi nu voia să-şi piardă toba de eşapament în vreo groapă. Ii spusese lui Shannon că urma să se ducă la o partidă de pocher cu băieţii, iar dacă avea să se întoarcă acasă cu maşina zgâriată, i-ar fi trezit bănuielile. Din motive care-l depăşeau, soţia lui îl bănuia că i-ar fi fost necredincios, cu toate că nu-i dăduse niciodată motive să îi pună la îndoială fidelitatea. Dacă l-ar fi suspectat că o minţea, ar fi devenit isterică, iar ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie.
Dumnezeule, ultimele zile fuseseră de coşmar! Mai întâi fusese povestea cu jaful de la bancă şi cu toată neli-nişţea pe care i-o provocase. Apoi, tocmai când începuse să se relaxeze, convins că scăpase basma curată şi nu mai avea de ce să se teamă că auditul avea să provoace un dezastru, cel puţin în viitorul apropiat, o văzuse pe Turner Hastings jefuindu-i cutia de valori. Aproape că nu făcuse un atac cerebral chiar acolo, în clădirea municipalităţii din Winosha. Ce naiba avea de gând femeia aceea? Crezuse - de fapt, sperase - că fusese doar un impuls de moment. Vechea bibliotecară luase lucrurile în tragic şi decisese să ducă o viaţă de infractoare. Dar în acea seară de sâmbătă, când se uitase la înregistrare, îşi dăduse repede seama că lucrurile nu stăteau deloc aşa. Apoi urmaseră întâmplarea cu spargerea de la el de acasă şi momentul în care Turner îi accesase computerul.
Era limpede, femeia aceea voia să-l înfunde. După patru ani, voia să se răzbune în numele lui Russell Turner. Din pricină că fusese nevoit să-l sacrifice. Calvin

nu avusese încotro. Lucrurile scăpaseră de sub control, iar cei de la audit începuseră să pună întrebări. Trebuia să cadă capul cuiva. Lui chiar îi păruse rău că acea persoană trebuise să fie Rusty, dar cine altcineva putea fi bănuit? Trebuia să dea vina pentru deturnarea de fonduri pe cineva care deţinea o funcţie în conducerea băncii. In plus, deşi îl iubea pe Rusty ca pe un frate, era limpede pentru toată lumea că tipul îmbătrânise şi nu mai avea mult până la pensie.
Crezuse că toată povestea rămăsese în trecut. Şi iat-o acum pe Turner Hastings pornită într-un fel de vendetă ridicolă în numele lui Rusty, care era mort şi îngropat de atâta amar de vreme. Să ţii ranchiună atâta vreme era, fără doar şi poate, un semn de instabilitate psihică. Probabil din cauza asta furase câinele. Era clar că Turner Hastings traversa o perioadă de profundă confuzie. Nu gândea limpede. Păcat că nu-i putea explica asta şerifului.
Turner alesese momentul potrivit. Alegerile primare din septembrie băteau la uşă, aveau să aibă loc în mai puţin de două săptămâni. Carter, actualul deţinător al mandatului, îl asigurase că fotoliul din legislativ era ca şi al lui. Pentru numele lui Dumnezeu, Calvin era la un pas de a deveni membru al importantului for! Ce răzbunare perfectă faţă de toţi cei care râseseră de el când fusese mic: săracul Hyman, l-a părăsit tatăl! Săracul Hyman, maică-sa a căzut beată moartă pe tejgheaua barului. Săracul Hyman, poartă aceeaşi pereche de pantaloni de doi ani; li s-a tocit turul. Ei bine, săracul Hyman era acum primarul oraşului Winosha, preşedintele băncii, membru al Bisericii Luterane şi al consiliului administrativ al şcolii. Săracul Hyman era cel mai puternic om din oraş, iar în curând, al naibii de curând, avea să fie cel mai puternic om din regiune. Urma să fie reprezentantul statului în legislativul ţării. Ce ziceţi de asta, bârfitori de nimic?
In curând. Cu condiţia ca Turner Hastings să nu-i zădărnicească planurile.

Ajunse la destinaţia de pe malul lacului. Privi ceasul de bord. Era 11.46 seara, deci ajunsese cu câteva minute mai devreme. Parcă maşina într-o zonă plină de verdeaţă şi opri motorul. Maşina ticăia pe măsură ce se răcea. Afară, insectele zumzăiau prin pădure. începu să se foiască. Mai bine şi-ar fi adus o revistă, ceva cu care să îşi omoare timpul. Dar, cu siguranţă, ar fi consumat bateria de la maşină dacă ar fi ţinut luminile aprinse ca să citească. Portiera din dreapta se deschise brusc, iar un bărbat impunător şi bărbos urcă în maşină. Purta ochelari de soare cu rame dreptunghiulare şi negre. Era intimidant. Şi mirosea urât. Ca un sconcs mort. Calvin strâmbă din nas în întuneric. Mirosul era un amestec de corp nespălat, de gândac respingător şi de fum de ţigară.

- Ai adus banii? întrebă Hank plat.

Se părea că bărbatul era hotărât să obţină ce îl interesa.

-Normal. Dar mai întâi hai să lămurim termenii tranzacţiei, spuse Calvin după ce îşi drese vocea.

Văzu umbra capului lui Hank întorcându-se în întuneric.

-Termenii? Ce termeni? Tu vrei tipa moartă, eu vreau banii. Ce e de lămurit?

Calvin se strâmbă. Hank era o brută.

-Trebuie să am un alibi când treci la fapte.

- Alibi? pufni Hank. Ca în filmele de la televizor?

-Nu face pe şmecherul! Calvin se întoarse spre el.

S-ar putea să mă suspecteze şi...

- De ce?

- Nu e treaba ta. Tu fă planul şi dă-mi de ştire. Mâine am o cină la care...

-Nu merge aşa, spuse Hank cu un ton aproape plictisit.

Ca majoritatea fumătorilor înrăiţi, Hank avea o răgu- şeală pronunţată.

- De ce?

-Uite ce e, mi-ai zis că habar n-ai unde e tipa, deci trebuie s-o găsesc singur şi...

- Se duce la cabana mea de pescuit.

Calvin se încruntă, devenind neliniştit. Nu putea să cadă înţelegerea tocmai acum. Nordul Wisconsinului nu gemea de potenţiali asasini la care putea apela. Hank era singura lui şansă.

- Dar nu ştii când, mormăi Hank. Asta o să te coste.

-Am stabilit deja cât face. îţi dau 5 000 de dolari. Jumătateacum şi jumătate când...

- Nu. îi vreau pe toţi acum.

- Pe toţi? Calvin coborî vocea, chiar dacă erau singuri. Mă iei de prost? îţi dau acum toţi banii, şi tu îţi iei tălpăşiţa.

- Ba nu.

-Uite ce este, oftă Calvin. îţi dau 3 000 în avans şi 2 000 după ce o omori.

-3 000.

Calvin simţi un val de uşurare.

- Păi asta ziceam şi eu...

- Nu. Hank se întoarse spre el, hainele foşnindu-i în scaun. Corpul lui mare blocase lumina lunii ce pătrundea prin geam. 3 000 acum, trei mii mai târziu.

-Asta este... gemu Calvin, negăsindu-şi cuvintele. E scandalos!

- Astea sunt condiţiile mele.

Hank se lăsă pe spate pe bancheta maşinii, scoase din buzunar un pachet de ţigări şi aprinse una fără să ceară permisiunea. Mirosul de tutun, combinat cu duhoarea lui Hank, îl copleşi pe Calvin. Avea să se sufoce dacă bărbatul nu cobora mai repede din maşină.

- îţi dau 3 000 acum şi 2 500 la sfârşit.

Hank deschise portiera. Se aprinse lumina din plafon, dezvăluindu-i părul gras, drept şi lipit de cap. Purta ochelari opaci, fiind imposibil să i se citească expresia feţei. Se ridică.

- Bine, bine.

Calvin strânse volanul. Voia să-l lase să coboare din maşină, iar el să îl calce de câteva ori. Dar nu era o idee bună câtă vreme avea nevoie de individ.

-Aici sunt 2 500 de dolari. Atât am adus, pentru că asta ne fusese înţelegerea. De dimineaţă îţi aduc restul de 500. Stai jos!
Hank se aşeză încet la loc şi închise portiera.
- Bine.
Lumina clipi din nou.
Calvin scoase un plic gros din buzunarul de la panta- Ioni şi i-l dădu.
- Am adus numai 2 500 pentru că atât stabilisem iniţial. îţi aduc restul de 500 mâine-dimineaţă.
Fără nici un comentariu, bărbatul deschise puţin portiera maşinii pentru a se aprinde lumina. Numără banii încet, ţinând ţigara între două degete. Calvin spumega de furie. La naiba, Hank nu credea că numărase bine banii? într-un final, Hank băgă teancul de bani în buzunarul blugilor şi îi dădu plicul înapoi. Mai scoase o ţigară, o aprinse şi suflă liniştit fumul, umplând Cadil- lacul de duhoare.
-Bine. Dar ţine minte că nu mişc un deget până nu-mi dai încă 500 de dolari.
- în regulă.
Hank dădu să iasă din maşină.
- Stai aşa! Nu trebuie să-ţi dau o poză de-a ei? strigă Calvin, scotocind prin portofel.
-A, ba da.
Calvin găsi fotografia şi i-o dădu. Nu-i fusese uşor să găsească o poză cu Turner. în cele din urmă, o găsise într-un teanc de poze făcute în urmă cu câţiva ani la un picnic. Chipul ei nu era tocmai în prim-plan, dar era uşor de recunoscut datorită ochelarilor cu rame negre şi groase şi a părului strâns în coc. Trebuia să fie suficient pentru a o identifica.
Hank luă fotografia fără s-o privească şi o băgă în ace-laşi buzunar unde ţinea banii, apoi coborî din maşină.

- Nu uita să mă anunţi înainte! strigă Calvin după el. Ai numărul meu, să mă suni neapărat.
- Da, da. Imediat ce primesc cei 500 de dolari. Uriaşul făcu un semn cu mâna peste umăr, fără să

se întoarcă. întunericul îl înghiţi, ţigara aprinsă fiind ultima care dispăru în beznă. Calvin porni maşina şi se îndreptă spre drumul principal. Trebuia ca planul să-i meargă ca uns. De asta depindea viitorul lui.

capitolul 18

Marţi dimineaţă, Turner abia trecuse de prima ieşire de pe autostrada 53 când îi sună telefonul. Privi spre geanta de pe scaunul din dreapta. De la jaful de sâmbătă, n-o sunase nimeni. Nimeni în afară de un anume agent FBI. Simţi cum inima îi bătea nebuneşte. La radio, fetele din trupa Dixie Chicks plănuiau vesele uciderea lui Earl. Cântase împreună cu ele şi se părea că împărtăşeau aceeaşi filosofie de viaţă, dar tăcuse când auzise telefonul. Squeaky, întins pe scaunul de lângă ea, deschise un ochi. Telefonul sună din nou. Nu trebuia să răspundă. Nu ajungea nicăieri stând de vorbă cu John. Şi nici nu era un semn de sănătate psihică. Pentru numele lui Dumnezeu, individul încerca s-o găsească şi s-o aresteze!

Văzu în faţă ieşirea de pe autostradă, îşi muşcă buzele şi se încadră pe banda corespunzătoare. De dimineaţă, luase decizia să rişte şi s-o ia pe autostradă, ca să ajungă mai repede la destinaţie. Acum regreta. Ieşi de pe autostradă, mai merse câteva sute de metri, apoi trase pe dreapta, opri motorul şi întrerupse cântecul fetelor de la Dixie Chicks. Scoase telefonul din geantă. Suna în continuare, dar numărul de pe ecran nu era al lui John. După prefix, părea numărul lui...

- Brad, tu eşti?

-Ţi-a luat ceva să răspunzi, Turn.

Ea se încruntă.

- De ce m-ai sunat?

în zona unde trăsese pe dreapta, oricine-i putea vedea maşina. Mai devreme sau mai târziu, John era nevoit să alerteze poliţia şi să anunţe cu ce maşină se deplasa. Probabil o făcuse deja. în orice caz, instinctul îi spunea să-şi continue drumul.

- Oh, ce drăguţ! exclamă el ironic. N-am mai vorbit de la Crăciun, aşa e? Iar acum, prima ta întrebare e de ce te sun.
- Brad, de ce m-ai sunat?
Squeaky se ridică de pe scaun şi puse o labă uriaşă pe geamul portierei. Săracul, probabil avea nevoie să iasă un pic.
-Uite ce e, începu Brad. Un agent FBI cam înfipt a sunat ieri la mine la birou. De şase ori!
- De şase ori?
Lui Turner îi sclipiră ochii. Zâmbi imaginându-şi-l pe John încercând să penetreze scutul de angajaţi cu care se înconjura Brad. Fratele ei era mare şef corporatist în Silicon Valley, unde nu contau decât termenele-limită de producţie şi evoluţia acţiunilor companiei.
- Am acceptat, în sfârşit, să vorbesc cu el după ce a ameninţat că va trimite un agent de la biroul local al FBI să mă ia pe sus şi să mă ducă la interogatoriu. Deşi, dacă mă gândesc bine, sunt sigur că nu avea dreptul să facă aşa ceva. Legea din California nu ar permite ca...
-Şi ce voia să...
-Mi-a turuit o poveste ridicolă, zicea că ai jefuit o bancă, spuse Brad şi chicoti amuzat. Ia spune, tipul te-a văzut, nu? Principala ta sursă de adrenalină sunt rebusurile din ziarul de duminică.
Turner privi înapoi spre autostradă. Acum, că oprise maşina, căldura devenea insuportabilă. Un trailer cu o reclamă uriaşă la chipsuri se auzi huruind pe partea cea-laltă. Iar Squeaky scâncea.
-Turn?
Cumva, Brad nu mai părea prea amuzat.
-Ce e?

Se dădu jos din maşină şi trânti portiera. Arşiţa uscată parcă o izbi în faţă.
-Nu ai jefuit nici o bancă, nu.?
- Ştii bine ce a păţit Rusty, Brad, spuse ea, deschizând portiera din dreptul scaunului din dreapta pentru ca Squeaky să poată ieşi.

Câinele coborî fericit în iarba arsă de pe marginea şo-selei şi ridică imediat un picior. Dacă planta pe care alesese să urineze nu era deja moartă, avea să fie imediat.
Brad începu să râdă neîncrezător.
- Doar nu vrei să spui că... Haide, Turn, e poveste veche. Cât a trecut de atunci? Patru, cinci ani? Nu ai cum să-i porţi încă pică, e ceva...
Turner îi închise telefonul şi îşi încrucişă braţele la piept. Squeaky alerga, făcând ture în cercuri mari.
- Hei! strigă ea.
Câinele se opri şi se uită la ea. Ţinea capul ridicat şi urechile ciulite - imaginea perfectă a unui Mare Danez! Cel puţin o asculta.
- Bine, dă-i drumul mai departe, îi spuse, iar uriaşul îşi reluă cursa.
Telefonul sună din nou.
- Ce vrei? se răsti ea.
-Eo nebu...
Ii închise din nou. O maşină argintie cu două canoe pe capotă trecu pe lângă ea. Un băieţel îi făcu lui Squeaky cu mâna. Telefonul sună iar.
- Ce mai vrei?
- Nu-mi mai închide, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Brad.
- De ce să nu-ţi închid?
- Pentru că sunt fratele tău.
Turner privi înspre şosea şi se încruntă, făcând eforturi să n-o podidească lacrimile.
- Acum patru ani, la înmormântarea lui Rusty, mi-ai spus că sunt nebună. Iar acum mi-o spui din nou. Tu chiar ai crezut că e vinovat, că a deturnat fonduri

de la banca unde a lucrat toată viaţa. Nimic din ce-am spus eu nu a contat.
- îmi pare rău.
- Chiar îţi pare?
El oftă.

-Ce ai vrea să-ţi spun, Turner? Că mă bucur că ai jefuit banca? Uite ce e, am un amic la procuratură, pot să-l sun şi să...
- Brad...
- Să-l rog să-mi recomande un avocat din zona unde eşti tu.
-Brad, eu...
- Dacă nu-ţi permiţi cheltuielile, pot să îl plătesc eu pentru moment.
Turner oftă şi aşteptă ca fratele ei să se calmeze. îl flu-ieră pe Squeaky. Câinele ridică imediat capul şi se uită spre ea. Fluieră din nou, iar el se apropie de ea în fugă. La telefon, Brad ţipa şi bolborosea ceva.
- Ce dracu' e asta? De ce-mi fluieri în ureche?
- îmi chem câinele.
- Câinele? Ce câine? Nu ştiam că ai câine.
-Afli acum.
Squeaky îi amuşină fericit mâna, umplând-o de bale.
- Brad, uite ce este, deocamdată nu am nevoie de avocat.
Deschise portiera maşinii, iar Squeaky sări imediat pe banchetă.
-Ba ai nevoie. Chiar mare nevoie. Când te predai, va trebui să...
- Nu mă predau.
Se lăsă tăcerea. în maşină, Squeaky îşi rezemă botul de geam, uitându-se la ea.
- Nu înţeleg, spuse Brad intr-un final.
-Ştiu.
Turner deschise portiera din dreptul scaunului şofe-rului, îl împinse înapoi pe Squeaky, care voia să coboare din nou şi se aşeză la volan.
Arşiţa
113
- N-ai înţeles niciodată. Rusty nu e vinovat pentru ce s-a întâmplat, continuă ea.
-Nu e vinovat că...
- Nu a furat el banii. Era nevinovat, Brad, continuă ea trântind portiera.

Bancheta era atât de fierbinte, încât mai avea puţin şi îi ardea pielea.
- Bun, să zicem că unchiul Rusty era nevinovat. Dar au trecut mulţi ani de atunci, iar el e mort. Ce speri să obţii acum?
- Sper să-i demonstrez nevinovăţia şi să îl dau în vileag pe adevăratul făptaş. E la mintea cocoşului, nu crezi?
Băgă mâna sub banchetă, scoase bolul câinelui, apoi turnă apă în el.
- Chiar dacă ai reuşi să...
-Uite ce e, Brad, discuţia asta nu duce nicăieri.
- Nu-mi închide!
Turner îşi auzi fratele trăgând adânc aer în piept.
- Poate că trebuia să te ascult atunci, la înmormântarea lui Rusty. îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că acuzaţiile care i se aduceau şi apoi moartea lui te-au afectat atât de mult.
- Pentru că nu ai fost acolo ca să ai ocazia să afli.
Era surprinsă de cât de plină de reproş îi era vocea.
Brad era cu şapte ani mai mare şi plecase de acasă cu mult timp înainte de moartea lui Rusty. Oare fusese supărată pe Brad în perioada aceea?
-Am spus că îmi pare rău. Dar nu-mi pot cere iertare pentru faptul că mi-am clădit propria viaţă. Cariera şi viitorul meu sunt în California, nu în fundul Wisconsinului.
- Puteai măcar să asculţi ce aveam de zis.
Ştia că ceea ce spunea suna copilăreşte, dar fusese singură prea multă vreme. Singura ei familie era Brad, după cum subliniase John cu atâta bunăvoinţă. Oare de ce nu o susţinuse măcar un pic?

-Te ascult acum, Turn, şi înţeleg că de patru ani plănuieşti să te răzbuni. Nu mi se pare o chestie prea sănătoasă.
-Ţi se pare mai sănătos să uiţi, pur şi simplu?
- Ei bine... da.
- Să-i laşi pe toţi să creadă că Rusty a fost un hoţ şi un mincinos? Să-l laşi să scape pe cel care i-a înscenat totul?

Urmă o pauză, apoi Brad spuse încet:
- Şi ce o să faci după aceea?
- După ce?
-După ce-l demaşti pe Hyman. Despre el e vorba, nu-i aşa?
-Da.
-Bun, după ce-l dai în vileag, după ce toată lumea află că el i-a înscenat totul lui Rusty, ce o să faci, ce urmează?
- Păi, o să...
îşi trecu degetele prin părul scurtat. Ce fel de întrebare era asta?
- Nu ştiu ce o să fac. Dar ţi se pare că asta contează?
- Da, contează. îţi închizi uşile, te izolezi de toată lumea şi te porţi de parcă viaţa ta se apropie de sfârşit.
-Nu fi...
- Doar n-o să faci vreo nebunie ca în filmul Thelma şi Louise!
Ea izbucni în râs.
- De unde ţi-a venit ideea asta? Nu, normal că nu o să fac.
- Atunci poate n-ar strica să te gândeşti la viitor. La viitorul tău. La ce o să faci după ce-ţi închei socotelile cu Hyman.
- Acum n-am timp să mă gândesc la asta.
-Turn, n-ai decât 32 de...
-Ba am 31! îl întrerupse ea, supărată că Brad uita mereu câţi ani avea.
-Scuze, 31 de ani. încă ai viaţa înainte. Rusty n-ar fi vrut să ţi-o iroseşti.

-Te rog să nu...
- Ascultă-mă puţin!
El aşteptă.
- Bine, te ascult.
- Rusty te iubea. Era ultimul om care ar fi vrut să te vadă cum îţi iroseşti viaţa ca să te răzbuni în numele lui.
- Nu-mi irosesc deloc viaţa!
- Ai avut vreo relaţie în aceşti patru ani?
Turner tresări.

-Winosha dă pe-afară de burlaci eligibili.
-Sunt destui, spuse el cu blândeţe. Dacă ai vrea, ai putea avea o relaţie. Ai măcar pe cineva cu care să poţi discuta?
Ea se gândi imediat la agentul FBI. Pe el. îl avea pe el. „Pot discuta cu el“, îi şoptea o parte idioată din creierul ei.
-De ce...
O maşină de poliţie trecu pe autostradă, iar Turner avu o senzaţie de nelinişte.
-Uite ce e, trebuie s-o iau din loc. Trebuie să plec.
- Bine. Dar gândeşte-te la ce ţi-am spus.
Brad vorbea repede, de parcă se temea că ea avea să-i închidă până să apuce să termine ce avea de zis.
- Bine, răspunse ea, pornind maşina.
-Şi... Turn...
- Ce? întrebă ea aproape nervoasă.
- Eu... Ai grijă de tine!
Ea rânji. „Ce idiot!“
- Şi tu, Brad.
închise şi porni la drum. Squeaky se aşează în fund pe banchetă, scoase capul pe geam şi lăsă vântul să-i lungească urechile până când intrară pe autostradă. Când ea mări viteza, băgă capul la loc. Turner se întrebă ce îi spusese John lui Brad de îl adusese într-o asemenea stare. Fratele ei era o persoană foarte sensibilă, dar, de regulă, nu observa prea multe în jurul lui, inclusiv alţi oameni. Sigur se îngrijorase din cale-afară din moment

ce o sunase. Iar întrebările legate de viitorul ei... Turner ridică din umeri. Nu avea energia mentală necesară ca să se gândească la toate astea. Alungă din minte toate acele întrebări şi sentimentul de nesiguranţă pe care i-l dădeau. Odată ce avea să dovedească ce impostor şi ce om de ultimă speţă era Calvin, putea să se gândească la ce-i spusese Brad. Până atunci, trebuia să se concentreze asupra lucrurilor pe care le avea de făcut.
capitolul 19
Slavă Cerului că se inventase aerul condiţionat! Cine îl crease merita să fie sanctificat. John setă aparatul pe cea

mai joasă temperatură şi la ventilaţie maximă. Mai că nuu pulveriza cristale de gheaţă pe faţă. Era marţi dimineaţă, iar soarele era pe cale să transforme maşina într-o seră. Nu-şi putea imagina cum se simţea Turner în Chevroletul ei din 1968. în vremurile acelea, maşinile nu aveau aer condiţionat. Rula pe autostrada 53, fără să-i fie prea clar încotro şi de ce. Mergea la noroc. Altă variantă nu avea. încerca să îşi imagineze unde s-ar duce Turner şi pe ce traseu. îi mărturisise că voia să-l înfunde pe Hyman. îi cotrobăise deja în cutia de valori şi în casă. Iar asta însemna că următoarea ei oprire avea să fie cabana de pe malul lacului. Deci acolo urma să o găsească.
Asta dacă nu cumva Turner renunţase între timp la planurile de răzbunare şi era în drum spre Las Vegas ca să ia viaţa de la capăt şi să se lanseze într-o nouă carieră, cea de dansatoare. Gândul acela îl făcu să surâdă. Şi-o imagină pe Turner într-un costum cu pene. Apoi se încruntă şi îşi întrerupse fantezia. Nu era imposibil ca ea să nu se îndrepte spre Rhinelander, ci în direcţia opusă, din cu totul alt motiv. Pentru că el încă nu reuşise să înţeleagă cum gândea Turner Hastings.
John oftă şi băgă în casetofon o casetă cu Johnny Cash. Pentru moment, trebuia să se concentreze la ceea ce...
Arşiţa
117
Telefonul începu să sune. Se căută prin buzunare şi răspunse fără să se uite la numărul de pe ecran.
-MacKinnon.
- L-ai agitat rău pe fratele meu, acum îşi face o grămadă de griji, spuse Turner pe un ton iritat.
Vocea ei îl făcu să zâmbească. Devenise straniu de dependent de discuţiile cu ea.
- Aşadar, te-a sunat.
Nu era deloc surprins. De fapt, asta intenţionase: să îl facă să ia legătura cu ea. Tocmai de aceea îi pomenise în discuţie că Turner avea telefonul mobil cu ea.
-Era aproape isteric. Zicea că îmi angajează un avocat.
John se încruntă. Se părea că individului îi păsa de sora lui, iar acesta era un lucru bun.

- Să ştii că nu-i o idee rea.
- Ce i-ai spus? vru ea să ştie.
-Nu mare lucru. Doar l-am informat că surioara lui, bibliotecara, a jefuit banca din oraş.
- Nu-i adevărat. L-am jefuit pe Calvin, nu banca!
El strânse buzele.
-Mă tem că în ochii legii lucrurile nu se văd chiar aşa.
- Hm...
El ridică vocea pentru a termina fraza:
- Iar acum vorbesc şi în nume propriu.
îi auzi respiraţia tot mai tensionată şi îşi dori ca ea să fi început altfel conversaţia. Oftă.
- Unde eşti?
John nu înţelegea de ce îi punea aceeaşi întrebare de fiecare dată. Ştia că ea nu avea să-i spună unde se afla. Dar ceva din el îl tot îmboldea s-o facă. Simţea că avea dreptul să primească informaţia aceea despre spaţiul pe care îl ocupa ea în univers. Chiar dacă era ridicol să gândească şi să simtă aşa ceva faţă de un suspect.
-Nu-i treaba ta unde sunt, răspunse ea plictisită, de parcă obosise să audă aceeaşi întrebare.

El îşi ridică uşor umărul drept. în acea zi, îl simţea din nou dureros, iar Turner avea darul de a-i activa toate punctele nevralgice.
- Ba e, mormăi el. E treaba mea.
Un moment, crezu că ea îi închisese telefonul. De fapt, se temu că-i închisese. Dar, chiar în acel moment, auzi un urlet prelung.
- Doamne sfinte, ce a fost asta?
-Squeaky, strigă ea ca să acopere urletul câinelui, care se încheia cu un chiţăit. L-am lăsat în camionetă. Taci odată, caraghiosule!
- Chiar i se potriveşte numele!
- E un copil mare, oftă ea. Care e mâncarea ta preferată, John? Ce-ţi place să mănânci când ieşi în oraş?
El îşi dori ca ea să-i pronunţe numele mai des.
- Depinde cu cine sunt.

- Răspunde la întrebare, agent special MacKinnon! îl repezi ea nerăbdătoare.
- De regulă, comand friptură.
- Oh, asta chiar e o surpriză! pufni ea.
-Stai puţin. îmi plac micile restaurante cu specific mexican şi cu separeuri comode. Genul de local unde îţi fac chiar ei chipsurile de tortilla şi salsa, iar totul e proaspăt. Şi unde nu se zgârcesc cu ardeii iuţi.
John frână în spatele unei maşini care abia rula pe autostradă.
- Ardei? Bleah! făcu ea, părând în acelaşi timp dezgustată şi fascinată. Pun pariu că îţi place şi salsa picantă.
- Cu cât mai picantă, cu atât mai bine.
- Deci îţi place genul de local cu sombrero pe pereţi? Unde se serveşte băutura cu viermi în ea?
-Te referi la tequila. El se uită peste umăr pentru a schimba banda. înţeleg că nu-ţi plac restaurantele cu specific mexican.
- îmi place Mărgărită. Şi prefer felurile de mâncare cu creveţi.

- Normal, încuviinţă el pe un ton solemn, întrebăm duse însă cine Dumnezeu comanda creveţi la restauran-tele mexicane. Dar mâncarea ta preferată care e?
-Sushi.
El se strâmbă. Era o alegere potrivită pentru Turner. Peşte crud, ce dezgustător!
-Au sushi la vreun local din Winosha?
-Tocmai pentru că nu au, mă duc la un restaurant mic din Madison. L-am descoperit când eram în liceu. Acolo poţi vedea cum bucătarul-şef îţi pregăteşte mâncarea. Au un sushi incredibil de proaspăt. Cel de somon e divin, e tăiat atât de subţire, încât e aproape transparent, şi atât de roz, şi de frumos...
Pentru John, nimic din descriere nu suna prea apetisant. Dar vocea ei joasă şi visătoare îl excita.
- Mi-ar plăcea să merg acolo.
- Serios?

-Da.
- Iţi place sushi?
- Păi...
-Mă gândeam eu, comentă ea, iar vocea îi redeveni aspră. Ce zici de mâncarea thailandeză?
- Ei, aşa mai vii de-acasă!
Era dispus să lase conversaţia să curgă firesc. Aveau să discute doar despre mâncare, dacă aşa voia ea.
-în Madison e şi un local thailandez bun. Acolo am mâncat cel mai bun pad thai din viaţa mea, în care se pun nişte peşti mici şi uscaţi.
Scârbos! John îşi muşcă buzele, ca ea să nu-l audă chicotind. Care era treaba cu Turner şi peştii?
-Ai gustat vreodată ardeii aceia thailandezi mici şi iuţi? Sunt atât de iuţi că-ţi ridică părul de pe...
-Tu numai la asta te gândeşti? La chestii iuţi şi picante?
- Când sunt cu tine, da.
Vorbise înainte să gândească, dar afirmaţia era complet adevărată. Urmă o pauză ciudată, apoi ea şopti:
- N-ai fost niciodată cu mine cu adevărat.

Vocea ei guturală produse o vibraţie care îi făcu mă-dularul să tresalte. John semnaliza şi trase pe dreapta ca să nu rişte să intre în maşina din faţă.
- Dar voi fi. In curând.
-Mă sperii!
Glasul îi era atât de jos, încât el îi înţelese cu greu cuvintele.
- De ce te sperii?
- Pentru că eşti pe urmele mele şi vrei să mă arestezi, râse ea încet.
- Adevărat, dar nu cred că asta te sperie. Cred că este vorba de altceva.
- De exemplu?
El ridică din umeri.
- Poate că te sperie gândul că n-o să renunţ. Ştii că n-o să mă dau bătut.
- Ce vrei să spui?

- La un moment dat, toţi bărbaţii din viaţa ta au renunţat. S-au dat bătuţi.
-Nu cred că...
El ridică vocea ca să poată vorbi peste ea.
-Tatăl tău a plecat, fratele tău s-a mutat când aveai mai mare nevoie de el, Rusty a murit...
-Uite ce e...
- Iar logodnicul tău nici nu s-a obosit să te contrazică atunci când l-ai anunţat că e mai bine să vă despărţiţi.
O auzi respirând şi se pregăti sufleteşte să i se închidă telefonul în nas. Dar ea nu închise.
- Eşti foarte sigur pe tine. Şi pe mine, spuse ea pe un ton liniştit.
El zâmbi. „Oh, scumpo, nici n-ai idee...“
- Iar tu eşti neliniştită pentru că nu voi renunţa până când nu voi pune mâna pe tine.
-De unde ştii că-ţi voi permite să ajungi atât de aproape?
- N-o să ai încotro.
- Vrei să mă arestezi.

Oare i se părea sau din tonul ei răzbatea o întrebare?
-Vreau să te cunosc, spuse el cu blândeţe. De arestat, trebuie să te arestez pentru că asta mi-e meseria.
- Nu le poţi face pe amândouă. Va trebui să alegi.
Avea dreptate, iar el ştia asta. Numai că...
- Probabil.
Probabil o luase razna complet, se gândi el.
- Poate le voi face pe amândouă.
-Trebuie să închid, spuse ea.
-Turner...
Dar ea închisese deja.
Rahat!
John băgă telefonul la loc în buzunar şi observă că îi tremurau mâinile. Şi le privi o clipă, apoi începu să râdă. Cu cât vorbea mai mult cu ea, cu atât îl intriga mai mult. Voia să-şi facă singură dreptate, pentru numele lui Dumnezeu! Poate tocmai de aceea îl incitase şi-l excitase aşa de tare chiar de la început. Făcea ceva interzis. Luase

legea în propriile mâini. John nu fusese niciodată printre susţinătorii acestui fel de a îndrepta lucrurile, dar misiunea pe care şi-o asumase Turner îl fascina. Intr-un fel, ea trăia visul oricărui ofiţer de poliţie. Ea voia să scoată adevărul la lumină şi nu dădea doi bani pe sistem. Iar el era pe urmele ei nu doar pentru că i-o cerea meseria. Avea propriul lui interes.
Oftă şi privi în jur. Un camion roşu trecu în viteză pe lângă el, făcându-i maşina să se clatine. Dacă n-o lua rapid din loc, avea să atragă atenţia patrulei autostrăzii. John băgă în viteză şi demară. Oare se afla şi ea pe aceeaşi întindere de asfalt, în faţa sau în spatele lui, îndreptându-se în aceeaşi direcţie? Nu avea de unde să ştie. Trebuia să meargă mai departe şi să aibă încredere că se îndrepta în direcţia corectă. Spera ca ea să fie prin preajmă, pentru că trebuia să o găsească.
Şi cât mai curând.

capitolul 20
Principala problemă când ai de hrănit un câine de mari dimensiuni în timp ce ai poliţia şi FBI-ul pe urme este că găseşti greu mâncarea potrivită în cantităţi suficient de mari.
Turner stătea nedumerită în dreptul rafturilor din magazinul Kwik Trip din Rice Lake şi analiza opţiunile. I-ar putea lua lui Squeaky un pachet de gogoşi, care sigur i-ar plăcea la nebunie, sau o cutie de biscuiţi săraţi. Aveau pe raft şi alune, dar nu erau o variantă bună pentru aparatul lui digestiv. Putea cumpăra toate mezelurile disponibile, dar asta ar fi costat-o o grămadă de bani şi ar fi bătut la ochi. Se uită la ceas. Trecuseră patru minute de când intrase în magazin. Era cazul să se pună în mişcare. Avea să cumpere biscuiţi săraţi şi gata. Mai luă patru sticle cu apă, un hot dog şi se duse la casa de marcat.
-Asta e tot? mormăi casierul, un adolescent cu freză cu chică.
- Da, răspunse Turner. Plus ce am de plătit la pompă, adăugă ea arătând spre maşină.

Puştiul cu chică se uită spre Chevrolet şi exclamă admirativ:
-Uau! Aceea e maşina dumneavoastră?
-Da.
- Ce tare! spuse el, scanând biscuiţii.
-Mulţumesc.
- E din ’66 sau din ’67?
Scană una dintre sticlele de apă, dar aparatul rămase mut.
- De fapt, din ’68.
Turner îşi încleştă degetele ca să nu-i smulgă puştiului sticla cu apă şi s-o scaneze singură. Tipul nu se grăbea deloc. Netezea eticheta şi se pregătea să scaneze din nou. Turner ştia din experienţă că metoda nu funcţiona aproape niciodată.
Arşiţa
123
- A, da? Bunicul avea o camionetă exact la fel. Doar că era un Ford din ’75 negru. Dar semăna destul de mult cu a dumneavoastră.
El se uită câteva clipe la Turner, iar ea îi zâmbi încurajator.
-Serios? N-ar fi mai bine dacă ai introduce codul manual?
- Poftim?
Ea dădu din cap spre mâinile lui.
- Codul de la sticla de apă.
- A, da, corect.
Puştiul cu chică se încruntă şi începu să tasteze cifrele cu un singur deget. Se holbă la total, apoi începu să râdă.
-Nu merge. Aici scrie că te costă 59 de dolari.
Turner schiţă un zâmbet. Simţea cum viaţa i se iroseşte încet şi sigur în acea benzinărie.
-59 de dolari o sticlă de apă? Băiatul râse din nou, dezvăluind o gură plină de plombe. Vă vine să credeţi? Mai bine anulez.
Oh, nu! Anularea dura o veşnicie de fiecare dată. Turner închise ochii.
-Vă simţiţi bine?
Deschise ochii. Puştiul o privea cu un aer îngrijorat. Ţinea în continuare sticla în mână. Ea îi zâmbi.
- Sunt bine, îi răspunse.

Probabil că zâmbetul ei nu fusese atât de prietenos. Băiatul clipi, dădu capul pe spate şi îşi văzu de treabă la casa de marcat.
Zece minute mai târziu, Turner ieşi, în sfârşit, din magazin în soarele arzător de afară. Squeaky stătea în camionetă, cu botul sprijinit de geam. Când o văzu, se învioră brusc.
- Bună, scumpete, murmură Turner după ce urcă în maşină.
Ii împinse botul de pe punga de hârtie în care puştiul cu chică îi îndesase cumpărăturile şi trase maşina în par-care. Deschise punga şi scoase hot dogul.

- Uite ce ţi-am luat!
Squeaky luă cu delicateţe hot dogul şi-l hăpăi din două înghiţituri. Se uită la ea şi începu să dea din coadă.
- Bine că am luat şi biscuiţii, bombăni Turner.
Turnă apă în bolul roşu al câinelui şi scoase ultimul borcan de heringi marinaţi. Mâncase deja toate merele şi toţi cârnaţii pe care îi luase în bagaj sâmbătă seară. Deschise borcanul şi se gândi la discuţia pe care o avusese de dimineaţă cu John. La felul cum îi povestise el despre localurile mexicane şi mâncarea de acolo. Chiar dacă era înnebunită după heringi marinaţi, de trei zile aproape că nu mai mâncase şi altceva, aşa că o mâncare mexicană ar fi fost mai mult decât bine-venită. Chiar şi mâncarea de fasole, pe care o ura, ar fi fost o plăcută schimbare de meniu. Data viitoare când avea să vorbească cu John voia să-i spună că...
Turner îşi întrerupse firul gândurilor. Ce era în capul ei? Nu avea să vorbească iar cu John. Omul voia s-o ares-teze. în ciuda vorbelor meşteşugite cu care o vrăjea la te-lefon, în ciuda vocii lui senzuale, individul voia s-o vadă după gratii. Chiar şi faptul că se gândea la el trebuia să-i dea fiori pe şira spinării. în schimb, când se gândea la el, agentul FBI îi dădea altfel de fiori. Deşi nu-l atinsese niciodată, sunetul vocii lui îi provoca o reacţie pavloviană. Poate că John avea dreptate. Poate că insistenţa lui i se

părea într-adevăr seducătoare. îşi dăduse seama că el era genul de om care, odată ce îşi punea în minte să facă ceva, nu se lăsa până când nu îşi atingea scopul. O asemenea forţă, o astfel de hotărâre erau periculos de atrăgătoare. De multă vreme nu mai cunoscuse pe cineva pe care să poată conta, mai ales un bărbat. Era derutant să descopere că avea un punct slab care...
John era punctul ei slab.
Turner se încruntă la heringul pe care tocmai îl scosese din borcan. Era femeie în toată firea, nu o adolescentă care îşi pierdea uşor capul. Avea 31 de ani. Viaţa ei amoroasă fusese mereu banală şi plictisitoare. Asta în perioada când avusese o viaţă amoroasă, pentru

că de patru ani lipsea cu desăvârşire. Mereu îşi alesese drept parteneri nişte ţipi banali. Băieţi buni. Genul de bărbat timid, cu început de chelie şi pasionat de cărţi. Nu intrase niciodată în jocuri periculoase, cum făcea acum. Iar bărbaţii periculoşi nu o atrăseseră niciodată. Bărbaţi care pur şi simplu o voiau moartă. Poate că era vorba de un fel de ciudăţenie sadomasochistă, o schimbare întârziată în psihicul ei, ce îşi făcuse apariţia după 30 de ani. Probabil asta i se întâmpla acum cu agentul FBI care voia s-o aresteze.
Clătină din cap şi_ observă că Squeaky se uita fix la borcanul cu heringi. II privea cu cea mai mare intensitate, iar o dâră de salivă i se prelingea din botul enorm.
- Vrei şi tu? îl întrebă ea, scoţând o bucată de peşte.
Ce întrebare stupidă! Câinele înhăţă imediat ce i se oferise. Părea că-i plăcea gustul, în ciuda mirosului de oţet. Ii dădu tot peştele din borcan, apoi se şterse pe mâini. Era timpul să treacă la treburi serioase şi să nu mai viseze cu ochii deschişi la agentul special MacKinnon. Deja stătuse prea mult în parcarea benzinăriei. Trebuia s-o ia din loc înainte de a atrage atenţia. Scoase mobilul şi apelă un număr la care intenţiona de ceva vreme să sune. Squeaky lingea firimiturile de biscuiţi de pe scaun, în timp ce ea asculta cum suna telefonul.

-Biroul procurorului federal. Cu cine doriţi să vă fac legătura?
Turner îşi drese vocea.
- Cu Victoria Weidner, vă rog.
- O clipă.
Linia păcăni de mai multe ori, apoi se auzi alt ton de apel. Turner se uită la ceas. Era aproape ora 1. Ora prân- . ului. La naiba! Nu se gândise să verifice cât era ceasul inainte să sune. Poate că Victoria ieşise să ia masa şi...
-Victoria Weidner.
Vocea nu i se schimbase deloc în cei 15 ani de când nu se auziseră.

- Bună, spuse Turner, apoi se opri, căci nu ştia clar ce voia să spună şi de unde să înceapă.
- Da, vă rog. Spuneţi, ceru Victoria pe un ton nerăbdător.
Trase adânc aer în piept.
-Numele meu e Turner Hastings. Locuiesc în Wi- nosha. Nu ştiu dacă mă mai ţii minte, dar am fost colege de clasă la Liceul Lincoln, în apropiere de Winosha.
-Turner. Tonul Victoriei fu dintrodată mai degajat. Da, te ţin minte. în anul al doilea, am făcut chimie împreună cu doamna Knutson. Cu ce te pot ajuta?
- Aş vrea să mă ajuţi să aflu câte ceva despre cazul de deturnare de fonduri de la banca din Winosha.
Simţi că interlocutoarea ei ezită. Apoi Victoria vorbi pe un ton neutru.
- Pentru asta nu a fost acuzat Russell Turner?
- Ba da. A fost acuzat, dar nu s-a ajuns la proces. Dacă se ajungea, nu cred că ar fi fost găsit vinovat.
-Mi-a părut rău când am auzit că a murit, spuse Vic-toria. Dar, chiar dacă era nevinovat, nu se mai poate fam nimic acum. Din moment ce cazul nu a ajuns la proce„, biroul procurorului federal nu...
-Nu am nevoie de ajutor în cazul unchiului Rusty, ridică Turner vocea ca să o întrerupă. Mă refer la altă deturnare de fonduri, din prezent.

- La ce te referi?
- Unchiul Rusty bănuia că persoana care fura din banii băncii era chiar Calvin Hyman. Iar eu bănuiesc că fură şi acum.
Pentru câteva clipe, se aşternu tăcerea.
- Poţi dovedi asta?
- Nu. Turner trase aer în piept. Nu încă. Dar sper ca în curând să o pot face.
- Ce dovezi speri să obţii, mai exact?
-Unchiul Rusty credea că, de fapt, Calvin are sigur o contabilitate dublă ascunsă pe undeva. Asta sper să găsesc.
- Speri? N-ai găsit-o în cutia lui de valori?
Turner îşi ţinu respiraţia. Ce proastă fusese! Trebuia să-şi dea seama că Victoria ştia deja de jaf.
-Nu.
- In cazul ăsta nu vreau să ştiu cum ai de gând să dai de ea, râse Victoria. Uite ce e, Turner, de ce nu te duci la şerif să-i povesteşti totul şi...
-Exclus. Nu am încredere în autorităţile din oraş. Şeriful Clemmons e cel care l-a crezut pe Calvin pe cuvânt acum patru ani. Iar Calvin e primarul oraşului. Ce autoritate locală m-ar crede pe mine şi nu pe el?
- Bine, oftă femeia. Ce vrei să fac eu?
- Să ne întâlnim în câteva zile ca să discutăm şi să îţi prezint dovezile.
- Bine, spuse Victoria.
Turner avea senzaţia că fosta colegă era de acord doar ca să-i facă pe plac, dar nu conta câtă vreme o asculta.
- Ce-ai zice să ne vedem mâine? întrebă Victoria.
- E prea devreme. Nu cred că fac rost de dovezi până mâine. Mai bine vineri.
-Nu pot, îmi pare rău. O să fiu plecată la o conferinţă în alt oraş.
In telefon se auzea cum răsfoia paginile agendei.
- Săptămâna asta aş putea doar miercuri şi joi.
- Te pot suna înapoi?
Nu se aştepta să stabilească deja o întâlnire. Se simţea derutată.
- Da, nici o problemă. Poţi să-mi spui unde eşti?

Turner privi pe geam. Puştiul cu chică ieşise din ma-gazin la o pauză de ţigară. Analiza Chevroletul în timp ce scotea fumul pe nas. Turner se încruntă. Se simţea neliniştită.

- Nu cred că-i o idee bună.
- Doar am întrebat, nimic mai mult.

însă atenţia lui Turner era concentrată asupra vânzătorului. Tipul aruncă ţigara, ridică privirea, iar ochii li se întâlniră pentru câteva secunde. Apoi el îşi feri privirea. Pulsul lui Turner începu s-o ia razna.

capitolul 21

John încerca să desfacă din ambalaj un taco plin de grăsime, operaţiune cu atât mai dificilă cu cât o făcea cu o singură mână, în timp ce mergea pe autostradă. Chiar atunci îi sună mobilul. Duse mâna la centură ca să-l apuce. Maşina făcu un viraj la dreapta, iar taco se desfăcu direct în poala lui, umplându-l de sus până jos cu carne tocată, brânză, salată şi sos. Aşa-i trebuia dacă voia să conducă şi să mănânce în acelaşi timp! Ba chiar să şi răspundă la telefon. John oftă şi răspunse.

-MacKinnon.

Auzi oftatul unei femei şi începu să zâmbească.

-Turner, tu eşti?

Abia vorbiseră cu câteva ore în urmă, dar poate că Turner îşi făcuse curaj şi era gata să...

-John MacKinnon?

Zâmbetul îi dispăru. Trecuseră trei ani, vocea i se maturizase, dar întotdeauna avea să i-o recunoască. Indiferent câţi ani aveau să treacă.

- Bună, Rachel.

Se aşternu tăcerea. John se încruntă şi începu să se gândească la posibilele motive pentru care îl sunase. Ultima oară când vorbiseră, fiica lui îl informase că nu voia să-l mai vadă niciodată. Iar el îşi dăduse seama că vorbise serios.

- S-a întâmplat ceva? Eşti bine? Mama ta e bine?

Ea scoase un oftat de exasperare adolescentină.

-Normal că e totul bine, John.

El tresări auzindu-şi numele. Dacă ar fi avut o relaţie cât de cât decentă, ar fi insistat ca ea să-i spună tată. Dar renunţase la acest drept când îşi dăduse acordul ca al doilea soţ al lui Amy să o adopte pe Rachel.
-Atunci de ce m-ai sunat?
- Nu pot să te sun doar ca să vorbim?
- Ba da, sigur că da.
John semnalizã şi trase pe dreapta. Convorbirea urma să-i solicite întreaga atenţie.
Arşiţa
129
-Aşa, deci...începu ea, apoi făcu imediat o pauză.
John luă un şerveţel şi începu să se şteargă. Spera că, printr-un miracol, să-şi salveze măcar cămaşa şi haina.
- Cum merge şcoala?
- încă n-a început.
-A, da.
- Ne-am mutat, continuă ea cu vocea ceva mai joasă. Ştiai?
- Da. Mama ta mi-a dat noua voastră adresă.
Avea o pată mare de grăsime pe cravată. Renunţă să se mai şteargă, mototoli şerveţelul şi-l aruncă în cutia în care îi fusese livrată mâncarea.
- Mai vorbeşti cu ea?A
- Din când în când. în special despre tine.
Adevărul era că el menţinea legătura. Dacă ar fi fost după Amy, nu şi-ar mai fi vorbit niciodată. Iar discuţiile lor erau exclusiv despre Rachel.
- Aha.
- îţi place noua casă?
Privi pe geam. Iarba de pe marginea şoselei era uscată. Ceva mai departe, câteva pâlcuri de copaci la fel de uscaţi. întreaga zonă părea pârjolită de un incendiu de vegetaţie.
- Da, răspunse ea, apoi îşi drese vocea.
John scoase portofelul şi apoi căută o fotografie cu Rachel. Era o poză făcută la şcoală. Amy i-o trimisese cu un an în urmă, după multe insistenţe din partea lui. Rachel zâmbea larg, iar părul des şi blond îi încadra chipul şi îi cădea pe umeri. Obrajii nu mai erau aşa de bucălaţi ca în copilărie,

dar rămăseseră destul de plini. Cu trei ani în urmă, ea spunea că avea obraji de veveriţă şi că îi ura. Lui i se păreau drăguţi.
I ste drept, nu putea fi obiectiv în ce o privea. Era totuşi tiica lui.
- Vreau să te întreb ceva despre mama, spuse ea.
El fu din nou atent la conversaţie.
- Ce vrei să mă întrebi?
- Vreau să ştiu de ce v-aţi despărţit.

- Nu ţi-a spus ea? întrebă el prudent. j
Nu avea nici o îndoială că Amy nu ratase ocazia să-l vorbească de rău.
- Mi-a zis că v-aţi despărţit doar din cauza ta. Că nu erai niciodată acasă.
- E adevărat.
Mai mult sau mai puţin, îşi zise el. I
- Deci, pur şi simplu te-ai plictisit de mama? De noi? '
- Divorţul nu e niciodată simplu, Rachel, ştii asta.
Ea tăcu o clipă, apoi izbucni:
- Ai înşelat-o pe mama?
-Nu.
De unde îi venise ideea asta?
- Deci nu v-aţi despărţit din cauza altei femei? Pentru vreo ţipă? Nu ai înşelat-o niciodată pe mama? îl iscodi ea cu glasul bănuitor.
-Nu, răspunse John. Uite ce e, nu ştiu ce ţi-a băgat j Amy în cap, dar...
- Nu mi-a băgat nimic în cap. Tocmai asta e. Nu vorbeşte deloc despre asta. Şi exact asta e problema.
El privi fix fotografia. Trecuseră trei ani de când o (văzuse pe Rachel.
- Ce vrei de la mine, scumpo?
-Adevărul. Vreau să ştiu de ce aţi divorţat.
- Rachel, nu există întotdeauna un motiv clar pentru care oamenii divorţează. Pur şi simplu, eu şi mama ta am simţit că ne-ar fi mai bine despărţiţi decât împreună.
- Şi în felul ăsta ai scăpat de mine, nu?

-Nu!
Remarcase că Rachel nu mai vorbea despre ea şi Amy, j ci doar despre ea. Probabil că se simţise abandonată. Privi spre autostradă. Turner era pe undeva prin zonă, la volanul Chevroletului bleu, iar el trebuia să o găsească. Rachel nu putea să aleagă un moment mai prost. |
-Nu s-a pus problema aşa. Intenţia mea era să fac parte în continuare din viaţa ta. Tu ai fost cea care...
- Dacă voiai să faci parte din viaţa mea, trebuia să rămâi însurat cu mama.
Arşiţa
131
- Numai că lucrurile n-au stat aşa.
Doamne, încăpăţânată mai era! Inspiră adânc înainte să continue:
- Rachel, îmi face plăcere să stăm de vorbă, dar n-am putea schimba subiectul?
- Nu. Vreau să ştiu de ce aţi divorţat. Nu am alt motiv ca să discut cu tine.
Ei, bine, ştia să-l lovească unde îl durea mai tare.
- Nu crezi că ar fi mai bine să fie şi mama ta de faţă la o discuţie despre divorţul nostru?
- N-ar spune nimic.
Dintr-un motiv întemeiat. John îşi trecu o mână prin păr.
- Uite, n-aş vrea să...
-Ai grijă că închid!
Dumnezeule!
- Mi-ar plăcea tare mult să ne vedem. Să te văd. Acum am un caz important de care trebuie să mă ocup, dar ce-ai zice dacă după aceea m-aş urca în primul avion şi aş veni să te văd?
- Ţi-am mai spus, nu avem despre ce să discutăm.
- Rachel...
Dar îi închisese deja. Rahat! Simţi că îl cuprinde un sentiment asemănător cu panica. Rachel făcuse, în sfârşit, un gest, un pas către el. Nu putea lăsa lucrurile aşa tocmai acum. încercă să o sune înapoi, când deodată telefonul începu să sune. Răspunse încântat şi uşurat.
- Da, Rachel!

-Avem informaţii despre Hastings, spuse Torelli.
John clipi de câteva ori şi îşi concentră atenţia asupra cazului. îi pierise orice speranţă că ea avea să-l sune înapoi.
- Mac, eşti bine?
- Da. Ce aţi aflat?
Urma să o sune pe Rachel mai târziu.
- Un tip de la o benzinărie a spus că a văzut un Chevrolet bleu, model din ’68, la magazinul Kwik Trip din Rice Lake.

El însuşi trecuse de Rice Lake în urmă cu vreo 6 ki-lometri. La naiba!
- La vest sau la est faţă de ieşirea de pe autostradă?
- La est.
- In regulă, pornesc.
John reveni pe autostradă, tăie două benzi şi se întoarse pe celălalt sens.
- Să alertez forţele locale?
- Nu! Nu vreau pe nimeni.
-Este decizia ta, replică Torelli fără să îşi ascundă dezaprobarea.
- Normal că e decizia mea! se răsti John. A mea şi doar a mea. E un ordin!
- Bine, adăugă Torelli, apoi închise.
John se uită în telefon, încercând să îşi dea seama dacă Rachel îl sunase de la Amy de acasă, apoi aruncă mobilul pe scaunul din dreapta. Fiica lui îşi imagina probabil că avea ultimul cuvânt, dar se înşela amarnic. După trei ani de tăcere, făcuse un pas spre el, iar el nu voia să o lase din nou să dispară. Avea de gând să o sune imediat ce putea. Deocamdată, trebuia să fie atent la drum. Trebuia să o găsească pe Turner şi să pună capăt nebuniei înainte ca ea să aibă de suferit. Nu era convins că Torelli nu urma să alerteze forţele de ordine locale. Poliţiştii aceia nu o cunoşteau pe Turner şi probabil credeau că e periculoasă. Exista riscul ca mai întâi să tragă şi abia apoi să pună

întrebări. Iar asta era reţeta sigură pentru dezastru. Cea mai sigură.
Văzu în faţă ieşirea care ducea către Rice Lake. John viră la dreapta aproape fără să frâneze. Vedea în faţă, pe partea stângă, micul magazin şi cele patru pompe de benzină. La pompe erau două maşini - una maro şi una bleumarin. Văzu Chevroletul bleu. Era tras în parcarea magazinului. John înjură printre dinţi. Nu putea vira la stânga ca să intre în benzinărie. De pe contrasens venea o coloană de maşini. John aşteptă, porni semnalul luminos şi înjură în barbă.
Arşiţa
133
în coloană apăru o breşă. John acceleră şi intră în spaţiul benzinăriei exact când Chevroletul pornea în mar- şarier. Rahat! Turner se îndrepta în direcţia opusă. Dacă putea să-i blocheze ieşirea din benzinărie...
Chiar atunci, maşina maro apăru fix în faţa lui. John frână brusc, iar maşina se opri la câţiva centi-metri de bara celeilalte. Iar Turner Hastings trecu pe lângă el. Când o văzu, lui John îi trecu prin minte un singur lucru.
Se tunsese.
capitolul 22
Oh, Doamne! Turner simţea că avea să-i sară inima din piept. Ieşise în trombă din parcarea benzinăriei. Din cauza vitezei şi a schimbării de direcţie, Squeaky aproape că se izbise de portieră. îşi înfipsese ghearele în scaun ca să nu cadă. Ei îi tremurau mâinile pe volan şi abia respira. Schimba vitezele cât putea de repede şi apăsa tare pedala de acceleraţie. Oare John o urmărea? Se uită în oglinda retrovizoare, dar chiar atunci trecu peste un hâr- top. Nu reuşea să-şi dea seama dacă agentul era pe urmele ei. O luă pe o străduţă, apoi viră rapid pe alta.
Fusese John. Era sigură de asta, cu toate că îl văzuse doar o fracţiune de secundă, chiar când se grăbea să plece din benzinărie. Era la volanul unei maşini albastre tără însemne oficiale. Dacă ar fi întârziat plecarea fie şi cu o secundă, dacă vânzătorul cu chică nu i-ar fi trezit bănuieli, John ar fi prins-o. Vorbea la telefon cu Victoria când instinctul îi spusese că era ceva în neregulă, îi închisese în

timp ce femeia era în mijlocul frazei. Se gândi că avea să o sune mai târziu ca să îşi ceară scuze, însă acum nu se putea gândi la Victoria. Important era să scape de John. Să se îndepărteze cât mai mult de el.
Mai grav era însă că o parte din ea, un colţişor as-cuns din inima ei, voia ca el s-o prindă. Voia să aibă oca- • ia să-l vadă de aproape. Să-i inspire mirosul bărbătesc

şi să-l privească în ochi atunci când îi vorbeşte. Sâ-i urmărească expresiile faciale. Şi să termine cu toată povestea asta urâtă. Să nu mai fie nevoită să fugă şi să se teamă. Să aibă, în sfârşit, un răgaz. Dacă John ar fi prins-o, controlul nu l-ar mai fi deţinut ea. Nu ar mai fi fost vina ei dacă nu găsea dovezile care să-l incrimineze pe Calvin. Ar fi fost un eşec onorabil. Numai că nu avea de gând să se lase sedusă de acea perspectivă a eşecului onorabil.
Dar nu trebuia să eşueze. Nu avea s-o facă. Indiferent de cât de dificilă devenea situaţia, trebuia să meargă mai departe. încă îi era datoare lui Rusty. Trebuia să îi reabiliteze numele şi reputaţia şi să îl trimită pe Calvin după gratii.
Squeaky scânci. Nu stătea deloc bine pe scaunul din dreapta. Turner privi din nou în oglinda retrovizoare. Nimic. Oare John ordonase un filtru la ieşirea din oraş? Oare erau şi alţi agenţi pe urmele ei?
Mergea pe o alee ciudată de la marginea oraşului. Văzu în faţă o casă gata să se dărâme, cu câteva barăci şi o colecţie de maşini ruginite în jur. Luă rapid decizia de a parca în spatele ei. Privi în jur. Nu se vedea şoseaua. Deci nu putea fi văzută dinspre şosea. O camuflau casa şi maşinile vechi îngrămădite în curte. Turner opri motorul. Chiar atunci telefonul începu să sune. Alunecase pe podea când condusese nebuneşte. Se aplecă, îl luă de jos şi se uită la el. Ştia că John nu putea să o repereze cu precizie când vorbea cu ea. Chiar şi aşa, o parte superstiţioasă din ea dorea să arunce telefonul cât mai departe posibil.
Totuşi, ea răspunse:

- Ce vrei?
- Las-o uşor! Nu te urmăresc.
Vocea îi era uşor enervată şi respira greu, de parcă ar fi alergat.
Ea râse, sunetul ieşind ca un lătrat.
- Da, te şi cred.
- Nu o să provoc un accident intr-un orăşel uitat de lume doar ca să te prind pe tine, Turner. încetineşte

naibii odată! Nu are sens să te sinucizi fugind de mine. Nu te urmăresc.
- Chiar vrei să te cred după ce ai...
- Asta mi-e meseria, tu nu pricepi?
Părea că ajunsese la capătul răbdării. Dar la fel era şi ea.
- Iţi urăsc meseria asta de rahat!
îngrijorat de tonul vocii ei, Squeaky lăsă urechile pe spate şi o privi nedumerit.
-Turner, am mai avut discuţia asta...
- Nu am jefuit banca! izbucni ea. Nu poţi să mă laşi naibii în pace?
-Nu.
Ea îl auzi trăgând aer în piept.
-Nu pot.
- Te rog!
- Nu face asta, spuse el cu glas scăzut. Nu mă implora să fac ceva ce nu pot face!
Turner se uită pe geam la curtea neîngrijită. Nu departe de unde stătea, văzu un fel de maşină acoperită de rugină. Era abandonată acolo, în iarba care creştea în jur, şi aducea cu o fosilă de dinozaur. Lacrimile îi înceţoşară privirea. John vorbi din nou, iar vocea îi era caldă, joasă şi îmbietoare.
- Nu pot să te las în pace şi nu pot să te las să fugi. De mine sau de lege. Nu pot face o excepţie pentru tine, indiferent ce simt. Nu pot schimba ceea ce fac şi ceea ce sunt.
-Atunci nu mă mai suna! Lacrimile începeau să i se prelingă pe obraji. înghiţea în sec ca să poată vorbi. Nu

mă mai urmări! Nu-mi mai vorbi de fiica ta, de mân-

- Ba poţi, replică ea cu glasul tremurat. Retrage-te din caz. Cere să se ocupe alt agent!
- Nici asta nu pot, oftă el.
- De ce?
- Pentru că nu pot. Şi n-aş face-o nici dacă aş putea. Eşti a mea, iubito!
-O, Doamne... Nu mai pot, nu mai rezist, scânci ea, lăsând capul pe spate.
Lacrimile îi picurau de pe obraji pe gât, udându-i tricoul.
- De ce nu mai poţi?
- N-o să meargă.
- Eşti de prea mult timp singură, spuse el cu o voce liniştitoare. Mai bine te-ai preda.
-Nu, suspină ea. îmi faci rău.
- Nu plânge, şopti el. Mă omoară să te-aud plângând.
- Nu pot să mă abţin.
încă tremura din pricina adrenalinei care o invadase în timp ce se grăbea să scape de el. Fusese prea mult. In sfârşit, prea mult. Părea că nu mai putea ţine blocate toate emoţiile pe care le ignorase timp de patru ani. Squeaky scânci şi îşi puse botul uriaş în poala ei.
- Nu vreau să îţi fac rău, spuse John.
- Dar exact asta faci.
Turner mângâie urechile catifelate ale câinelui şi încercă să găsească o soluţie. Nu reuşi. Simţea că nu există soluţii şi că nimic bun nu avea să iasă din toată povestea.
- Nu putem continua aşa. Am ajuns să mă sperii şi de umbra mea. Nu pot trăi aşa.
- Atunci opreşte-te şi spune-mi unde eşti!
Ea râse şi sughiţă în acelaşi timp.
- Pot să vin să te iau, adăugă el.
Ea îşi trecu vârful limbii peste buzele sărate din pricina lacrimilor şi privi din nou maşina asemănătoare cu un dinozaur. Pe fosta capotă se urcase o veveriţă roşcată care îşi flutura coada înainte şi înapoi.

- Of, John...
Arşiţa
137
El oftă.
- Chiar merită?
Ea închise ochii şi se gândi la Rusty. Cum ar putea să-l facă pe John să înţeleagă? Trase aer în piept, printre suspine, făcând eforturi să vorbească fără să izbucnească în plâns.
- Mama a murit când aveam 17 ani. Ştiai?
-Da.
Normal că ştia. Avea probabil un întreg dosar despre ea. Probabil ştia ce măsură purta la sutien şi ce note luase la chimie în liceu. Se strădui să alunge acele gânduri din minte.
-S-a îmbolnăvit de cancer. A murit cam la un an după aceea. A fost un an tare lung. Era mereu între două internări pentru chimioterapie. Tata ne-a părăsit când eram foarte mică. Ţi-am mai zis. Aşa că eram doar noi două, eu şi mama. Şi unchiul Rusty.
John tăcea.
- In fine. A avut un cancer foarte agresiv. Toată poves- tea cu spitalul a fost cruntă. Unchiul Rusty locuia într-o casă mare şi veche, în stil victorian, la marginea oraşului. Ne-a lăsat să ne mutăm cu el pentru că mama...Tur- ner suspină adânc. Mama nu mai putea să facă nimic pentru ea sau pentru mine. îi era rău mai mereu. Eu şi Rusty găteam şi împărţeam treburile casnice. Turner râse uşor, dar avea vocea răguşită. Unchiul Rusty devenise un burlac bătrân. De cele mai multe ori, când era rândul lui să gătească, mâneam semipreparate - chiftele, lasagna sau legume congelate. îi plăceau mult şi sendvişurile cu cârnaţi, erau preferatele lui. A făcut tot ce a putut pentru noi.
-Turner...
- Iar când a murit mama...
Vocea ei se stinse.
- îmi pare rău, şopti el.
Squeaky îi amuşină mâna, iar ea îl mângâie. îi era tot mai greu să vorbească.
138

-Am cheltuit aproape toţi banii pe tratamente şi spitale. Unchiul Rusty i-a plătit înmormântarea şi piatra funerară.
-Of, draga mea...
John părea îndurerat.
Ea clătină din cap şi înghiţi cu noduri, chiar dacă el nu putea să o vadă.
-Brad plecase deja. Mai întâi la şcoală, apoi la pri-mul loc de muncă. Aşa că am rămas doar cu unchiul Rusty. Avea peste 50 de ani, dar niciodată nu m-a făcut să simt că nu aş fi fost bine-venită. Practic, adoptase o puştoaică adolescentă, dar nu s-a plâns că i-am dat viaţa peste cap. Era atât de bun, de cumsecade! îmi pare rău că nu l-ai cunoscut.
-Şi mie îmi pare rău.
- Nu a făcut-o el.. N-a furat banii băncii. Şi n-a meritat ce i s-a întâmplat. Rusty şi-a dedicat viaţa acelei bănci. Mai avea doi ani până la pensie. Avea de gând să-şi cumpere o cabană pe marginea lacului, poate chiar şi o barcă nouă. Voia să iasă pe lac zi de zi, la pescuit.
-Turner...
Ea închise ochii. Trebuia să termine ce avea de spus.
- Când Calvin l-a acuzat de furt şi l-a concediat, ceva a murit în Rusty. L-a umilit gândul că oamenii l-au crezut capabil de aşa ceva. De atunci nu a mai râs niciodată. Nici măcar nu a mai zâmbit.
-îmi pare rău. îmi pare sincer rău.
Ea îl auzi oftând.
înţeleg că unchiul tău a fost o persoană foarte importantă pentru tine.
- A fost, da.
- Te-ai gândit ce ar crede el despre ce faci acum? întrebă John. Crezi că asta şi-ar dori pentru tine, că ar vrea să trăieşti aşa?
Ea schiţă un zâmbet. John era foarte bun. Se pricepea atât de bine să prezinte alternativa raţională, să asculte fără să judece! Cu vocea aia profundă şi cuvintele pline

de empatie, a convins, fără îndoială, o mulţime de fugari să se predea. Ea însăşi era aproape tentată să o facă.
- Normal că nu asta şi-ar fi dorit pentru mine. Era un om bun şi ţinea mult la mine.
-Atunci...
-Dar nu despre asta e vorba, continuă Turner cu glas blând, dar ferm. Eu răspund pentru acţiunile mele şi am ales să fac tot posibilul să îi dovedesc nevinovăţia. Pentru că a fost un om atât de bun. Şi pentru că m-a iubit.
- Dumnezeule! murmură el, de parcă era frustrat, dar şi furios.
Iar propria ei furie era gata să se reverse, deşi ştia că John îşi făcea meseria. Iar ea voia să treacă peste toate amăgirile pentru omul din spatele agentului FBI. Bărbatul cu care vorbise în ultimele zile. Trase încet aer în piept.
- îmi spui să nu încerc să te schimb, dar tu însuţi îmi ceri ca eu să nu mai fiu ceea ce sunt.
-Turner...
-Nu, John. Ascultă-mă! Eu cred că faptele rele trebuie îndreptate. Cred în principiul de a le fi alături celor dragi. Cred că oamenii răi nu trebuie lăsaţi să scape basma curată. Asta sunt eu.
-Şi eu cred în aceleaşi lucruri, replică el. Diferenţa este că eu sunt profesionist. Lasă-l pe Hyman în grija FBI-ului.
- Am făcut-o deja, zise ea încet. Aţi avut la dispoziţie patru ani să-l pedepsiţi pe Calvin, dar nici măcar n-a fost anchetat.
- Bine. Ce-ar fi dacă ţi-aş promite că voi ancheta deturnarea de fonduri de la bancă.7
Era atât de tentant să renunţe, să cedeze, dar...
-Vei avea nevoie de dovezi. De exemplu, ai fi avut nevoie de un motiv şi de un mandat ca să-i deschideţi cutia de valori, nu-i aşa?
- Aşa e, răspunse el încordat.

Ea zâmbi. John alegea să nu mintă, chiar dacă asta însemna că pierde confruntarea.

- Şi nimeni nu ţi-ar fi semnat mandatul doar pe baza bănuielilor mele, nu?
El înjură în barbă.
- O să găsesc acele dovezi. Şi o să mă asigur că Hyman ajunge după gratii pentru ce i-a făcut lui Rusty.
- Ce ne facem când o să ajungi tu după gratii? întrebă el. Eu nu renunţ, să ştii. Nu o să mă opresc până ce nu te arestez.
Ea se uită pe geam. Era aproape surprinsă că nud vedea chiar acolo, lângă maşină, ca pe propriul ei nemesis.
- Trebuie să închid.
-Ba nu trebuie. Iar fugi. Deşi eşti o femeie atât de neînfricată, uneori eşti laşă.
Ea începu să râdă.
- Dar e în regulă deocamdată, continuă el. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, o să te prind.
Oh, Doamne!
- La revedere, John.
-La revedere. îşi stă bine tunsă aşa, mai spuse el şi închise.
Ea rămase cu privirea aţintită asupra telefonului. Tunsă? Apoi îşi aminti că îşi tăiase pletele. De fapt, le cio-pârţise. John o văzuse cel mult o jumătate de secundă, dar fusese suficient să remarce că îşi schimbase coafura.
Turner se înfioră. Nu ştia dacă trebuia să se simtă flatată sau îngrozită.
capitolul 23
- Frate, ăsta nu are cum să fie drumul bun spre Minnesota, gemu Nald.
- Bine că ştii tu să te orientezi! îi aruncă Fish fără să se întoarcă spre el. Ţi-ai înfipt un GPS în fund fără să ştiu eu?
Arşiţa
141
Era al naibii de cald. Atât de cald, încât asfaltul li se topea sub tălpi. Atât de cald, încât puteai prăji ouă pe şosea. Era aşa cald, încât Nald îşi simţea mădularul fierbinte şi transpirat.
Era al naibii de cald!
- Ştiu şi eu că Minnesota e spre vest, spuse Nald.

-Ce vrei să spui, tâmpitule?
- Nu cred că noi mergem spre vest, frate.
Fish rămase nemişcat în mijlocul şoselei şi se întoarse spre Nald. Arăta dezgustător. Avea părul gras şi turtit de la nămolul din mlaştină, iar faţa îi era străbătută de dâre acolo unde transpiraţia se prelinsese peste stratul de murdărie. Scârbos. Avea nasul roşu ca racul şi începea să se cojească. Scârbos!
- Mergem spre vest, spuse Fish privind spre soarele după-amiezii.
Nald se opri şi scoase restul de carne de vită afumată pe care o furaseră dintr-un magazin în acea dimineaţă.
- Est. Vrei carne? întrebă el şi îi întinse bucata de carne.
- Vest.
Nald luă o îmbucătură şi începu să mestece.
- Est. Crezi că tipa de la magazinul de unde am furat mâncare ne-a recunoscut?
- Nu avea cum, minte creaţă. Doar am făcut schimb de măşti.
Uneori, Fish dădea dovadă de geniu criminal. Era viclean din cale-afară. Cum fusese în acea dimineaţă. Anticipase că poliţiştii îi căutau şi că trimiseseră peste tot informaţii despre ei: „Fiţi atenţi, sunt doi tâlhari periculoşi în libertate, sunt înarmaţi şi înfricoşători". Aşa că Fish spusese că trebuia ca la următoarea lovitură să facă schimb de măşti, ca să-i deruteze pe poliţişti. Fish avea să fie Yoda, iar el, Nald, urma să fie SpongeBob. Lucru care lui Nald îi convenea pentru că, deşi Yoda era un personaj mai tare, masca lui nu avea o ureche, lucru i are îl făcea să nu mai fie aşa de tare.
- Da, dar s-a uitat dubios la noi, comentă Nald.

-Normal că s-a uitat dubios, era terminată de frică, omule! replică Fish.
Nald nu era prea convins.
- Crezi?
- Păi a început să tremure, ai uitat?

- Tremura, dar scotea sunetele alea ciudate, de parcă făcuse o criză de râs.
- Păi, am speriat-o rău. La ce te aşteptai?
-Habar n-am. Nald termină carnea. Păcat că nu avea mare lucru în magazin. Carnea asta şi nişte cutii de suc.
- Ce te aşteptai să găseşti în rahatul ăla de oraş? comentă Fish dispreţuitor.
-Aveau pufuleţi cu brânză. Să nu uităm.
- Da, au fost buni, fu Nald de acord.
- Sunt produse lactate, punctă Fish riguros. Nutritive.
- Da, şi proteine din carne.
Nald încercă să-şi aducă aminte ce învăţase în primul an. Ii era greu pentru că petrecuse primul an de şcoală descoperind sperietori.
- Sunt vegetale.
- Pufuleţi cu brânză.
Fish se zgârie la mână într-o iederă otrăvitoare. Se prelinse un lichid galben.
- Tocmai ai spus că sunt lactate, obiectă Nald.
- Şi vegetale.
- Cum să fie şi lactate, şi vegetale?
- De aia. Pentru că se fac din porumb. Scrie pe pungă.
-Nu-s aşa sigur, mormăi Nald.
Habar nu avusese că se hrănise cu mâncare sănătoasă în toţi aceşti ani.
-Hai s-o luăm din loc, ordonă Fish şi se întoarse. Avea o zgârietură şi pe spate.
Nald se luă după el.
- Bine, dar să ştii că mergem spre est.
- Ba nu, idiotule! Fish încercă să-şi treacă mâna prin păr, dar nu reuşi. Găsi o căpuşă pe faţă, o scoase şi o aruncă în tufişuri. După ureche avea altă zgârietură.

- Eşti un imbecil! replică Nald.
- Ba nu!
Fish se opri, se întoarse spre Nald şi ridică braţele. Faţa i se înroşi de furie.
- Mergem spre vest!

Nald îşi încrucişă braţele la piept.
- Ba nu.
Fish începu să tremure de nervi.
- Spre vest! urlă el.
Aruncă pe jos unul dintre sacii cu bani şi sări pe el.
- Vest! Vest! Vest!
Nald se încruntă. Vântul îşi schimbase direcţia şi bătea dinspre Fish. Simţea din plin duhoarea amicului lui. Sau poate...
-Vest!
- Un sconcs! strigă Nald.
- Unde? făcu Fish.
- Acolo! strigă Nald, arătând cu degetul spre pădure. N-am văzut de când mă ştiu un sconcs aşa de mare.
Fish se uită în direcţia indicată de Nald.
- Ala nu e sconcs, retardatule.
- Ei, na! Dar ce e?
- Habar n-am, dar nu e sconcs.
- Are o dungă albă.
- E gri, nu vezi?
Nald urmări animalul. Se uita la ei cu nişte ochi mici, negri şi înfundaţi intr-un cap mic. Avea gura un pic strâmbă. Probabil nu era deloc încântat să îi vadă.
- Poate că e un sconcs bătrân.
- Cât de prost poţi să fii? strigă Fish, părând gata să sară din nou pe punga cu bani. Sconcşii nu apucă să îmbătrânească pentru că sunt călcaţi de maşini.
- E un sconcs, frate.
Sconcsul gri deja nu mai era atent la ei. Era ocupat să sape pământul prăfos de la marginea drumului.
- Nu e sconcs. E raton.
- Nu-i raton. Nu are moaca aia ca o mască, cu dungi albe.

- Dar nici sconcs nu e. Ţi se pare că seamănă cu Pepe Le Pew din desene animate?
Acum, că Fish îl menţionase pe Pepe, parcă nu mai semăna aşa de bine cu un sconcs. Mai degrabă cu un...

-E bursucul Bucky Badger1, mascota! strigă Nald triumfător.
- Exclus! îl contrazise Fish.
- Ba el e. Nu e drăguţ?
Bucky se întoarse, dând din micul său fund blănos în timp ce săpa furios.
- De unde ştii că este un el, nu o ea? întrebă Fish dispreţuitor.
Nald se holbă la el.
- Pentru că Bucky e un el, cap sec. Tu chiar nu ştii nimic?
- Eu zic de ăsta de aici. De unde ştii că e băiat?
- Ţi se pare că arată a fată? izbucni Nald.
Bucky se întoarse şi rânji, arătându-şi dinţii galbeni. Categoric era băiat.
- Şi unde-i e puţa, deşteptule?
-Puţă eşti tu! A lui e undeva sub toate alea... sub toată blana aia.
-Ba tu eşti puţă! şuieră Fish. Eu nu văd nici una. Cred că Bucky e un bursuc poponar.
- Bucky nu-i poponar!
- Ba da!
-Ba nu!
- Ba da! zbieră Fish. Poartă puloverul ăla roşu şi merge ţanţoş cu fundul gol. Normal că e.
Nald simţi că-l podidea plânsul. Cum putea Fish să spună aşa ceva despre Bucky Badger?
- E bluza echipei!
- Şi de ce nu poartă şi pantalonii echipei?
- Poate îi e cald, de-aia!
- Cred şi eu că-i e cald. E fierbinte chiar. Este un poponar!
- Ba nu!
1 Bursuc, în limba engleză (n.red.)

- Poponar! Poponar! Poponar! strigă Fish fără oprire.
- Idiotule!
- Cretinule!
In acel moment, Bucky ieşi la atac.

capitolul 24

Era deja 10 seara când John ajunse la cabana lui Calvin Hyman de lângă Rhinelander. Bancherul îi dăduse toate indicaţiile, dar lui John îi luase o oră până ce se orientase pe acele drumuri lăturalnice. Fu nevoit să se uite la cutiile poştale, care erau prost marcate, şi să citească numerele caselor în întuneric. De două ori trecuse pe lângă cabană, apoi se dumirise, în sfârşit, unde trebuia să ajungă. John parcă şi coborî din maşină pentru a verifica numărul de pe cutia poştală. Drumul care ducea spre cabană era învăluit în întuneric. Tufişurile de pe marginea drumului nu fuseseră tăiate de ceva vreme. Ramurile îi zgâriară maşina pe lateral pe măsură ce înainta în treapta a doua. Cabana se afla pe o pantă ierboasă ce cobora spre lac. John parcă maşina şi aruncă o privire în jur, rotindu-şi uşor umărul drept. îl durea pentru că stătuse atâtea ore în maşină. Auzea ciripitul leneş al unei păsări din pădure în timp ce se îndrepta spre cabană. Era frumoasă, cu parter şi etaj şi o verandă de jur împrejur. în lateral, era un garaj în care încăpeau două maşini. Jos, la malul lacului, se afla_o construcţie ce adăpostea, cel mai probabil, o barcă. In spatele cabanei, erau un gazon bine îngrijit şi un fileu de volei.

John urcă treptele de lemn şi observă o pânză de pă-ianjen în dreptul clanţei. Dacă Turner ar fi ajuns înaintea lui, ar fi înlăturat-o. Sau a folosit altă intrare? John decise să facă un tur al cabanei, dar nu descoperi nici un semn de intrare prin efracţie. Ferestrele ce dădeau spre spatele casei erau pline de praf.

Mulţumit că Turner nu ajunsese la cabană înaintea lui, se întoarse la maşină şi o manevră cu grijă în iarba

din spatele cabanei, până în buza pădurii. De acolo avea o vizibilitate bună, fără a fi văzut. Răsărise luna. Sau, mai precis, semiluna. Lumina nu era suficient de puternică încât să-l dea în vileag. Sau cel puţin asta spera. John îşi rezemă cotul de portieră şi privi în gol. Oare unde era Turner în acele clipe? Nu se îndoia că se afla undeva prin

preajmă. O căutase în zadar preţ de două, trei ore după ce îi scăpase la ieşirea din benzinărie. In mod normal, trebuia să fie prin zonă. Insă nu o văzuse. Şi nimeni nu raportase că ar fi observat un Chevrolet bleu în zonă.
Ceasul arăta ora 10.23 seara, adică puţin după ora opt în statul Washington. Scotoci după telefon şi formă numărul fostei lui soţii. îi răspunse robotul. John ezită, apoi închise fără să lase un mesaj. Ce putea spune? Dacă Amy sau Dennis, soţul ei, găseau mesajul, nu aveau să se deranjeze să îl sune înapoi. în plus, nu era sigur că Amy ştia că Rachel îl sunase. Nu voia să îi trădeze încrederea tocmai acum, când în sfârşit făcuse un pas spre el. Sau, cel puţin, asta încerca să se convingă pe sine. Poate că era doar un laş. Un bărbat căruia îi era teamă să stea de vorbă cu fiica lui. Care nu mai era de mult o fetiţă.
Pufni şi se lăsă pe spate în scaun. Avusese o zi de tot rahatul. De ce nu ar... Cedă tentaţiei şi apăsă tasta de apelare rapidă.
Turner răspunse imediat.
-Ce să vezi... John!
El oftă. Simţea cum muşchii spatelui încep să i se destindă.
- Chiar eu.
- Unde eşti?
Ea vorbea atât de încet, de parcă şoptea. Iar trupul lui reacţionă imediat.
-Acum s-au inversat rolurile. Acum tu mă întrebi unde sunt.
- Ai de gând să îmi răspunzi?
-Nu.
Ea oftă. Părea atât de fragilă, de pierdută...

-Nici eu nu pot să-ţi spun unde sunt.
El se foi în scaun, dorindu-şi să poată sta într-o poziţie mai confortabilă. Era însă un lux pe care nu şi-l permitea. Trebuia să fie pregătit să demareze în caz că Turner îşi făcea apariţia.
- Ce mai face Squeaky?
- Doarme. S-a agitat cam tare în Rice Lake.
El zâmbi.

- Doar Squeaky s-a agitat? Tu, nu?
- Şi eu, recunoscu ea.
- îmi pare rău. Ai mâncat ceva la cină?
- Biscuiţi săraţi şi măsline spaniole.

El râse.

- Dar tu?
- Un cheeseburger şi un shake de vanilie.
- Nu-i o alegere sănătoasă. Atâta sare, atâtea grăsimi...

Tonul ei era dezaprobator.

- Da, dar gustul era divin. Avea şi puţină salată de varză.

Amândoi tăcură. John îi auzea respiraţia. închise ochii. Doamne, cât de mult îşi dorea să fie lângă ea! Să o atingă, să-i inspire mirosul, să-şi plimbe buzele prin părul ei. Gândul la ei doi împreună era ciudat de seducător. Deschise ochii şi lăsă geamul în jos. Aerul rece din maşină se risipi, dar afară începuse să se răcorească şi bătea vântul. Se aplecă pentru a privi cerul înstelat.

- Eşti afară?
- Hm... da.

Vocea ei era somnoroasă, dar incitantă. John simţi cum mădularul începea să îi zvâcnească.

- Vezi stelele?

-Da.

-Ştii care e Steaua Nordului?

- Polaris, şopti ea. O văd. Văd şi Ursa Mică.
- Eu îi zic Carul Mic.

Ea râse.

- Vezi şi Cassiopeia?

Cea în formă de W, nu? 148

Elizabeth Hoyt

- Da. Şi chiar lângă ea e Andromeda. Fiica ei.

El îşi ţuguie buzele.

- Hm, aici m-ai prins. Nu ştiu care e.

-Vezi cele mai mari stele din Cassiopeia?

- Da. Uită-te mai jos, îi indică ea încet. Următoarea stea mare e la baza dreaptă a constelaţiei. De acolo pornesc alte trei stele mai mici, le vezi?

- Da, răspunse el, deşi nu era deloc sigur.
- Iar în partea opusă e Cygnus. Constelaţia Lebedei. Are formă de cruce. I se mai spune Crucea Nordului. O vezi?
- Da, minţi el.
-Tot acolo e Vega, o stea foarte strălucitoare, mai aproape de linia orizontului. Vega face parte din con-stelaţia Lirei. O ştii?
John nici nu se mai obosea să se uite pe cer. Stătea cu capul sprijinit de tetieră şi-i asculta vocea. Putea să-i citească din cartea de telefon şi tot i s-ar fi părut al naibii de sexy.
-Da.
Ea chicoti.
-Ce e?
- N-o vezi, nu-i aşa?
El zâmbi.
- Aşa e. Cum ţi-ai dat seama?
- Pentru că nimeni n-a auzit de Lira, spuse ea pe un ton triumfător.
- Ai inventat-o?
- Nu, dar e o constelaţie foarte puţin cunoscută. Eu ştiu de ea doar datorită mitului.
- Ce mit? Povesteşte-mi!
- E vorba de lira lui Orfeu. Instrumentul acela mic, cu corzi din Grecia antică.
-Aha...
Ar fi putut să adoarmă ascultându-i vocea hipnotică.
- Orfeu cânta dumnezeieşte. Când îi auzeau muzica, păsările se opreau din cântat, iar animalele sălbatice îl urmau.
Arşiţa
149
- Bună treabă!
-Chiar că da, râse ea. Orfeu s-a îndrăgostit de o femeie pe nume Euridice. S-a îndrăgostit şi ea de el şi s-au căsătorit. Dar, într-o bună zi, Euridice a fost muşcată de un şarpe şi a murit. Sufletul ei s-a dus la Hades, adică în infern. Orfeu suferea cumplit.

- Povestea asta devine cam tristă.
- Stai că n-am terminat. Vezi tu, Orfeu o iubea atât de mult pe Euridice, încât s-a dus după ea în lumea de dincolo, ca să o readucă printre oameni. După o lungă călătorie, a ajuns la Hades, stând în faţa zeului din lumea de dincolo. Orfeu a cântat pentru Pluton, iar zeul a fost atât de impresionat de frumuseţea muzicii, încât a făcut un gest pe care nu îl făcuse până atunci şi i-a redat-o pe Euridice.
Ea făcu o pauză.
-Aşa...
- Dar i-a cerut ceva în schimb.
-Ca în viaţă.
- Da. Ca în viaţă.
Turner părea tristă, iar John începu să se foiască.
- I-a spus lui Orfeu că, în drumul înapoi spre lumea celor vii, nu are voie să se întoarcă pentru a o privi pe Euridice. Nici măcar o dată.
John se strâmbă, aşteptând ca inevitabilul să se producă.
- Aşa că Orfeu a pornit la drum. Ea nu avea voie să scoată un cuvânt până ce nu ajungeau înapoi. El, tocmai pentru că nu o auzea, era tot mai nesigur că ea îl urma. Aşa că s-a întors.
- Iar ea a dispărut.
- Nu, spuse ea încet. Asta a fost partea cea mai dureroasă. Ea era acolo, chiar în spatele lui, iar Orfeu a putut să o vadă o clipă înainte ca Pluton să o tragă înapoi.
- Bietul prost! spuse John, frecându-se la ochi. Dar înţeleg de ce a simţit nevoia să se întoarcă să verifice.

-Serios? întrebă ea pe un ton sincer curios. N-aş fi crezut că vei avea vreun pic de înţelegere pentru Orfeu. Pentru că nu s-a putut stăpâni.
- Da, dar nu o auzea.
- Aşa, şi?
- Şi vocea unei femei este, pentru bărbaţi, elementul cel mai distinctiv. Doar o aud zi şi noapte.
- Simt o urmă de şovinism în remarca ta, comentă ea uşor amuzată.

-Vorbesc serios. Femeile vorbesc mai mult ca bărbaţii. Un bărbat e obişnuit să audă aproape în permanenţă vocea femeii - fie că-i povesteşte cum a petrecut ziua, fie că-i spune ce să facă, doar trăncăneşte.
-Trăncăneşte?
El se strâmbă. Ştia că nu îi explicase prea bine.
- Da, trăncăneşte. Femeile fac asta tot timpul. Chiar şi tu. E liniştitor, normal. El ştie că totul e în regulă doar auzind sunetul glasului ei.
-Nu am mai auzit teoria asta până acum.
Acum râdea de el.
John continuă:
- Deci Orfeu era probabil derutat pentru că soţia lui se afla exact în spatele lui, dar nu scotea o vorbă.
- Nu sunt sigură că este un compliment la adresa femeilor.
El închise ochii.
- Dar chiar e. Un bărbat se poate excita doar auzind vocea unei femei.
Exact cum i se întâmpla lui vorbind cu ea. Ea izbucni în râs, iar el îşi dădu seama că o speriase un pic.
-Ce tot...
- Ai auzit bine.
- Nu pot să cred că-mi spui aşa ceva.
- Ba să crezi. O voce joasă, un pic răguşită e extrem de excitantă. Te face să te gândeşti la fel şi fel de scene în dormitor.
-Dumnezeule! Voi, bărbaţii, chiar vă gândiţi doar la sex?

- Destul de mult. John rânji. Dar ştiu că şi femeile se gândesc.
- Eşti foarte sigur pe tine.
- Poate că da. Hai, recunoaşte! Sigur te-ai gândit măcar o dată cum ar fi să mă săruţi.
John era conştient că încălca una dintre regulile pe care chiar el le stabilise cu mult timp în urmă. Le încălca însă şi pe ale ei? Cât de departe avea să-l lase să meargă?
- Nu o să-ţi răspund la întrebarea asta, spuse ea aproa-pe şoptit.

-E ca şi cum ai fi recunoscut, replică el pe un ton triumfător. Eu mă gândesc adesea cum ar fi. Cum ţi-aş simţi buzele sub ale mele.
- Eu... nu pot să fac asta, John.
- Doar vorbim. Vorbim la telefon. Nu-i nimic înspăimântător în asta.
John nu putu să-şi dea seama dacă ea râse ori oftă.
- Pe mine mă sperie totul la tine. Chiar şi să vorbim la telefon.
El închise ochii. Era atât de excitat, atât de frustrat. La starea în care era, s-ar fi eliberat în doi timpi şi trei mişcări. Dar nu voia să cedeze în faţa dorinţei pe care o simţea în acele momente.
-Ar trebui să facem ceva să scapi de teama asta, spuse el.
- Trebuie să închid.
Căuta un motiv, era convins de asta. O pierdea, la naiba! Alungă frustrarea, dorinţa de a-i auzi vocea. Acea seară nu era momentul lor. El era vânător şi ştia foarte bine că temporizarea era cheia oricărei urmăriri. Era mai bine să o lase să scape în acea seară şi să continue vânătoarea a doua zi.
- Noapte bună, îi spuse el cu tandreţe în voce.
- Noapte bună, John.
închise telefonul şi zâmbi în beznă. Avea să-i ia mult, mult timp să adoarmă.

capitolul 25
A doua zi de dimineaţă, sunetul telefonului o trezi pe Turner. Lângă ea, Squeaky ridică încet capul şi căscă, dezvelind o gură cavernoasă plină de dinţi galbeni. Telefonul tot suna.
Turner se ridică în capul oaselor şi privi în jur. Pe-trecuse noaptea undeva între Woodruff şi Rhinelander. Nu îndrăznise să se apropie de cabană la un timp atât de scurt după ce îl văzuse pe John la Rice Lake. După ce o ratase la milimetru, era convinsă că era din nou pe urmele ei. Iar asta însemna, probabil, că tot FBI-ul şi toată poliţia ştiau că intenţia ei era să ajungă la cabana lui Calvin. Probabil

puseseră deja casa sub observaţie, întrebarea era cum avea să facă să...
Telefonul continua să ţârâie enervant. Turner răspunse.
-Alo?
-Sper că nu te-am trezit din somn, spuse Victoria, care părea foarte trează.
-A, nu, minţi ea, trecându-şi degetele prin păr. Mă bucur că m-ai sunat. Trebuie să stabilim când ne întâlnim.
Se uită la ceas şi văzu că era abia 7 dimineaţa. Ce fel de om dădea telefoane aşa de devreme? Cineva ca Victoria, desigur.
-Bine. Aşa mă gândeam şi eu. Mâine la 12.30 e în regulă pentru tine?
A doua zi era joi, iar Victoria îi spusese în prima lor convorbire că nu se poate vedea cu ea vineri. Aşa că nu avea încotro.
- Da, e bine mâine, răspunse Turner.
Asta însemna că în cursul zilei trebuia să găsească o cale să intre în cabană şi să găsească dovezile.
- Unde vrei să ne întâlnim?
- La mine la birou, dacă vrei.
Turner simţi fiori reci pe şira spinării. Victoria părea că vrea să o ajute, dar Turner nu o cunoştea atât de bine

încât să aibă încredere oarbă în ea. Iar data trecută când vorbiseră, o întrebase unde era. Pe de altă parte, nu avea pe altcineva la birou procurorului federal. Trebuia să îşi asume un risc calculat. în acelaşi timp, cel mai bine era să fie prudentă.
-Nu, aş prefera să ne vedem undeva pe teren neutru.
-în regulă, spuse Victoria. Ne putem întâlni la un restaurant sau la o cafenea.
- Păi...
Turner făcea eforturi să se gândească la un local din Madison amplasat în plan deschis, ca să poată vedea dacă Victoria avea să vină singură sau însoţită de poliţie.
- Biroul meu e aproape de piaţa centrală. Hai să ne vedem pe latura din nord!

- De acord.

Turner se relaxă un pic. Piaţa era mare, deschisă. îi lăsa spaţiu de manevră.

-Atunci, pe mâine la 12.30.

- în regulă.

- Pa! zise Victoria şi închise.

Turner închise şi ea şi rămase pe gânduri. Victoria ştiuse de jaful de la bancă şi de povestea cu cutia de valori a lui Calvin. Poate credea că Turner orchestrase jaful, aşa cum păreau să creadă cei de la FBI. Poate că ţinea legătura cu John şi cu ceilalţi agenţi. Exista posibilitatea ca întâlnirea lor să fie o capcană. Dar simţea că nu are de ales. Cântărise deja variantele şi îşi evaluase şansele. Victoria o cunoştea. Erau şanse mari să o creadă pe ea, nu pe Calvin. Când trăgea linie, beneficiile depăşeau riscurile. Turner clătină din cap. Chiar dacă analiza lucrurile zi şi noapte, tot nu avea să îşi schimbe decizia. Avea să continue să facă ceea ce trebuia. Lângă ea, Scjueaky încercă să se întindă, dar îl incomodă volanul. începu să scâncească.

- Da, nici mie nu mi-e uşor, murmură ea.

Ieşi din maşină, iar câinele o urmă. Se rezemă de por-tieră şi aruncă o privire în jur. Iarba era verde şi îi trecea mult de gleznă. Afară era senin şi se anunţa o nouă zi toridă. O cioară se mută croncănind dintr-un copac în altul, iar Squeaky o urmări cu atenţie.

Se gândi la convorbirea telefonică pe care o purtase cu o seară înainte cu John şi la frustrarea pe care o simţise în glasul lui la final. Cum se ajunsese acolo? începuseră să vorbească despre stele, constelaţii şi mituri, privind acelaşi cer, deşi erau departe unul de celălalt. Reuşiseră să evite subiectele explozive precum misiunea lui John de a o aresta şi hotărârea ei de a-l răzbuna pe unchiul Rusty. Cum se ajunsese la o discuţie despre cum ar fi fost dacă s-ar fi sărutat? Nu fusese ea însăşi. Ea nu era genul care să se înfierbânte cu gândul la vreun agent FBI aflat pe urmele ei. Chiar şi în perioadele în care era implicată într-o relaţie - şi putea număra pe degete relaţiile pe care le avusese -, viaţa

ei sexuală fusese cât se poate de banală şi neinteresantă. De cele mai multe ori, nu avea orgasm în timpul actului intim. Şi nu făcea o dramă din asta. Ştia să se ocupe singură de nevoile ei. Câţiva dintre foştii iubiţi observaseră asta şi o luaseră ca pe un afront adus masculinităţii lor. Unul dintre ei chiar îi dăduse, la despărţire, numărul unui terapeut sexual.
Ea îi mulţumise şi aruncase numărul cu prima ocazie. Niciodată nu acordase importanţă sexului. Implica un amestec de fluide corporale şi o apropiere extrem de mare de altă persoană din punct de vedere fizic şi emoţional. Presupunea zgomote şi mirosuri jenante, şi o cumplită lipsă de control asupra propriului trup. Teoretic, se presupune că puteai avea parte de o trăire extrem de intimă precum orgasmul în prezenţa altei persoane. Care nu era prezentă doar în aceeaşi cameră cu tine, ci fix în tine. Nu vedea nimic incitant în asta. Ideea îi depăşea puterea de înţelegere. Uneori, se întreba cum era posibil ca o persoană să se relaxeze în acele

momente. Ea, una, nu se pricepuse niciodată să împartă. Să împărtăşească.
Cu toate acestea, cu o noapte în urmă se înfierbântase teribil doar la auzul vocii lui John. Turner se înfioră. Numai Dumnezeu ştia ce s-ar fi întâmplat dacă John chiar ar fi pus mâna pe ea în adevăratul sens al cuvântului. Probabil ar intra în combustie spontană. Nu ar fi fost ceva complet imoral? Ce avea John aşa de special încât o făcea să-şi piardă controlul? Poate că de vină era întregul context. Adrenalina, ideea că era o fugară, momentul când scăpase ca prin urechile acului din benzinăria din Rice Lake?
Un şoim zbură deasupra capului ei, căutând probabil un şoricel neajutorat sau vreo altă pradă pe post de mic dejun. Turner îşi dorea cu adevărat să poată da vina pe adrenalină pentru starea de excitaţie pe care o simţea, însă nu reuşea. Când îşi imagina că era singură cu John, atingându-se unul pe celălalt... Turner se înroşi ca racul şi începu să se foiască. îşi dădu seama că toată înfierbân- tarea nu i se

trăgea de la situaţia în care se afla, ci de la acel bărbat cu care schimba zi de zi cuvinte şoptite.
Squeaky văzu un curcan sălbatic zburând chiar la marginea pădurii şi o luă încântat la fugă după el. Turner auzea zgomotele pe care le făceau în pădurea de conifere. Scoase telefonul din buzunar. Dorinţa de a-l suna pe John era aproape copleşitoare. Voia să-i audă vocea. Să-l întrebe cum se simţea în acea dimineaţă.
Dar nu! Nu şi nu! Era femeie în toată firea. O femeie sofisticată, trecută de 30 de ani, ca personajele acelea tlin serialul Totul despre sex. Numai că nu era în New York, ci într-un orăşel din Wisconsin. Nu. Nu avea să-l sune pe John ca să-i dea apă la moară. Indiferent cum o făcea să se simtă din punct de vedere emoţional^ sau sexual. Relaţia lor era cât se poate de nesănătoasă. în plus, nici măcar nu era sigură că, dacă îl suna, putea vorbi fără să se bâlbâie ori să se înroşească. Puse telefonul la loc. Gata, înapoi la treabă! Trebuia să dea de cabana lui l ’alvin şi să găsească o cale de a se strecura înăuntru.

- Squeaky! strigă ea.
Oare câinele îşi ştia noul nume? Din pădure se auziră zgomote, iar Squeaky apăru dintre copaci, cu botul larg deschis. Alergă spre ea şi încercă să-şi pună labele pe umerii ei.
r Nu!
îl înlătură cu blândeţe şi îi pregăti bolul de apă.
- Ai prins pasărea?
El dădu din coadă şi bău apa pe care i-o turnă în bol. Avea coada plină de insecte. Mai târziu, trebuia să-l caute de căpuşe. Nu era chiar aşa de uşor să aibă grijă de un câine. Squeaky ridică apoi capul şi îşi arătă recunoştinţa frecându-şi botul plin de apă de tricoul ei. Oricum trebuia să găsească un loc unde să se spele. Era timpul să pornească la drum.
capitolul 26
La naiba, era prea bătrân pentru asta!

Era aproape 7.30 dimineaţa când John se ridică din scaunul şoferului. Se mişcă încet, ca un bătrânel artritic, care cu o noapte în urmă încasase o bătaie soră cu moartea. Efectiv îşi auzea încheieturile scârţâind. Poate că ve- nise momentul să caute o slujbă plictisitoare de birou.
Se întinse şi înjură când umărul aproape că îi sări din încheietură. Dumnezeule, chiar că se dezintegra! îşi masă umărul drept în timp ce se îndreptă şchiopătând spre liziera pădurii ca să urineze. La lumina zilei, ma-şina lui putea fi văzută. Trebuia să găsească alt loc să parcheze. Era blocat acolo, fără mâncare sau un loc unde să facă duş. Era blocat până când Turner avea să îşi facă apariţia, iar el trebuia să se spele. Poate că nu era o idee rea să se ducă în Rhinelander ca să se spele şi să mănânce. însă risca s-o rateze pe Turner şi chiar nu putea face asta.
Mobilul i se închisese cu o noapte în urmă, când îl scăpase în maşină. Oare Turner l-ar fi sunat aşa de devreme?
Arşiţa
15 7
Se întoarse la maşină şi găsi telefonul sub scaunul din dreapta. II deschise şi aparatul începu să sune. Rahat! Era Torelli. Exact persoana cu care dorea să-şi înceapă ziua. Răspunse.
-MacKinnon.
Torelli nu pierdu vremea cu formule de introducere.
-Am mai primit o informaţie despre Turner Has- tings, spuse el, cu un accent newyorkez mai pronunţat ca de obicei.
- Serios?
John se aplecă şi îşi recuperă termosul de cafea.
- O femeie pe nume Victoria Weidner, care lucrează la biroul din Madison al procurorului general, a sunat în urmă cu puţin timp la biroul nostru din Milwaukee. Mi-au transferat apelul.
-John se încruntă.
- Şi ce voia?
Luă o gură din cafeaua care rămăsese în termos şi se strâmbă. Avea un gust oribil.
- A spus că Hastings a luat legătura cu ea.

- Poftim?! exclamă John, lăsând cana.
Torelli îi ignoră reacţia.
-Se pare că Turner Hastings vrea să se întâlnească personal cu Weidner ca să-i arate ce dovezi are împotriva lui Calvin Hyman. E vorba de dovezi care demonstrează că el ar fi deturnat fondurile băncii.
Vrăjitoarea mică! Dacă într-adevăr avea dovezile acelea, de ce nu avea încredere în el?
- De ce a contactat-o pe Weidner?
-Weidner a copilărit în Winosha şi se ştie cu Hastings din liceu.
„Aha...“
- Şi Weidner o trădează pe Hastings?
-E procuror federal, spuse Torelli. A citit în ziare despre cazul lui Hastings şi a considerat că trebuie să ne anunţe.

- Cu aşa prieteni, nu-ţi mai trebuie duşmani, mormăi John. Când se întâlnesc?
-Mâine la 12.30, în zona de nord a pieţei centrale din Madison.
- De ce aşa de târziu?
-Nu ştiu.
„Pentru că încă nu are dovezile", îşi răspunse John. Torelli nu spunea nimic. Aştepta.
- în regulă, zise John. Cred că îşi va face apariţia aici, mai devreme sau mai târziu. Din Rhinelander până în Madison sunt patru ore, iar înainte să se vadă cu Weidner, trebuie să intre în cabană şi să caute dovezile.
-Aşa e, răspunse Torelli. Asta zicea şi Weidner, că Hastings încă nu are dovezile.
-Bun.
-Vrei să iau legătura cu poliţia din Madison ca să pună mâine zona sub supraveghere?
-Nu.
-Mac...
- E un ordin, mârâi John.
îl auzi pe Torelli oftând.

-Ştim sigur că mâine la 12.30 va fi în Madison. Nu poţi rata şansa asta.
Torelli nu făcu nici o referire la incidentul de la benzinărie, dar dezgustul din vocea lui era evident.
La naiba! Nu putea să-i permită lui Torelli să fie afurisit cu el tocmai acum.
-Uite ce este, mai întâi de toate, trebuie să apară în Rhinelander. O să pun mâna pe ea aici, înainte să ajungă în Madison.
- Dacă o ratezi iar?
- Nu va fi cazul.
-A fost mai înainte.
„Idiotule!" John trase adânc aer în piept.
- Dacă o ratez, pot ajunge în Madison în mai puţin de patru ore.
- Dar...
- Ordinul nu se discută, Torelli.

Tânărul agent mormăi ceva şi fu mai bine că John nu înţelese. Apoi răspunse:
- Da, domnule.
- Nu vreau ajutor din afară.
- Da, domnule.
- Nu vreau să chemi autorităţile locale.
- Da, domnule.
- Şi nu faci nimic peste capul meu, adăugă John cu o voce ucigătoare. Ne-am înţeles?
- Da, domnule, scrâşni Torelli.
John rânji. Nu-l interesa dacă îl enerva sau nu pe Torelli. II interesa doar ca agentul mai tânăr să îi respecte ordinele.
- Bun. Să mă ţii la curent, termină John şi închise înainte ca Torelli să mai spună ceva.
Vărsă în iarbă restul de cafea. Dumnezeule, ce mod de a-ţi începe ziua! Acum chiar că nu mai putea pleca în Rhinelander. Deja ştia exact că Turner avea să îşi facă apariţia la cabană în următoarele 24 de ore. Căscă şi se întinse. Cel puţin avea cutia cu batoane de cereale, care nu-i lipsea niciodată din maşină. Iar cu o zi în urmă îşi cumpărase două sticle cu apă. Deschise portbagajul şi

căută cutia. Trebuia să mute maşina. Era prea vizibilă la lumina zilei. Asta însemna să coboare din maşină în pădure, printre căpuşi, ţânţari şi animale sălbatice. Fără să pună la socoteală căldura. Minunat!
Găsi cutia cu batoane de cereale şi o deschise. Era prea implicat în caz. O ştia. Iar cel mai grav era că şi Torelli ştia. Iar dacă Torelli trecea peste capul lui şi de această dată, nu mai putea avea o apărare credibilă. Dacă ar fi cerut ajutorul patrulei autostrăzii cu o zi înainte, Turner ar fi fost deja după gratii. Putea invoca liniştea şi siguranţa cetăţenilor, precum şi reticenţa FBI de a implica alte agenţii pentru a nu apela la patrula de stat. Dar această pledoarie nu mai era credibilă odată cu sosirea în Madison şi întâlnirea lui Turner cu angajata de la Procuratura Federală. Adevărul era că trebuia

să ceară asistenţă din partea poliţiei din Madison. în mod normal, ar fi făcuto. Dar nu era un caz normal.
Acest caz era despre Turner.
Desfăcu un baton de cereale cu unt de arahide, ovăz şi alune. Care era oare treaba cu Turner? Nu era vreo frumuseţe. Ba chiar era o femeie banală, scundă, cu trăsături obişnuite. Cu toate acestea, niciodată nu avusese sentimente atât de intense pentru o femeie. Cele cu care se văzuse după divorţ fuseseră destul de drăguţe, dar le lipsise ceva. Lipsise o legătură mai profundă, pe care nu ajunsese să o aibă cu nici o femeie. O parte din el se temea că ratase şansa de a trăi asta vreodată. Că îşi petrecuse singur cea mai mare parte din viaţă. Se obişnuise cu ideea. Aproape că se resemnase. Doar că de această dată avea şansa să cunoască o femeie cu care simţea că poate să comunice cu adevărat. Numai că, din nefericire, misiunea lui era să o trimită la închisoare.
John schiţă un zâmbet. Poate că, până la urmă, nu se resemnase.
Turner îl fascina. îşi petrecuse ultimii patru ani ascunzându-şi cu grijă farmecul în spatele unor ochelari fără dioptrii şi al imaginii-clişeu a bibliotecarei oraşului. Se

străduise din răsputeri să nu iasă cu nimic în evidenţă, să pară cât mai banală cu putinţă, când cele mai multe femei procedează exact invers. Bărbaţii obişnuiţi nici nu o remarcau. La naiba, dacă ar fi întâlnit-o în circumstanţe normale, nici el n-ar fi remarcat-o! Numai că o cunoscuse într-o situaţie specială şi îi fusese imposibil să nu o remarce. Din clipa în care văzuse acel zâmbet abia mijit pe camera de supraveghere, fusese prins în mreje. Voise să dezlege misterul acelei femei. Pentru că ce fel de persoană avea tăria de caracter să aştepte ocazia de a se răzbuna vreme de atâţia ani?
Şi-ar fi dorit să o cunoască, să o analizeze, să afle ce anume o făcea să fie Turner. Voia să îi pună un milion de întrebări şi să afle toate detaliile vieţii ei. De când avea acei pantofi roşii cu toc ascunşi în şifonier? De ce alesese să devină bibliotecară? Intenţia ei fusese
Arşiţa
161
să se deghizeze sau îşi descoperise chemarea profesională atunci când se decisese să se răzbune pe Hyman? De ce se tunsese? Nevoia lui de a o urmări, de a o pândi avea ceva pur erotic. El devenise prădătorul, iar ea era prada lui vicleană şi seducătoare. Jocul lor avea puternice tente sexuale. Simţea asta şi era sigur că şi ea simţea la fel. Problema era că o obseda moartea unchiului ei. Acea obsesie şi hotărârea de a aştepta patru ani, pentru numele lui Dumnezeu, momentul potrivit ca să se răzbune erau tipice pentru caracterul ei. Făceau parte din ceea ce îl fascina la ea. Dar era frustrant gândul că se afla în competiţie cu un mort şi că purta o bătălie pe care nimeni nu o putea câştiga.
John oftă şi se uită de jur împrejurul curţii din spate a cabanei lui Hyman. Perfect. Primul lucru pe ordinea de zi: trebuia să găsească un loc în pădure unde nu erau aşa de multe căpuşe. Apoi s-o sune pe Turner. Voia să ştie cu ce impresie rămăsese după discuţia de noaptea trecută. Voia să afle cum se simţea în acea dimineaţă. Şi trebuia s-o întrebe unde era. Chiar dacă ea nu avea să îi răspundă. Dar oricum trebuia să o întrebe.

capitolul 27

- Să-i ardem!

Luther Hindenburg bătu în masă cu degetele lui cu unghii roase ca să se facă mai bine înţeles.

- Eu aşa zic. Să-i ardem la prima infracţiune. Nu la a doua sau la a treia. Şi gata cu anii ăştia de aşteptare i apelului! Cine primeşte pedeapsa cu moartea trebuie să fie executat imediat.

Un murmur aprobator se auzi de-a lungul rândului de mese pliabile. Calvin înghiţi o bucată de clătită lipi- i masă şi deschise gura să spună ceva. I-o luă însă înainte I larvey Johnson, care flutura furculiţa în care avea în- lipt un cârnat.

- De ce e aşa de greu să-i condamnăm pe nenorociţii ăştia? Pe pedofilii care au violat zeci de copii sau pe ne-mernicii care şi-au lichidat familiile? Vă spun eu de ce. Din cauza avocaţilor apărării. Unde scrie că au dreptul la un avocat şmecher? tună Harvey, apoi îşi îndesă în gură un cârnat întreg şi începu să molfăie.

Calvin se încruntă.

-Tehnic vorbind, scrie în Legea Drepturilor...

- Dacă nu-şi permit să plătească o lepădătură, ar trebui să fie lăsaţi să se apere singuri. Chiar aş vrea s-o văd şi pe-asta!

Harv bătu tare cu pumnul în masă, nimerind într-un bol cu sirop pentru clătite. Nu observă însă.

Ceilalţi meseni murmurară şi încuviinţară din cap.

-Mda!

Luther râse. Era complet chel - probabil se rădea în cap - şi deţinea magazinul de unelte din oraş. Putea încărca într-o camionetă o maşină de tuns iarba proaspăt reparată fără a-l trece toate transpiraţiile.

- Imaginaţi-vă cum ar încerca un ucigaş să-şi justifice fapta: „Nu am vrut s-o fac. Insă capul ei s-a nimerit să fie în direcţia glonţului".

încăperea răsună de hohote de râs.

Era marţi dimineaţă, iar cei mai importanţi bărbaţi din Winosha se aflau la fostul club al membrilor Lojii Etanilor. Era folosit aproape în exclusivitate de cei din Clubul Kiwanis, întrucât ultimii doi membri ai Lojii Etanilor aveau peste 90 de ani. Era o clădire din bârne de lemn şi cu podea de ciment. Deasupra podiumului, trona un cap de elan împăiat. Era aşa de vechi şi de prăfuit, încât mai cădeau pe podea ghemotoace de blană.
Avea loc micul dejun anual al Clubului Kiwanis organizat pentru strângere de fonduri, iar Calvin era invitatul de onoare. Nu-i era foarte clar pentru ce cauză strângeau bani, dar ştia ce rol îi revenea lui: să ţină un discurs prin care să-i convingă pe toţi cei de faţă să-l voteze. Din fericire, era limpede că nu trebuia să ducă muncă de convingere. Din ce ştia, toţi membrii din

Winosha ai Clubului Kiwanis erau republicani convinşi. Singura excepţie era Ed Riley, care trăia izolat undeva în pădure şi nici nu se obosea să ia parte la întâlniri.
-Exact asta este şi părerea mea, spuse Calvin, iar când voi fi ales, în acest stat va fi instituită o lege, iar eu voi face tot ce-mi va sta în putere să fie adoptată. Mai mult...
- Bine-bine, Cal, dar ce ne facem cu avocaţii ăştia ai apărării? întrebă Harvey fără legătură cu subiectul.
Harv era mic de statură, dar mare amator de dezbateri şi discuţii în contradictoriu. Vara, se ducea la bar în fiecare vineri, se îmbăta şi le căuta pricină turiştilor până când se ajungea la bătaie. Iarna, se plimba cu snowmobilul prin oraş după miezul nopţii. A doua zi de dimineaţă, se vedeau urmele trecerii lui între casă şi cârciumile locale.
Calvin scoase la înaintare zâmbetul lui cel mai cooperant.
- Sigur că sunt de acord cu tine, Harv, dar...
începu să-i vibreze mobilul aflat în buzunarul de la piept. Calvin clipi şi duse mâna la buzunar, fără a pierde contactul vizual cu interlocutorii.
-... dar trebuie să ţinem cont şi de reprezentanţii oraşelor cu majoritate democrată. Ca Madison, de exemplu.
Toţi chicotiră în afară de Harv. Părea iritat.

- Da, dar Madison nu a fost...
Calvin privi ecranul mobilului. „Dumnezeule mare!“
-Vă rog să mă scuzaţi, zâmbi el. E un apel foarte important, continuă el şi se ridică de pe scaun.
-Bine, dar... încercă Harv.
Calvin îl ignoră şi se îndepărtă cu telefonul la ureche. Găsi uşa din spate şi ieşi afară.
- Ce vrei? murmură.
-Am ajuns, mârâi Hank.
Calvin se încruntă.
- Unde?
- Aici.

Oare de ce foştii membri ai forţelor speciale aveau senzaţia că era impresionant să folosească atât de puţine cuvinte? Oare aşa îi învăţau în armată? Sau nişte indivizi monosilabici şi aproape nebuni alegeau să se alăture forţelor speciale? Indivizi precum Hank. Dar, în fine, măcar sunase. Cel puţin, sunase. După ce cu o zi înainte îi dăduse lui Hank restul de 500 de dolari, Calvin nu mai primise nici un semn. începuse să se teamă că omul lui îşi luase tălpăşiţa şi fugise în Canada. Inspiră adânc.
- Aici unde?
- La cabană.
Calvin îşi dădu ochii peste cap. Nu putea să-i spună asta de la început? De ce trebuia să îi smulgă cuvintele cu cleştele?
-Bun. E şi... pachetul acolo?
-Ce?
Hank expiră profund. Probabil fuma din nou. Urât obicei!
Calvin privi peste umăr. Nu era nimeni în jur.
- Pachetul. Cel pentru care te-ai dus acolo.
- Adică fata?
-Da.
- Şi de ce nu zici aşa?
- Pentru că, scrâşni Calvin, sunt la micul dejun anual al Clubului Kiwanis.
-Aha.
- Deci?

- Am uitat întrebarea.
Calvin oftă exasperat. Hank spunea mereu că fusese în trupele de elită şi povestea despre luptele din Afganistan, dar era greu de crezut că cei din armată erau atât de strâmtoraţi încât acceptaseră pe cineva ca Hank. Sigur, până la urmă, asta nici nu conta. Chiar dacă nu fusese în trupele de elită, Hank sigur lichidase câţiva oameni la viaţa lui. Era de ajuns să-l priveşti în ochii aproape lipsiţi de viaţă ca să te convingi.
- Fata e acolo? repetă Calvin întrebarea.
-Nu.

- Eşti sigur?
- Da. Am verificat şi cabana, şi împrejurimile. Sunt nişte urme de cauciucuri în spate...
- Rahat! exclamă Calvin.
Idiotul o ratase?
- Dar sunt cauciucuri de maşină normală, nu de camionetă, continuă Hank. Deci tipa nu a fost aici.
- Bine. Acum stai acolo şi aşteapt-o!
-Nici măcar nu ştii sigur că o să apară, replică Hank fără să ridice ori să coboare vocea lui de fumător.
Vorbea mereu pe acelaşi ton şi era greu să îţi dai seama dacă era sau nu supărat.
- O să apară.
Se aşternu tăcerea.
Calvin scrâşni din dinţi.
-Nu cumva să...
Uşa din spatele lui se deschise, şi Luther scoase capul afară.
- E totul în regulă?
Calvin se strădui să zâmbească.
- Da, da, sigur. înclină capul, arătând spre telefon. Ştii cum sunt cei din Madison, adăugă şi făcu semn cu mâna, de parcă era plictisit.
- In regulă, spuse Luther. Voiam să mă asigur că totul este în regulă. Herb zice că poţi să începi oricând discursul.

Calvin zâmbi şi încuviinţă din cap, iar uşa se închise.
- Ce-a fost asta? vru să ştie Hank.
- Nu are importanţă. Deci nu te mişti de acolo până ce nu apare fata. Ai priceput?
- Bine.
- Nu pleci nici până la McDonalds!
- Da, da, bine. Nu-i nevoie să-mi spui tu ce am de tăcut.
- Bine atunci, răsuflă uşurat Calvin. Nu uita că mai ii de primit 3 000 de dolari. Ar fi păcat să pierzi atâta hănet pentru că n-ai rezistat.

- Rezist, replică Hank cu vocea lui robotică. Am rezistat în Afganistan. Mă descurc fără probleme. Am apă, mâncare şi puşca.
- In regulă.
-Cu puşca asta zbor capul oricui de la 50 de metri sau chiar mai mult. Iar eu ţintesc mereu la cap.
Erau deja prea multe informaţii pentru Calvin.
- Bine.
- Nu o pot face toţi lunetiştii.
-Aha, ezită Calvin. Nu uita să mă suni înainte!
- Da, da.
Hank închise. închise şi Calvin, apoi puse telefonul înapoi în buzunar. Scoase o batistă şi îşi şterse transpiraţia care îi şiroia pe faţă.
Era aproape. Al naibii de aproape.
capitolul 28
Trecuseră primele ore ale dimineţii când Turner găsi drumul lăturalnic ce ducea spre Rhinelander. încetini, căutând numărul cabanei lui Calvin, şi trecu în viteza a treia, căci drumul era tot mai plin de hârtoape. Lângă ea, Squeaky aţipise, nederanjat de hurducăieli.
Rhinelander era o destinaţie turistică, iar cele mai multe cabane de pe malul lacului erau destul de luxoase. Trecu pe lângă o cutie poştală ce avea trecut pe ea numărul 1408. Ea căuta numărul 1475. Era cazul să parcheze Chevroletul undeva în apropiere şi să plece pe jos în

recunoaştere. O luă pe următoarea alee şi ajunse la un bungalow verde-deschis. Pe preşul de la uşă scria „Ascunzătoarea noastră fericită". Iarba de pe marginea aleii îi ajungea până la jumătatea gambei şi era uscată. Chiar dacă fusese secetă, părea netăiată de cel puţin o lună. Aşadar, nu era nimeni acasă.
Turner coborî din camionetă, aşteptă să sară Squeaky de pe banchetă, apoi trânti portiera. Se asigură că avea la ea telefonul şi o sticlă cu apă şi porni la drum. Squeaky

părea încântat de plimbare. Mergeau împreună aproape de marginea pădurii, ca să se poată furişa printre copaci la primul semn de alertă. Squeaky se strecura prin pădure, dispărând pentru câteva minute, apoi apărând cu capul şi coada în sus, purtând un rânjet de căţeluş. Din direcţia opusă, trecură trei maşini. O singură maşină trecu pe lângă ei - un SUV auriu, care lăsă în urmă un nor de praf. Turner îşi reprimă impulsul de a nu mai merge cu paşi mari şi de a înainta relaxată. Mai merseră un pic, apoi intrară în pădure. Când se apropiară de cabana lui Calvin, merseră la umbra copacilor şi avansară cu mai multă prudenţă. Turner purta un tricou negru şi jeanşi. Era camuflată destul de bine. Problema era că faţa şi braţele albe îi ieşeau lesne în evidenţă. Oricine s-ar fi aflat prin apropiere ar fi observat-o. Iar ea presupunea că John stătea la pândă.
Copacii erau înalţi, majoritatea pini, dar şi plopi tremurători şi mesteceni. Frunzele deja începeau să-şi schimbe culoarea, deşi era abia luna august. Probabil din cauza secetei. Pe jos se aşternuseră frunzele aproape putrezite ce căzuseră toamna trecută. Trebuiau să fie umede, dar căldura şi ploile rare le uscaseră. Foşneau când călca pe ele şi făceau să se ridice un praf fin, care o îneca. Rămurişul o zgâria şi îi lăsa urme roşii pe piele.
Turner privi în lumina orbitoare a soarelui spre partea cealaltă a drumului. Văzu cutia poştală cu numărul 1475. Răsuflă adânc şi făcu un pas înapoi în pădure. Apoi se lăsă pe vine şi studie cu atenţie cabana lui Calvin şi împrejurimile. Totul era nemişcat. Din ce vedea, nu se afla

nici o maşină pe aleea ce ducea spre cabană. Simţi ceva pe braţ şi se uită în jos. O căpuşă mergea încet pe mâneca tricoului. Bleah! O îndepărtă cu mâna şi îşi cercetă în continuare drumul.
Se auzi un zgomot de motor, iar o camionetă roşie trecu şi se îndepărtă.
Problema era că nu putea pleca de la premisa că John nu se afla acolo doar pentru că nu îl putea vedea. Ar fi fost o...

Din dreapta, apăru brusc o umbră uriaşă. Turner se încordă şi se întoarse cu faţa spre posibilul adversar. Squeaky frână, gata să o dărâme, apoi căzu în fund.
- Câine mare şi prost! bombăni ea.
El păru să-i ia comentariul drept un compliment. în-cepu să dea din coadă şi vru s-o lingă pe faţă. Ea se feri la timp. începea să se priceapă la fente. Squeaky era un câine foarte afectuos.
- Bun, îi spuse ea Marelui Danez. Dacă stau aici toată ziua pe vine, nu o să aflu nimic. Trebuie să mergem să vedem care e treaba la cabană.
Se ridică încet în picioare şi puse mâna pe zgarda câi-nelui. Nu l-ar fi luat cu ea, dar nu avea de ales. Dacă l-ar fi lăsat singur, câinele ar fi început să urle, iar ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie. Era mai bine să-l ia cu ea. Mai aşteptă câteva clipe, privind drumul cu atenţie. Singurele sunete pe care le auzea erau vântul şi respiraţia lui Squeaky. Drumul era liber. Turner ieşi din pădure şi traversă rapid, pregătită ca din clipă în clipă cineva să strige la ea că o depistase.
Dar nu auzi nimic.
Ajunse pe partea cealaltă a drumului şi intră în desişul pădurii. Apoi se opri şi îşi duse mâna la piept. Răsufla iute şi sacadat, de parcă nu traversase doar un simplu drum, şi transpirase. Mai făcu doi paşi, iar sunetul de apel al mobilului sparse liniştea încordată din jur.
- Rahat! Rahat! Rahat! gemu Turner.
Se trânti la pământ şi scoase telefonul.
-Alo?

- Unde eşti? întrebă John.
Nu cumva era atât de aproape încât ar fi putut s-o audă?
Turner se străduia să-şi potolească respiraţia sacadată.
- Ştii că nu o să-ţi spun.
- Ştiu. Dar tot trebuie să te întreb.
Ea închise ochii şi se rezemă încet de trunchiul unui copac.
- Ştiu.

Lacrimi apărute parcă de nicăieri începură să i se pre-lingă pe obraz.
- Dar tu? Ce faci în dimineaţa asta?
-Ştii că nu pot să-ţi spun, răspunse el cu glasul blând. Ce ai mâncat la micul dejun?
Ea se strâmbă. Uitase de micul dejun.
-Nimic. Am uitat să mâncăm. Şi eu, şi Squeaky. -Nu pot să cred că Squeaky a uitat de mâncare.
Ea se uită la câinele uriaş. Umblase prin desiş, adul-mecând, şi tocmai se întorsese lângă ea şi se lungise, scoţând un fel de oftat.
- Mă rog, nu s-a plâns până acum. Tu ce ai mâncat?
- Un baton de cereale.
- Bleah!
-Nu-i aşa de rău la gust, se apără el. Are aromă de unt de arahide.
- De două ori bleah! Asta mănânci de obicei dimineaţa?
-Nu. Doar când sunt pe teren. Altfel, sunt mare amator de cereale Wheaties.
Era sigură. Zâmbi.
- Cum arată dimineţile tale când eşti acasă?
-Cum să arate? Mă bărbieresc, fac duş, iau micul dejun.
- In fiecare zi?
- Normal. Mai puţin când mă culc târziu cu o seară înainte, îi şopti el în ureche.
Ea trase aer în piept.
- Sari de la un subiect la altul.
- Chiar aşa?
- Eu...

- Mi te imaginez la mine acasă. Tu, nu?
Ea înghiţi în sec. Nu ştia ce să-i răspundă.
-John...
- Intr-o zi. In curând.
-Totuşi, ce ar fi diferit?

Ea se uită la o ciocănitoare roşie care dădea târcoale unui copac. Nu-i venea să creadă că stătea acolo şi avea acea discuţie cu el.
- Păi, în primul rând, la ora asta am fi în continuare în pat.
- Intr-o zi de lucru?
- Poate că nu e zi de lucru.
- Ştii că nu la asta mă refer.
Ea se foi. Squeaky se uită la ea. Partea bună era că un câine nu ştia ce înseamnă să roşeşti.
-Am vrut să spun după aceea.
- Ei, bine, eu la asta mă refer. La ce am face după aceea. Am sta îmbrăţişaţi o vreme, apoi mădularul mi s-ar întări din nou, pentru că tu ai fi goală lângă mine, şi...
-John! îl preveni ea.
-Şi pe urmă ne-am...
-Eu mă refer la ce am face după ce ne-am ridica din pat!
Aproape că strigase şi se sperie la auzul propriei voci. Spera că n-o auzise cineva.
- Enervanta! Fie. După ce ne-am ridica din pat, ţi-aş face clătite cu căpşune.
- Ştii să faci clătite?
- Hei, mă jigneşti!
De data asta, el râse.
- E o combinaţie de clătite.
Bine, ar accepta, se gândi ea. Dar...
-De unde ştii că-mi plac clătitele?
- Am două cuvinte pentru tine: frişcă bătută.
Ea râse, iar Squeaky luă veselia ei drept un semnal că era liber să-şi pună capul la ea în poală.
- De unde ai ştiut că îmi place frişca? Nu ţi-am zis niciodată.

-Mi-am dat seama după ce aveai în frigider. Şi am înţeles că eşti, de fapt, o pisică.
- Pisică? De unde până unde? Nici măcar nu-mi plac pisicile, se încruntă ea.

- Secret procedural marca FBI. E normal ca pisicilor să nu le placă alte pisici.
- Aha. Şi tu eşti pisică?
- Nu, scumpo. Eu sunt lupul mare şi rău care vine să te prindă.
Nu-şi dădea seama dacă o tachina sau vorbea serios. Avea sentimentul ciudat că nu o tachina. Nu voia să continue discuţia aceea, aşa că încercă să schimbe subiectul.
- De ce ai vrut să devii agent FBI?
- Agent special.
- Bine, agent special, îşi dădu ea ochii peste cap.
- Din motive clasice. Iubirea de ţară. Dorinţa de a-i trimite după gratii pe răufăcători. Plus arma pe care o port mereu cu mine.
- încerci să mă păcăleşti. Spune-mi adevărul!
La capătul celălalt, se auziră nişte zgomote ca nişte pârâituri slabe.
- Nu cred că mi-a mai pus cineva întrebarea asta, spuse el după un moment de tăcere.
- Tragi de timp, îi zise ea cu blândeţe.
- Mda, râse el. Tata era ofiţer de poliţie. Cred că am în gene aplecarea asta spre lege şi ordine.
Zgomotele se auziră din nou.
- Şi de ce nu ai devenit poliţist?
- Pentru că tata a fost ucis, răspunse el brusc.
Ea rămase cu privirea aţintită spre ciocănitoare, care îşi vedea intens de lucru pe trunchiul unui copac. Ciocănea de jur împrejurul lemnului, lăsând în urmă mici găuri.
- Eram la facultate când s-a întâmplat, continuă John. în primul an. într-o zi, când era în afara programului, tata a asistat la un jaf la o bancă. A intervenit, dar hoţii au fost mai iuţi decât el. I-au tras trei gloanţe în burtă. A pierdut atât de mult sânge încât, când l-au dus la spital, era deja mort.

Ea oftă, izbită în plin de violenţa descrierii. Ciocăni- toarea îşi desfăcu aripile şi zbură.

- îmi pare rău.
- Asta e. De obicei, rănile în zona abdomenului sunt mortale.
John tăcu. Turner îi auzea respiraţia. Şi mai auzea acel zgomot de fundal. în acea clipă, făcu ochii mari.
Ciocănitoarea! Asta se auzea în telefon. Era şi el lângă o ciocănitoare exact ca aceea la care se uitase ea.
Erau în aceeaşi pădure.
Turner lăsă uşor telefonul de la ureche şi privi de jur împrejur. Nu se auzea nici un ciocănit. Pasărea care se afla în preajma lui John era în afara razei ei vizuale. Puse din nou telefonul la ureche şi îi auzi vocea. Plus ciocănind păsării.
- Probabil de aceea am ales să mă alătur FBI, nu poliţiei. Agenţii federali sunt cei care se ocupă de astfel de jafuri. în plus, e posibil ca elitismul să fi jucat un rol în toată povestea.
- în ce sens? întrebă ea, dându-i lui Squeaky capul la o parte şi ridicându-se în picioare.
Cabana lui Calvin era în dreapta. Luă zgarda câinelui, făcu uşor câţiva paşi, apoi se opri să asculte.
- Cred că voiam să fiu cel mai bun.
- Corect, răspunse ea.
Ciocănitoarea încă nu se auzea, aşa că se afundă şi mai mult în pădure.
- Dar tu? De ce ai devenit bibliotecară? Era acoperirea de care aveai nevoie pentru ce faci acum?
- Poftim?!
întrebarea era atât de ciudată, încât o determină să fie din nou atentă la conversaţie.
-Nu. De unde ţi-a venit o astfel de idee?
- Ţi-ai petrecut ultimii patru ani ca o călugăriţă, nu-i aşa? Sau ca un poliţist sub acoperire.
- Nu fi ridicol!

încerca să se concentreze, dar cuvintele lui n-o lăsau să se adune. Ca o călugăriţă? Aproape că se împiedică,

dar îşi recăpăta repede echilibrul. Inspiră adânc şi merse mai departe.
- Când ai ieşit ultima dată la o întâlnire, draga mea?
-Păi...
Făcu o pauză. Nu reuşea să îşi aducă aminte când fusese ultima dată la o întâlnire.
- Prieteni apropiaţi ai? Că eu n-am găsit nici unul.
- Ce prostie! strigă ea, apoi coborî vocea. Am o grămadă de prieteni. Kate, asistenta mea de la bibliotecă, Missy şi Flope de la biserică...
- Ele ştiu de pantofii roşii pe care îi ţii ascunşi în şifonier? Ştiu că ochelarii tăi nu au dioptrii?
Vocea îi era joasă şi tandră. Şi înspăimântătoare. O speria aproape la fel de tare precum conştientizarea faptului că nu se mai auzea ciocănitoarea. Se opri şi privi în jur. Copacii erau suficient de groşi ca o persoană să se poată ascunde după trunchiurile lor.
-Prietenele tale ştiu că faci rebusurile din Chicago Tribune sau din New York Times, dar că nu-ţi pierzi vremea cu cele din presa locală? continuă John neobosit.
Turner vedea deja_ spatele cabanei. Probabil John era foarte aproape. încercă să îşi regleze respiraţia. Deasupra, frunzele foşneau în bătaia vântului, iar crengile trosneau.
-Le-ai spus că citeşti romane de Graham Greene şi că găteşti pentru Tommy?
Ea mai făcu doi paşi, cu mare prudenţă.
-Spune-mi, Turner, prietenele tale ştiu că de patru ;mi coci răzbunarea? Au idee cât de hotărâtă, cât de puternică şi de ambiţioasă eşti?
Oh, Doamne!
Era la zece paşi distanţă. Zărea ceafa unui bărbat, îi vedea umărul şi vârful unei cizme de cowboy. Nu putea li decât John. Stătea sub un brad înalt şi ţinea telefonul la ureche. Era o minune că încă nu o auzise. Şi cum ivea să ajungă la cabană dacă el stătea exact acolo?
Lângă ea, Squeaky chelălăi.

capitolul 29
-Aşa te cunosc prietenele tale, Turner? Ştiu toate astea despre tine? Ştiu tot ce ştiu eu? întrebă John.
Auzea respiraţia sacadată a lui Turner. Făcu o grimasă. O băga la colţ cu toate acele întrebări. Era conştient de asta, dar trebuia să pună capăt cât mai curând întregii poveşti. Ea nu avea cum să mai reziste multă vreme. La naiba, nici el. Copacii gemură sub adierea vântului, de parcă ar fi fost de acord cu el.
- E posibil să ai dreptate, spuse ea.
- Poftim?
- E posibil să nu am prieteni adevăraţi. Ai dreptate.
Vocea i se auzea ca şi cum ar fi fost nefiresc de aproape. El se încruntă.
-Asta nu...
- Dar nu contează.
-Turner...
- Ce contează să îl fac pe Calvin să dea socoteală pentru ce a făcut. îmi pare rău, John.
-Stai...
- îmi pare rău, mai spuse ea înainte să închidă.
John înjură şi băgă telefonul în buzunar. Chiar în acel moment, dinspre pădure veni un zgomot straniu. Ca un fel de urlet. Urca şi se modula, dar se încheia cu un chiţăit caraghios. Urmă o pauză, apoi urletul se auzi din nou. Era Marele Danez pe care îl furase Turner. Era undeva în pădure. în aceeaşi pădure unde se afla şi el. Era aproape. John se ridică şi se întoarse în direcţia de unde venea sunetul. Văzu cu coada ochiului o siluetă dispărând printre copaci. Rahat! Tipa devenea tot mai îndrăzneaţă. Ce naiba făcea?
Apoi observă că persoana care se furişa era un bărbat. Un bărbat înarmat cu o puşcă. John îngheţă, urmărind cu privirea silueta ce se îndrepta cu paşi siguri spre spatele cabanei lui Calvin. Intrusul nu-l văzuse. Părea concentrat asupra urletelor lui Squeaky. De unde stătea, John nu avea cum să vadă câinele, dar probabil

că bărbatul acela putea. Câinele încetă brusc să urle, apoi lătră. Un lătrat puternic şi ameninţător. Unde să fie oare Turner?
- Ia mai taci! spuse bărbatul.
Vorbea fără inflexiuni, cu vocea ciudat de egală. Ridică arma şi ochi.
-Taci din gură, câine!
Squeaky continua să latre. Rahat! John scoase pistolul şi îl îndreptă spre spatele bărbatului.
- FBI! Lasă jos...
Nu apucă să termine ordinul, pentru că nemernicul se răsuci şi trase spre el. La naiba! Părea să fie un dement cu acte în regulă. John se năpusti înainte. Trase de câteva ori, apoi se aruncă la pământ şi mai trase o dată. Se târî pe coate şi genunchi şi se adăposti în dreptul unui buştean. Riscă să arunce o privire. Atacatorul nu se mai vedea nicăieri. Nu avea cum să ştie dacă îl rănise, dar, judecând după cât de mare fusese distanţa dintre ei, erau slabe şansele să fi reuşit. John strigă din nou:
- FBI! Aruncă arma!
Drept răspuns, o nouă împuşcătură. Glonţul îi trecu pe deasupra capului. Venise dinspre colţul din faţa cabanei. John ţinti Într-acolo şi trase de trei ori, ca să nu-i permită nemernicului să se deplaseze. Lătratul lui Squeaky se transformase în gemete. Probabil era îngrozit de împuşcături. Ciudat era că nu fugise. John se târî în spatele altui copac, iar umărul lui protestă. Dementul mai trase de câteva ori. Atunci lui John îi sună mobilul, înjură, se scotoci prin buzunare şi răspunse fără să se uite pe ecran.
-Ce e?
-John? John?
După tonul vocii, Turner era la un pas de un atac de panică.
-John, eşti bine? Oh, Doamne, ce se întâmplă?
- Bună, iubito. Sunt cam ocupat în clipa asta.

Individul se strecură pe lângă cabană, iar John trase de trei ori în direcţia lui, doar ca să nu-l slăbească. Din clădirea de lemn săriră aşchii.
- Eşti rănit?
- Nu, sunt bine, răspunse el, încercând să se târască spre alt copac. Frunzele de lângă el săriră în aer. Individul trăgea din nou. John se lăsă din nou pe burtă.
- Turner, ascultă-mă, trebuie să fugi de aici!
- Dar...
-Tipul e nebun de legat. Trage în orice mişcă. Spu- ne-mi că eşti în maşină şi că te îndepărtezi de cabană!
- Sunt chiar în cabană.
- Eşti înăuntru?
-Da.
John închise ochii.
- Fir-ar!
-Ce?
- Scuze! Nu am vrut să auzi asta.
Se sprijini în coate şi trase de două ori. In secunda următoare, aşchiile săriră din copacul de deasupra lui. Bun. Deci trăgătorul era tot în colţul clădirii.
- Bine, îi spuse lui Turner. II vezi pe tipul care trage?
- Nu. Sunt întinsă pe jos în bucătărie.
John privi spre spatele cabanei. Văzu patru ferestre una lângă cealaltă.
- Bucătăria dă în spate?
-Da.
- Ia ceva şi flutură la fereastră!
Urmă o pauză, apoi văzu o mătură în dreptul uneia dintre ferestre.
-Te văd, spuse John. Acum vreau să treci sub ultima fereastră din dreapta, cum te uiţi la spatele casei. Poţi face asta fără să fii văzută din faţă?
-Da, răspunse ea, cu răsuflarea tăiată. Dar cu tine cum rămâne? Individul trage în tine, John.
Bărbatul trimise altă rafală, iar John trase şi el.

- Sunt agent FBI, scumpo! Se rostogoli intr-o parte, îşi încărca pistolul, apoi se sprijini în coate şi trase din nou la colţ. Ai un pic de încredere în mine!
- Dar...
Trase, dar din partea cealaltă nu se mai auzi nimic.
- Mişcă-te! Acum!
John se ridică şi alergă aplecat spre cabană. Ştia că atacatorul fie îl momea în câmp deschis, fie intrase după Turner în cabană. Ajunse la colţul ce dădea în spatele clădirii fără să fie împuşcat şi se trânti la pământ.
-Turner? De ce nu eşti la fereastra aia?
-Păi...
Din cabană se auzi o împuşcătură.
Doamne, Dumnezeule, nu! John încercă să nu intre în panică. Privi pe deasupra pervazului şi văzu un bărbat în bucătărie. Băgă telefonul în buzunar, făcu trei paşi înapoi şi trase cinci rafale rapide una după alta spre uşa cu geam care dădea în bucătărie, iar umărul i se zdruncină din cauza recului. Fereastra se făcu ţăndări, iar John intră printre cioburi. Văzu trăgătorul ascuns după o uşă. în stânga o zări pe Turner ghemuită la pământ. Nici o urmă de sânge. Slavă Cerului!
Când îşi luă privirea de la ea, observă că individul dispăruse. La naiba!
- Fugi, la naiba! strigă el la Turner.
Ea îi aruncă o privire goală şi o luă la goană.
Băgă pistolul la loc, trase de cadrul ferestrei şi o deschise. Apoi îşi puse mâinile pe pervaz şi sări în bucătărie. Umărul îl durea cumplit în urma recului, iar în palmă avea o tăietură de la un ciob.
Scoase din nou pistolul şi ascultă cu atenţie. în cabană era o linişte perfectă. Bucătăria era pătrată, cu o masă rustică din lemn şi patru scaune, dintre care două erau răsturnate. Mătura lui Turner era aruncată sub unul dintre scaune. Podeaua era plină de cioburi. Nu vedea însă nici o urmă de sânge.

John făcu repede câţiva paşi până la uşa care dădea din bucătărie în hol. Se lipi de perete şi ascultă din nou. Nici un zgomot.
Trase repede aer în piept şi înaintă după colţ, cu pis-tolul pregătit. La ieşirea din bucătărie, era un hol. Se uită în stânga, apoi în dreapta şi ascultă. Nu auzea decât propria respiraţie. In dreapta era o uşă mare, care dădea probabil spre camera de zi sau poate spre holul de la intrare. Turner venise dinspre fereastra din spate. Oare trăgătorul o urmărise?
John o luă la stânga pe hol. încercă prima uşă pe stânga. Era închisă. Una dintre ferestrele care dădeau în spate trebuia să fie acolo. Se dădu un pas în spate şi îşi luă avânt. Uşa se lovi de perete. Era un dormitor cu un pat de o persoană şi un dulap. John deschise uşile dulapului, dar nu găsi decât umeraşe goale. Se uită sub pat, pregătit să tragă dacă era nevoie. Nu era nimic nici sub pat.
Ieşi din nou pe hol şi izbi uşa următoare. Un alt dor-mitor, tot cu un pat şi cu fereastra deschisă. Pe acolo fugise probabil Turner. Numai că...
Din faţa casei se auzi un zgomot puternic. John se răsuci pe călcâie şi se întoarse pe hol, ţinând pistolul cu ambele mâini, în poziţie de tragere. Probabil că ne-norocitul fusese în permanenţă în camera din faţă şi îl aşteptase să se îndepărteze ca să îşi ia tălpăşiţa.
Holul dădea într-o zonă deschisă - un living sau o cameră de familie. Străbătu încăperea cu pistolul în mână, verificând în spatele canapelei şi al scaunelor înainte de a ieşi pe verandă, unde văzu două feluri de urme pe podeaua prăfuită. Cele ale unei femei şi ale unui bărbat care intrau. Şi urmele unui bărbat care ieşea. Trăgătorul scăpase.
în apropiere, Squeaky se pusese iar pe urlat.
John înconjură cabana cu pistolul pregătit. La marginea pădurii, zări un câine uriaş, alb cu negru. Când îl văzu, animalul începu să latre. Era legat de un copac.

Asta explica de ce nu fugise la auzul împuşcăturilor. Turner îl legase acolo ca să provoace o diversiune. John înjură şi îşi scoase ciobul din palmă. Rana începu să sângereze.

- Se pare că ne-a abandonat pe amândoi, amice.

capitolul 30

Turner apăsă tare pe frână. Camioneta zvâcni şi se opri brusc, iar ea fu nevoită să se ţină cu o mână de bord ca să nu fie aruncată prin parbrizul maşinii. O luase pe un drum forestier şi ajunsese la mai bine de 10 kilometri de cabana lui Calvin. Opri motorul, luă mobilul şi formă repede numărul lui John. Auzea sunetul de apel.

- Hai, hai...

Ii tremura bărbia, fie de la efectul adrenalinei, fie mai degrabă de teamă. Se temea pentru viaţa lui John.

Cu 15 minute în urmă, se afla în cabana lui Calvin.

0 apucase groaza când îşi dăduse seama că zgomotele care se auzeau de afară erau focuri de armă. Şi că John era acolo singur, faţă în faţă cu cel care trăgea.

Până în acel moment, totul i se păruse un fel de joc incitant. O încântase ideea de a se dovedi mai isteaţă decât John şi de a intra în cabană în timp ce el era cu ochii pe ea. Tocmai se felicita pentru felul în care reuşise să intre când începuse schimbul de focuri.

Apoi totul se derulase cu repeziciune. Atacatorul in-trase în cabană şi încercase să o împuşte. Tot nu înţelegea cum ratase. Era foarte aproape de ea. Apoi John îi ordonase să iasă din cabană şi să fugă. Nu îi plăcuse. Nu

1 se păruse corect să fugă, ştiind că el urma să se confrunte cu atacatorul. Pe de altă parte, se gândise că, dacă ar fi rămas, i-ar fi distras atenţia. Aşa că fugise de acolo şi îl lăsase să înfrunte sigur un potenţial criminal.

Iar acum John nu răspundea la telefon. Deşi era agent FBI, se întâmpla zi de zi ca oamenii să moară la datorie. Oh, Doamne...

- MacKinnon.

Ea închise ochii şi răsuflă uşurată. Vru să spună ceva, dar avea gâtul prea tensionat. Cu greu reuşi să scoată câteva sunete.
-Eşti teafăr, deci...
- Şi eu, şi Squeaky, răspunse el pe un ton sacadat. Turner făcu ochii mari şi privi spre scaunul pasagerului.
-Oh, Doamne! Am uitat complet de el. L-am uitat acolo!
- Mai încet. O să te audă. O să-i răneşti sentimentele.
- E teafăr?
- Da. Am stabilit că îi plac batoanele de cereale cu unt de arahide.
- Nu te cred! I-ai dat aşa ceva!
- Hei, îi era foame! Nu i-ai dat să mănânce de dimineaţă, în caz că ai uitat.
- Da, dar...
- Ai găsit ce căutai în cabană?
-Nu, recunoscu ea. Abia am apucat să intru şi au început împuşcăturile.
- Am înţeles. Te felicit pentru diversiune. A fost un plan bun să-l laşi pe Squeaky acolo, ştiind că mă voi lua după urletele lui, crezând că te voi găsi.
- Mulţumesc.
- N-ai pentru ce. Ce cauţi, mai exact?
- Un computer sau o dischetă.
-A, da?
- N-am văzut nici una, nici alta, dar am căutat doar în camera din faţă şi în bucătărie.
- Aha, spuse ea şi-l auzi deschizând o uşă. Caut registrul în care Calvin făcea contabilitatea dublă. Astfel, aş dovedi că fura bani din bancă. Lui Turner i se tăie respiraţia. Nu cumva... nu cumva încerci să mă ajuţi?
-Poate. Dar dacă nu ţine al doilea set de registre? Dacă nu înregistrează deloc cifrele care să dovedească ce spui tu?
- Ghinionul meu.

In toţi cei patru ani, încercase să nu se gândească prea mult la varianta respectivă. N-o ajuta deloc premisa că nu exista nici o dovadă a infracţiunilor comise de Calvin.
-Cred însă că a păstrat în scris totul, continuă ea. Este un tip meticulos, care ţine evidenţa la absolut totul şi se enervează dacă ceva nu apare şi în scripte. Sau nu e introdus în baza de date a băncii.
- Bine.
- L-ai arestat?
- Pe cine?
- Pe tipul care a tras în noi.
-Nu. Mi-a scăpat, mormăi el.
- Cel puţin nu te-a rănit.
- Da. Numai că, vezi tu, impresia ta că sunt uşor de rănit începe să-mi afecteze stima de sine. E posibil să ajung să am nevoie de psihoterapie.
-N-am vrut să spun că...
- Da, da, ştiu. Câinele tău s-a pus iar pe urlat.
Turner zâmbi.
- înseamnă că te place şi că deja îi e dor de tine.
- De mine sau de batoanele de cereale cu unt de arahide.
- Ştii că nu e o mâncare sănătoasă pentru el, da?
- Dar heringul marinat îi face bine, în opinia ta?
- Poate îi faci rost de nişte mâncare pentru câini. Dar să fie o marcă bună, precum Purina sau Iams. Nu am încredere în mărcile alea care...
-Turner!
- Şi am auzit că există mâncare specială pentru câinii de talie foarte mare, ca să le protejeze încheieturile.
- Nu-l păstrez pe Squeaky, spuse el pe un ton plat.
Ea se îndreptă în scaun.
- Doar n-o să-l duci la un adăpost!
- Normal că nu. E câinele lui Hyman.
-Ai de gând să-l dai unui criminal?
- Iar numele lui e Duke.
-John!

- E câinele lui Hyman. Nu ai voie să furi câini de unde şi când ai tu chef.
- Calvin îl lasă mereu fără apă.
- L-a lăsat doar într-o zi.
-Vezi că...
-Ascultă-mă un pic, îi ceru el cu asprime. Nu există nici o plângere împotriva lui Hyman pentru rele trata-mente aplicate animalelor. Am verificat. Probabil a ui-tat să îi dea apă în ziua aceea.
- Dar...
- Ascultă-mă!
Turner strânse buzele.
- E posibil ca Hyman să fi făcut tot ce spui. E posibil să fi furat bani din bancă. E posibil să fie un hoţ. E posibil să fie un criminal în serie, Doamne, iartă-mă! Dar nu a abuzat acest câine.
- Nu avea nici un strop de apă!
- Bine, Turner, hai să zicem că e ca tine. Hai să zicem că l-a maltratat pe Squeaky. Există poliţie, să ştii. Faci plângere, poliţia investighează, iar dacă abuzul se confirmă, cazul ajunge în instanţă. Aşa se face în America. Este un sistem bun. Funcţionează. N-o dăm în anarhie. Ideea e că nu ai dreptul să iei legea în propriile mâini.
Ea se strâmbă, nemulţumită. Ştia că John are dreptate.
- Nu vreau să i-l dai înapoi pe Squeaky.
De la capătul celălalt se auzi un oftat aproape exasperat.
-Nu văd nimic aici.
Nu fusese prea subtil în schimbarea subiectului, dar asta era.
- Ai căutat în dormitor, prin sertare? E posibil ca totul să fie pe o dischetă.
- Scumpo, ştiu cum să fac o percheziţie.
- In garaj te-ai uitat?
- O să verific încă o dată şi în garaj, şi în casă, dar până acum nu am găsit nimic.

Turner înghiţi în sec. Era convinsă că dovezile erau ascunse acolo, undeva. Nu aveau cum să fie în altă parte decât în cabană.

- Acum eşti gata să te predai?

Vocea îi era tandră şi seducătoare. Turner privi spre liziera pădurii. Unii arbori din apropierea căii de acces fuseseră tăiaţi. Buştenii zăceau ca nişte cadavre retezate de lamele tăietorilor.

- Nu pot, şopti ea.

-Dumnezeule! exclamă el nemulţumit. N-ai înţeles nimic din ce ţi-am spus? Termină cu vendeta asta personală şi predă-te!

-Ţi-am spus că nu pot. Pentru mine e important să termin ce am început. Nu pot să renunţ, pur şi simplu, doar pentru că lucrurile s-au complicat un pic.

-S-au complicat un pic? Senzaţia mea e că sunt pe cale să devină letale.

-Ce vrei să spui? se încruntă ea.

- Pe urmele cui crezi că era nenorocitul ăla?

Nu apucase să se gândească la asta. Nu avusese timp.

- Păi...

- Pândea locul cu mult timp înainte să ajungi tu. Am găsit şase mucuri de ţigară aruncate lângă un copac.

-Asta nu înseamnă că...

-A intrat după tine în cabană.

- După mine? Hai să fim serioşi! Sunt o simplă bibliotecară.

îi venea să râdă, dar avea gâtul uscat.

-Nu mai eşti o simplă bibliotecară. Ai renunţat la acoperire şi ai decis să îţi faci singură dreptate. Acum toată lumea ştie ce urmăreşti.

-Pentru numele lui Dumnezeu...

-Ascultă-mă, mârâi el. Individul a vrut să te omoa-re. Avea puşcă de lunetist şi stătea la pândă în pădure, aşteptându-te.

Turner simţi că începeau să îi tremure mâinile. Aşa ceva nu era cu putinţă.

- Dar... Tu eşti agent FBI. Poate că pe tine te-a urmărit. Nu ai duşmani?
- Am o grămadă. Dar tipul ăsta are altceva în minte. Vino să te predai şi...
-Nu!
-Las-o dracului de treabă! Azi ai fost la un pas de a fi omorâtă! Merită să-ţi rişti viaţa din orgoliu şi din dorinţa de răzbunare?
- Orgoliu?!
- Da, orgoliu. Nu e vorba şi de orgoliu în toată povestea asta? Turner Hastings cea deşteaptă, care îi face pe toţi.
-Ah! Eşti un...
- Care prosteşte un oraş întreg dându-se drept bibliotecara cea sfioasă.
- Eşti deja...
-Ea nu are nevoie nici de sprijinul poliţiei, nici de FBI! Ea poate ancheta pe cont propriu şi îl poate aduce pe infractor legat fedeleş direct în instanţă.
Turner inspiră adânc. Brusc, atenţia îi fu atrasă de o şopârlă mică şi subţire, care se căţăra pe unul dintre buştenii din dreptul ei. Era maro, un maro-deschis, mai puţin la coadă, care era de un albastru electric. Turner o privea captivată. Şi, ca prin minune, şopârla dispăru. Oare chiar fusese aievea? O şopârlă maro cu albastru?
- Dintre noi doi, cred că tu ai o problemă cu orgoliul, spuse ea pe un ton liniştit. Agentul FBI mare şi tare care nu poate captura o amărâtă de bibliotecară.
John tăcea. Era clar, de data asta chiar sărise calul, iar el avea să închidă. Insă John oftă.
- Poate că ai dreptate. Poate că am orgoliul rănit. Dar tot trebuie să te predai.
Oare de ce se simţea atât de uşurată că el nu închisese telefonul?
- De ce ar vrea individul acela să mă omoare, John?
-Scumpo, eşti fată deşteaptă. Nu face pe proasta. Probabil că l-a angajat Hyman.

Ea clipi des. Calvin Hyman, preşedintele băncii locale şi primarul oraşului, să facă aşa ceva?
- Imposibil. Unde să găsească un ucigaş plătit în Wisconsin?
-Ai fi surprinsă. înţelegi acum de ce trebuie să te predai?
-Nu.
- Doamne, Dumnezeule! izbucni el.
Părea furios de-a dreptul, ca niciodată până atunci.
-Simt că-mi pocneşte o venă! Un ucigaş plătit e pe urmele tale, Turner! Vrea să te elimine! Nu s-a oprit nici când i-am strigat că sunt de la FBI. Nu s-a temut să împuşte un agent federal. Nu-mi face asta, te rog!
- Dar nu-ţi...
- Eşti în pericol de moarte, în mama mă-sii! O dată în viata ta fă ce-ţi spun!
-Eu...
John tresări. Auzea sirenele unor maşini de poliţie. Se apropiau tot mai mult de locul unde se afla el.
- Rahat, mormăi el. Au apărut eroii locali. Exact ce-mi trebuia ca să am o zi perfectă.
Turner se uită la ceas şi se încruntă.
- Le-a luat ceva. Am sunat la numărul de urgenţă acum o jumătate de oră.
Pentru câteva clipe se aşternu tăcerea.
-Tu ai chemat poliţia, spuse el pe un ton care nu exprima nici o afirmaţie, nici o întrebare.
- Păi erai acolo, faţă în faţă cu un dement, nu puteam să te las aşa.
- Sunt ditamai agentul special FBI şi tu chemi poliţia locală să mă salveze?
- Să ştii că şi agenţii FBI pot fi omorâţi.
-Agenţii speciali... Turner, n-am timp pentru asta.
Eroii locali coboară deja din maşini. Spune-mi unde ne putem întâlni?
-Nu putem.
- Hai, Turner!
- îmi pare rău.

- Să nu îndrăzneşti să închizi!
Dar ea închisese deja. îşi lăsă capul pe spate. Se simţea cumplit de obosită. Epuizată. De parcă ar fi stat trează zile şi nopţi în şir. Doamne, ce încurcătură! îl pierduse pe Squeaky, nu găsise dovezile care să-l incrimineze pe Calvin, iar un individ încercase s-o omoare. Şi, cireaşa de pe tort, făcuse praf relaţia cu John. Definitiv şi irevocabil. Nu avea s-o mai sune ca să vorbească despre rubrica de cuvinte încrucişate ori ca să o întrebe ce mâncase la micul dejun. Mare mirare că a avut atâta răbdare cu ea! Ochii i se umplură de lacrimi, care începură apoi să îi curgă pe faţă şi pe gât. Nu se obosi să le şteargă. Oricum nu o vedea nimeni. Şi oricum nu-i mai păsa. Se uită fix la buştenii tăiaţi din faţa ei. Dar şopârla albastră nu îşi mai făcu apariţia.
capitolul 31
Se dovedi că maşinile Crown Victoria nu erau tocmai compatibile cu transportul de câini din rasa Marele Danez. Animalul ar fi avut loc pe bancheta din spate dacă ar fi stat întins, numai că Squeaky îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în poziţia şezând. Nu avea loc aproape deloc. Iar activităţile lui alternau între privitul pe fereastră şi suflatul în ceafa lui John, unde scăpa, inevitabil, nişte şiroaie de salivă.
- Eşti un fiţos, îl admonestă John, bucuros că nu-l vedea nimeni că vorbeşte cu un câine. Ai mers cu Turner într-o camionetă. Ce nu-ţi place la sedan?
Squeaky scheună şi îl linse pe ureche.
- Te rog să încetezi! Bărbaţilor nu le place să fie linşi pe ureche. în special de alţi masculi. Ai stat prea mult în compania unei femei.
îl auzea pe Squeaky foindu-se pe bancheta de spate, cu toate că nu avea prea mult spaţiu. Poate voia să urineze. Câinele scheună din nou, iar respiraţia urât miro sitoare îl convinse pe John.
Arşiţa
187
- Bine, bine, trag acum pe dreapta.

Câinele probabil înţelese că urma să oprească, pentru că lătră fericit în urechea lui, asurzindu-1. John încetini, parcă maşina într-un spaţiu de servicii şi coborî. Squeaky îşi făcu loc printre scaunele din faţă şi coborî pe partea şoferului. Dădu fuga la primul stâlp şi urină.
John oftă şi se rezemă de portiera maşinii. El şi poli-ţiştii locali petrecuseră ore bune la cabana lui Hyman, pentru proceduri birocratice. Ar fi putut în orice moment să îl predea pe Squeaky şi să îl anunţe pe Hyman că îi găsise câinele. Dar ceva îl împiedicase. Simţea că Squeaky îi aparţine mai mult lui Turner decât lui Hyman, cu toate că primarul era posesorul cu acte în regulă.
Squeaky alerga în cerc, adulmecând pământul. Ce naiba avea să facă el cu un Mare Danez? Povestea nu avea să arate bine în evaluarea lui anuală. Este drept că Turner îşi alesese un câine de rasă bună. Nu hotărâse să fure o chestie mică şi isterică. Squeaky era un câine frumos, cu clasă, cu cap nobil şi piept puternic. Un câine demn de un bărbat, în ciuda numelui groaznic pe care i-l dăduse Turner.
Sună telefonul. Privi ecranul, nu recunoscu numărul şi răspunse.
-MacKinnon.
-Acum poţi vorbi? îl întrebă vocea de adolescentă.
Un zâmbet larg i se aşternu pe faţă.
- Bineînţeles, draga mea. Despre ce vrei să vorbim?
Era din cale-afară de uşurat că fiica lui îl sunase din nou.
- Despre tine şi mama.
John închise ochii şi simţi o împunsătură în inimă. Iar povestea asta?
- Ai vorbit între timp cu mama ta?
- Da, dar nu vrea să îmi spună nimic, răspunse Racilei nemulţumită, de parcă ajunsese la capătul răbdării. Nu face decât să-mi spună iar şi iar că nu erai niciodată

prezent, că uneori plecai în timpul cinelor de familie ca să te ocupi de câte un caz şi că ura asta.

- Păi, probabil ăsta e răspunsul, spuse John. Nu-i uşor să rămâi într-o relaţie cu cineva care e mereu plecat. Are dreptate. La începutul carierei, plecam foarte des, iar plecările erau anunţate din scurt. Ca şi acum, de altfel.
- Şi asta a fost tot? Tu şi mama v-aţi despărţit pentru că ai ratat câteva cine în familie? Ah, acum înţeleg ce a deranjat-o atât de tare.
Nimeni nu putea fi la fel de sarcastic ca o adolescentă de 16 ani.
John făcu o grimasă.
- Rachel...
- Haide, John! Ce-i cu secretomania asta? Care a fost treaba? Eşti pe invers? Erai la vreun bar de gay în loc să fii acasă cu soţioara şi plodul?
- Rachel, ajunge! izbucni el.
Rachel tăcu, apoi începu să suspine înfundat.
Oh, Doamne! Ce să-i spună fiicei pe care nu o mai văzuse de trei ani? Cum s-o consoleze? Ce voia, de fapt, de la el?
Trase adânc aer în piept.
-Nu sunt gay. Şi nici nu atârnam prin baruri, încercând să agăţ bărbaţi sau femei pentru o aventură de noapte, pentru că eram însurat cu mama ta.
- Şi atunci...
- Cred că şi tu îmi datorezi nişte răspunsuri. De ce te interesează brusc subiectul?
- Ce vrei să spui? sări ea, în dulcele stil adolescentin. N-am dreptul să ştiu ce s-a întâmplat? De ce s-a dus naibii căsnicia alor mei? De ce m-a abandonat tata?
- Nu mai sunt tatăl tău.
Ea suspină, dar John decise că trebuia să continue.
- Din punct de vedere legal, nu sunt. A fost decizia ta, nu a mea. Tu ai ales să mă excluzi din viaţa ta acum trei ani, când Dennis te-a adoptat oficial.
- Deci acum nici măcar...

- Rachel, o întrerupse el. Uite cum stau lucrurile. Eu te iubesc. Te-am iubit şi o să te iubesc mereu. Dar n-am să

fiu sacul tău de box. Nu poţi să mă iei la pumni oricând ai tu chef.
O auzea suspinând. Măcar nu-i închisese. Nu încă.
-Acum, continuă John cu blândeţe, spune-mi dacă ai probleme cu Dennis.
Dennis era tipul pentru care Amy îl părăsise. Lui John nu-i era uşor să fie obiectiv în privinţa lui, dar, una peste alta, tipul se dovedise a fi în regulă. Atât cât putea fi un adulterin nemernic. Altfel, nu i-ar fi permis niciodată nenorocitului să îi adopte fata.
-N-am nici o problemă cu Dennis.
- Sper că nu te-a lovit.
-Nu!
- Te-a atins în vreun fel nepotrivit?
-E dezgustător că vrei să-l acuzi pe Dennis că m-ar fi molestat. Chiar e josnic din partea ta. Nu mă mir că mama te-a părăsit. Ce minte infectă ai! Doamne, nu-mi vine să cred că...
- Da, da, bine... o întrerupse John. Dar, dacă te-ar abuza, ţi-ai dorit să te întreb, nu-i aşa?
Urmă o tăcere scurtă şi încărcată de reproş.
-Nu mi-a făcut nici un rău.
Squeaky dispăruse în şanţul de canalizare din parcare. John vedea doar păpurişul mişcându-se. Probabil câinele avea să se întoarcă îngrozitor de murdar.
El oftă.
-De unde până unde curiozitatea asta subită în ce mă priveşte, Rachel? Acum trei ani, mi-ai spus că o să fii fericită dacă nu o să mă mai vezi niciodată.
- Nu-i adevărat!
- Crede-mă, sunt cuvinte care mi s-au întipărit adânc în minte.
Era foarte adevărat. îşi amintea clar chipul ei roşu de furie şi de ură când îi spusese acele cuvinte ce îl făcuseră să sângereze pe dinăuntru. Uneori, credea că încă sângerează.

- Şi nu pot să mă răzgândesc?

Rachel abia murmurase acele cuvinte, dar pentru el erau ca un balsam pentru suflet.
- Dar vreau doar să ştiu ce s-a întâmplat între tine şi mama.
El izbucni în râs. Nu se mai putea abţine.
- Ce-i aşa de amuzant?
- Iartă-mă! Constatam cu încântare cât eşti de tenace.
De la el moştenise acea trăsătură, dar nu avea de gând so spună cu voce tare.
- Este o calitate importantă a unui agent FBI, continuă el.
-De parcă m-ar interesa să devin agent FBI. Tu şi ai tăi sunteţi Gestapoul Guvernului. Am citit cum l-aţi spionat pe Martin Luther King Jr. în anii ’60.
- Ei, bai acum, spuse John cu blândeţe. Nu l-am spionat eu. Eram în scutece când s-a întâmplat.
- Chiar şi aşa...
-Vezi tu, una dintre primele reguli pe care le aplica.? Sa interogatorii este să exploatăm latura pozitivă a subiec.’lor.
Rachei *ăcu preţ de câteva momente, probabil analizându-i replica. John îl privi pe Squeaky, care tocmai ieşea din şanţ. Era plin de noroi şi din cale-afară de fericit.
- Dar cum e tehnica aia cu poliţistul bun şi poliţistul rău? întrebă Rachel.
-Nu o poţi pune în aplicare singur, răspunse John amuzat. Sigur, poţi enerva un pic subiectul, dar studiile arată că, atunci când anchetatorul e prietenos cu suspectul, acesta obţine mai uşor informaţiile.
-Aha.
John zâmbi.
- Spune-mi, cum e cu prietenul ăla al tău?
-Nu am prieten.
El îşi încrucişă gleznele şi se sprijini cu fundul de maşină.
Arşiţa
191
- De ce nu? continuă el.
-Pe aici dau numai de cretini. Dacă nu i-o sugi la prima întâlnire, nu se mai uită la tine.

Sfinte Dumnezeule! Era mai speriat decât în momentele în care se angajase în schimburi de focuri cu infrac- tori dintre cei mai periculoşi. Mare mirare că nu i se făcuse părul măciucă! Dar şio făcuse cu mâna lui.

- Da, îmi imaginez că nu-i uşor, spuse el cu precauţie.
- Ei, nici greu nu e. Am şi altceva de făcut decât să io iau la frecat unui mic pervers, doar ca să se simtă el bărbat.
- Mă bucur să aud asta, spuse el cu cel mai relaxat ton de care era capabil. Mai eşti în lotul de atletism?
- Da. Am început antrenamentele.
- Bravo!

Şio imagina alergând pe pistă, cu pletele blonde flu-turând. Simţi o împunsătură în inimă.

- Deci ţi-am zis suficient?

El se încruntă.

- Suficient pentru ce?
- Ca să te fac să-mi spui, în sfârşit, de ce te-ai despărţit de mama.
- Rachel, am tot vorbit despre asta...
- Da, şi tot nu mi-ai zis!

John inspiră profund, încercând să-şi controleze vocea.

- Intreab-o pe mama ta. Dacă ea e de acord să discute despre asta, atunci o să...
- Ţi-am zis deja că nu vrea să vorbească despre asta.
- Ei bine, poate că are un motiv.

John înjură în barbă. Nu voise să spună asta.

- Ce vrei să spui?
- Nu discut cu tine despre asta.
- Bine, răspunse ea, iar vocea începu să îi tremure. Atunci nu văd de ce am continua conversaţia asta.
- Rachel...

Dar ea închisese. Din nou.

- Rahat!

Aruncă telefonul în maşină. Nu-i păsa dacă mobilul căzuse pe banchetă sau pe jos. Squeaky interpretă gestul ca pe un semnal că poate să sară pe el şi să-l umple de noroi.
-Jos! Fir-ar a dracului de treabă! strigă John, împin- gându-l cu putere, gata-gata să îl răstoarne.
Câinele coborî cu coada între picioare. Minunat! Acum maltrata animale.
John îşi luă capul în mâini. Dumnezeule, ce avea să urmeze? Rachel nu voia să-l asculte. Se îndrepta furtunos spre o dezvăluire pentru care nu era câtuşi de puţin pregătită. Iar el nu ştia cum s-o oprească. Era suficient de încăpăţânată să se ţină de capul lui până ce avea să-i smulgă adevărul, în toată urâţenia lui. Rachel se lepăda- se deja de unul dintre părinţi. Ce urma să facă atunci când avea să afle că mama ei nu era nici pe departe o sfântă, aşa cum o credea ea? Iar Turner, cealaltă femeie din viaţa lui, se dovedea la fel de încăpăţânată. Era hotărâtă să-l înfunde pe Calvin Hyman, indiferent de riscuri. Şi nu avea pe nimeni care să o sprijine sau pe care să se poată baza. Nici măcar în el nu avea încredere. Iar asta durea cel mai tare. Simţi pe faţă o răsuflare fierbinte şi puturoasă, iar o limbă uriaşă îi acoperi urechea.
-Ce ţi-am zis despre Unsul urechilor? mormăi către câine.
Squeaky dădu vesel din coadă. Părea că îl iertase sau cel puţin creierul lui mic de câine uitase totul. Păcat că femeile din viaţa lui John nu cădeau la pace la fel de uşor. Oftă şi se îndreptă de spate. Trebuia să ajungă în cursul zilei în Madison, ca a doua zi să fie de faţă la întâlnirea dintre Turner şi Victoria Weidner. Deschise portiera, îl lăsă pe Squeaky să urce, apoi se urcă la volan şi porni în traficul de pe autostrada 51.
Avea un sentiment de neputinţă. Un lunetist cu ditamai puşca încerca să o omoare pe Turner, iar el nu ştia nimic de soarta ei, nu ştia unde era şi nu avea să o vadă până a doua zi. Dacă asasinul o vedea înaintea lui?

Nu avea cum s-o salveze în timp ce umbla de colocolo cu un sedan închis la culoare şi cu un Mare Danez pe

bancheta din spate. Pentru că ea nu-l lăsa să se apropie, el avea mâinile legate. Dar măcar Squeaky se acomodase. John nu-i mai vedea capul uriaş în retrovizoare. Asta însemna că îşi găsise o poziţie cât de cât comodă ca să stea întins.
Se apropiau de Portage, ultimul oraş înainte de Ma- dison. Se gândi că n-ar fi rău să facă o oprire ca să ia un prânz întârziat sau - se uită la ceas - să cineze mai devreme. Semnaliză şi ieşi de pe autostradă. Văzu un McDonald’s, dar se îndoia că avea chef de genul acela de mâncare. Merse în continuare spre oraş, trecu de un mall şi ajunse într-o zonă aflată în plin şantier. Se asfalta, iar aerul era încins şi plin de praf. Rahat! John încetini, încercând să-şi dea seama cum să iasă de acolo. Văzu în faţă un panou publicitar care îl îmbia să ia masa la „Bucătăria lui Alice11 şi se îndreptă într-acolo. Pe stânga era un motel zugrăvit în roz. ll privi cu atenţie în timp ce-l depăşea. In parcare tocmai intra un Chevrolet bleu. Aproape că nu-l observase, atât era de adâncit în gânduri. Şi aproape că luă pe capotă un muncitor. Adrenalina începu să-i pulseze în vene. Trebuia să se întoarcă. Era gata să-şi parieze tot salariul pe o lună că acel Chevrolet albastru era un model din ’68.
capitolul 32
Tentaţia era uriaşă. Din camionetă, Turner privea cu jind spre micul hotel de la periferia oraşului Portage, o mică aşezare la nord de Madison, lângă autostrada 51. Putea ajunge fără probleme în Madison în cursul zilei, dar asta presupunea să găsească acolo un loc unde să petreacă noaptea fără ca Chevroletul ei să bată la ochi. Nu avea încredere sută la sută în Victoria. Ştia că era posibil ca fosta ei colegă să fi alertat autorităţile în legătură cu întâlnirea lor.

Poate tocmai de aceea motelul i se părea atât de ispiti-tor. Zece bungalow-uri roz bine îngrijite, cu mici grădini cu flori şi pitici din ceramică. Lângă recepţia motelului, erau plantate petunii purpurii. Locul era adorabil, chiar dacă întru câtva kitsch. O atrăgea inexplicabil. Sau nu neapărat

inexplicabil. Panoul pe care scria „Toate băile sunt renovate" era greu de trecut cu vederea. Aproape că gemu de plăcere cu gândul la o baie. Sau la un duş. Nu era mofturoasă. Nu conta decât să aibă apă curentă şi să fie curată. Nu mai făcuse o baie adevărată de sâmbătă şi deja era miercuri. Patru zile fără să se spele! Gândul acela o făcu să se înfioare de dezgust.
Telefonul începu să sune. Turner se lăsă brusc în jos din reflex, apoi îl luă şi răspunse.
-Alo?
- Bine măcar că încă nu eşti la închisoare, spuse un bărbat vădit iritat.
- Brad? Tu eşti?
- Da, chiar eu. Cine altcineva să te sune pe tine, cea mai căutată femeie din America?
-Hm...
Din fericire, Brad nu îi aşteptă răspunsul.
- Ce faci? încă umbli brambura prin Wisconsin?
Turner privi din nou spre micul motel.
- Da, cam aşa ceva.
Brad oftă zgomotos.
-Uite ce e, după ce depăşeşti criza asta timpurie a vârstei mijlocii, n-ai vrea să vii în vizită?
- în vizită la tine?
- Da. Sari într-un avion, mănânci patru, cinci alune şi gata, ajungi în California. Te iau de la aeroport. Vii în vizită.
Turner se încruntă. Era prima oară când Brad o invita la el. Nici măcar nu ştia dacă stă intr-o vilă sau într-un apartament.
-Păi...
- Nu e nevoie să stai mult, continuă Brad, de parcă s-ar fi temut că avea să-i închidă. Şi nu trebuie să-mi

dai răspunsul acum. Gândeşte-te la varianta asta când spargi câte un seif sau, în fine, ce mai faci în timpul tău liber.

Nu se putea gândi decât la dorinţa de a-l înfunda pe Calvin. Deşi nu ştia cum avea să reuşească fără dovezile acelea. Făcu un efort să se concentreze asupra conversa- ţiei cu Brad.
- Mulţumesc pentru invitaţie. O să vin.
- Bine. In regulă.
Urmă o pauză. Turner îşi drese glasul.
-Şi ce anume ţi-a trezit dorinţa asta subită de a mă vedea?
- Ei, vezi tu...
- Nu, nu văd. Spune-mi!
Fu rândul lui să îşi dreagă vocea.
-După ce am vorbit ieri, m-am gândit că nu prea ne-am văzut în ultima vreme şi poate ar trebui să reîncepem... Adică să ne revedem. Să ne cunoaştem. în fond şi la urma urmei, ai rămas singura mea rudă.
- Da, am putea încerca.
-Bine, spuse Brad, părând sincer uşurat. Doar să încercăm.
-Bine.
- Super. Şi, te rog mult, încearcă să nu intri în necazuri prea mari, bine?
Nu-i putea promite aşa ceva, dar i se păru că fratele ei era sincer îngrijorat.
-Bine.
El îşi luă rămas-bun, iar ea se uită din nou spre hotel. Ce impresie avea să-i facă Victoriei dacă se prezenta murdară, în timp ce-şi va prezenta teoria? Nu era uşor să convingi pe cineva că eşti în toate minţile când miroşi mai rău decât un om al străzii, iar Turner avea senzaţia că, într-adevăr, mirosea rău. Fu elementul hotărâtor. Coborî din camionetă şi se îndreptă spre recepţia roz.
Zece minute mai^ târziu, ieşi cu o cheie roz pe o paletă de ping-pong. în trecut, probabil că avuseseră probleme cu unii oameni distraţi, care plecau cu tot cu chei.

Acum însă devenise aproape imposibil din moment ce cheia era ataşată unei palete de ping-pong. Urcă în cami-onetă şi parcurse mica distanţă care o despărţea de locul de parcare rezervat bungalow-ului ei. Din fericire, parcarea

era în spatele clădirii, aşa că maşina nu era tocmai expusă privirilor curioase. Coborî şi îşi luă şi valiza. Intră, încuie uşa şi lăsă valiza să-i cadă la picioare. Camera era plăcută şi răcoroasă. Aerul condiţionat fusese probabil pornit toată ziua. Se duse la baie şi închise ochii. Dacă dăduse 50 de dolari pe o cameră cu baie mizerabilă? Nu. Când deschise ochii, Turner fu încântată să constate că baia era, aşa cum scria în reclamă, complet renovată. Era roz, ce-i drept, dar totul strălucea de curăţenie. Lângă chiuvetă erau câteva sticluţe de şampon, balsam şi loţiune de corp.
Se dezbrăcă şi porni duşul, cântând în surdină. Potrivi apa. O voia cât se poate de fierbinte. Ah! Nimic nu se compara cu momentul în care puteai înlătura, în sfârşit, straturile de murdărie şi de transpiraţie! îşi dădu cu şampon şi clăti părul de două ori, apoi îşi frecă temeinic pielea cu o lufă. Când ieşi în sfârşit de sub duş, pielea aproape că o ardea. Se uscă, apoi îşi înfăşură prosopul ca pe un turban. Dezaburi oglinda şi se unse cu cremă de corp. O pufni râsul când îşi scoase prosopul şi-şi văzu părul vâlvoi şi ţepos. Uitase să-şi scoată peria de păr din valiză. Zâmbi, îşi trecu degetele prin păr şi deschise uşa de la baie. Şi înlemni. Aproape că se împiedicase de Squeaky. Câinele dădea din coadă, încântat să o revadă. Dar nu asta o făcu să se blocheze, cuprinsă de fiori. Pe pat stătea întins John, cu spatele sprijinit de tăblia patului. Ochii lui albaştri o urmăreau lipsiţi de expresie. Pe noptiera de lângă pat, pusese pistolul. îşi dăduse jos haina şi îşi ridicase mânecile cămăşii. în rest, era complet îmbrăcat şi părea în largul lui. Atât cât îi permiteau cătuşele cu care îşi prinsese mâinile.

capitolul 33
Al doilea lucru pe care John îl remarcă la Turner fu felul în care privi imediat spre uşă cu ochii ei de pisică. Scruta camera în timp ce-l mângâia pe Marele Danez. Nu era nici o îndoială că femeia din faţa lui căuta cu disperare soluţii ca să fugă. John se felicită pentru că avusese inspiraţia să mute dulapul în dreptul uşii. Era adevărat că, atunci când îl împinsese, părea făcut din chibrituri, dar lui Turner tot i-ar

fi luat ceva ca să-l dea la o parte dacă intr-adevăr voia să fugă. Numai că, înainte de toate, ar fi trebuit să se îmbrace. Iar acesta fusese primul lucru pe care îl remarcase. Căci, Dumnezeule, Turner era goală puşcă! Iar imaginea pe care o oferea era recompensa lui la finalul unei săptămâni teribil de grea.

- De ce te-ai prins cu cătuşele de pat? întrebă ea.

Squeaky o mai linse o dată pe mână, apoi se întinse tacticos pe jos. John îşi desprinse cu greu privirea de la sânii lui Turner, albi şi delicaţi, cu sfârcuri neobişnuit de închise la culoare. Mădularul îi pulsa deja în pantaloni.

- M-am gândit că ţi-ar fi mai uşor aşa.

Ea părea nesigură şi ezitantă, ca un animal sălbatic gata să o ia la goană din clipă în clipă. Picioarele suple îi erau uşor depărtate, la fel şi braţele.

- Mai uşor să ce?
- Să vorbim.

Sau, în fine, pe asta mizase. Dacă reuşea să o facă să nu se simtă ameninţată, poate că nu avea să fugă din nou. Partea proastă era că, dacă fugea, mâinile lui chiar erau legate. La propriu. îşi asumase nişte riscuri şi urma să vadă dacă strategia avea să dea roade.

- Să vorbim?

Ea făcu o mişcare bruscă, de parcă inima îi sărise dureros din piept, dar numai ca să-i ia haina şi să se înfăşoare cu ea. Acum se putea spune că era acoperită. Dar imaginea ei cu picioarele goale şi haina care îi venea până la jumătatea coapsei era de vis. Nu avea să-şi mai198

privească niciodată acea haină cu aceiaşi ochi. Aproape că gemu. Sau cel puţin asta fu senzaţia lui. în realitate, reuşi să-şi controleze vocea. Să pară calm, relaxat. De parcă vorbea cu ea la telefon, ca de obicei. Era vital să nu o sperie.

- Da, să vorbim. Mă gândeam că a venit momentul să petrecem ceva timp împreună şi să lămurim una-alta.
- Şi ce-i cu cătuşele? întrebă ea, făcând un semn cu bărbia către mâinile lui, în timp ce-şi strânse mai bine haina pe trup.

- M-am gândit că, dacă mi le pun, o să par mai puţin ameninţător. Am pus deoparte şi pistolul. Dacă decizi să fugi, nu o să te pot urmări.
Ea începu să râdă.
- Cred că glumeşti.
-Ţi se pare că glumesc, iubito? întrebă el zornăind sugestiv lanţul care îl ţinea ţintuit de tăblia patului.
-Chiar mă întrebam cum arăţi când spui asta, răspunse ea cu vocea joasă.
- Când spun ce?
- Iubito.
Ochii ei îi inspectau prohabul. Chiar avea ce vedea. Fu nevoit să-şi dreagă vocea înainte să continue să vorbească.
- Eu mă întrebam alte lucruri în ce te priveşte.
Ochii ei verzi îl ţintuiră. Se apropie de el, aproape fără să îşi dea seama.
- Ce te întrebai?
- Ce gust ai. Cum ar fi să te sărut.
îl privea de parcă în ea s-ar fi dus o luptă interioară între ispită şi raţiune. Cel puţin aşa spera el. Dar nu se apropie mai mult. Stătea acolo, încercând să se acopere cât mai bine cu haina lui.
- De ce nu te aşezi?
-Ar trebui să plec, spuse ea şi îşi încruntă sprâncenele negre şi frumos conturate. De unde ştiu că n-ai chemat ajutoare?
- N-am chemat.

Ea îşi muşcă buza de jos, de parcă nu ştia dacă trebuia să-l creadă.
-Suntem doar noi doi, spuse el încet. Doar eu şi cu tine.
II privi. încă era neîncrezătoare şi îl privea cu ochii mijiţi. John aşteptă, respirând încet, concentrându-şi întreaga atenţie asupra respiraţiei. O privi calm şi, spera el, cu o expresie care îi dădea încredere.
- Bine, răspunse ea şi se aşează pe un colţ al patului.
John îşi înăbuşi un zâmbet. Chiar dacă ea părea în continuare gata să fugă în orice clipă, el câştigase prima rundă.

- Pun pariu că a fost plăcut să faci duş în sfârşit, spuse el.
Ea pufni.
- Mi-am dat seama că nu sunt făcută pentru o viaţă de fugar din moment ce, iată, o baie mă poate costa libertatea.
El simţi un pic de dezgust în vocea ei şi iar gura ei moale schiţă un zâmbet. Ar fi fost minunat dacă ar fi putut să o atingă, dar era ciudat de mulţumit doar să îi privească expresia feţei.
-Te descurci destul de bine. Ai reuşit să fentezi de două ori un agent FBI experimentat.
- Numai că a treia oară am picat în plasă, spuse ea şi miji ochii, semănând mai mult ca oricând cu o pisică. Spune-mi, cum m-ai găsit?
El clătină din cap.
-Nu-ţi pot dezvălui toate secretele mele profesionale.
Care, în cazul de faţă, se rezumau la două cuvinte: noroc chior.
- Ce-ai de gând acum?
I se părea lui, sau ea chiar prinsese culoare în obraji?
- Ce vrei să spui?
- N-ai găsit dovezile, aşa-i?
în încăpere se auzi un sforăit. Reuşiseră să îl plicti-seascâ pe Squeaky.
- Nu le-am găsit.

- Şi? Ce rămâne de făcut? vru el să ştie, încrucişăm du-şi picioarele pe pat. Unde ar mai putea fi?
Avu grijă să nu-i arate că ştia de întâlnirea ei cu Victoria Weidner. Era asul lui din mânecă. Dacă planul pe care îl avea în desfăşurare nu avea să ducă nicăieri, o putea prinde a doua zi în Madison. Spera că ea avea să-i spună de întâlnire din proprie iniţiativă. Dar nu o făcu.
-Nu ştiu.
- Şi ce o să faci?
-Vrei să mă convingi să renunţ, nu?

- Nu neapărat să renunţi, se strâmbă el. Dacă Hyman chiar fură bani din bancă, o să-l prindem la un moment dat, stai liniştită.
- Poate, dar va dura, spuse ea, privindu-l cu ochi trişti şi lipsiţi de speranţă. O să aveţi nevoie de mandate, de un anchetator special şi de dovezi, măcar de dovezi preliminare. Asta dacă FBI chiar decide că e un caz care merită investigat. Iar Calvin o să aibă tot timpul din lume să-şi angajeze avocaţi şi să distrugă toate dovezile.
-Turner... oftă el.
-Nu. Ştii că am dreptate, John. Nu-i aşa?
El se foi. Până la urmă, nu fusese o idee chiar strălucită să se încătuşeze. Voia să o atingă, să o ţină în braţe, să o convingă să nu fugă. Dacă voia neapărat, putea să se elibereze. Cea de-a doua cheie era cusută de cureaua de la ceas. Dar voia să-şi păstreze aerul de vulnerabilitate. In plus, i-ar fi luat ceva timp să desfacă acele cătuşe.
- Da, poate fi cum spui, dar există şansa să...
- Şansa? Nu mă pot baza pe şansă.
- Aşa funcţionează sistemul.
- Nu. îmi pare rău. Nu pot să aştept ceva ce nu ştiu dacă se va întâmpla.
Se ridică, iar el se îndreptă din reflex. Sau cel puţin încercă, întrucât cătuşele nu prea îl lăsau să îşi controleze partea superioară a corpului.
- Rămâi.

Ea se întorsese deja cu spatele şi îşi căuta valiza. II privi peste umăr.
- De ce aş rămâne?
- Pentru că te rog eu.
- Ce tot spui?
El o privi cu toată intensitatea de care se simţea capabil.
-Rămâi cu mine! Uită de tot doar o noapte. Rămâi cu mine!
-John...
- Doar noi doi. Aici. Doar în noaptea asta. Să uităm de toţi şi să fim doar noi.
Ea aruncă o privire spre uşă.
- încerci să tragi de timp şi să mă ţii aici până când...

-Nu!
- Urmează să-ţi vină întăriri, ai anunţat că sunt aici şi acum...
-Nu, la naiba! strigă John, aproape smulgând cu totul tăblia patului. Rahat!
într-o clipă, ea se aşează lângă el.
- Nu pot să cred că te-ai legat de pat.
- Da, n-a fost cea mai înţeleaptă decizie din viaţa mea.
- Nu ştiu ce să zic... Până la urmă, ai reuşit să mă faci să nu fug.
- Rămâi cu mine, şopti el şi închise ochii.
- Te-ai rănit la mână?
-Turner...
- Nu pot să rămân şi ştii asta.
- De ce nu poţi?
Deschise ochii şi îşi dădu seama că ea se apropiase şi mai mult de el. Trase aer în piept şi îi inspiră aroma. Mi-rosea a brad. Aroma se simţea chiar sub parfumul floral al gelului de duş şi al cremei de corp. Inspira aroma specială a lui Turner. Ea îl privi fără să scoată o vorbă. Ochii ei verzi scăldaţi în ape aurii erau extrem de aproape. în sfârşit. Doamne, nu putea s-o lase să-i scape iar printre degete!
- Nu e nimeni afară. Suntem doar noi doi.

-John, spuse ea cu acea voce gravă şi sexy. E imposibil, ştii bine.
- De ce? Nu o să ştie nimeni.
- Nu se poate.
- Uită de tot şi de toţi.
- Nu pot, spuse ea şi îşi trecu degetele prin părul scurt şi aproape uscat. Tu vrei să mă arestezi. Eu vreau să îl înfund pe Calvin. Ce spui tu nu are cum să meargă.
- Doar în noaptea asta.
- Eşti nebun! spuse ea şi râse încet.
- Poate. Dar te vreau atât de mult, iubito! Am nevoie de tine.
Ea oftă şi ridică privirea.
- Te rog.
Dumnezeule, ajunsese să o implore!

- Cum se desfac astea?

Ii atingea uşor umărul cu degetele moi. Ii scăpa, simţea asta. II cuprinse o panică necunoscută până atunci.

- Nu pleca, te rog. Vreau să...

Ea se întoarse spre el. Buzele îi erau la câţiva centimetri de ale lui.

- Ce vrei?

Dacă-i era dat să mai trăiască 40 de ani, tot nu avea să uite răguşeala senzuală a vocii lui Turner spunându-i acele cuvinte. „Ce vrei?“„Pe tine“, fu tentat să răspundă. „Te vreau pe tine acum şi pentru totdeauna.*1 Dar alese un răspuns ceva mai puţin intimidant.

-Vreau să mă săruţi.

capitolul 34

Un sărut. O dorinţă atât de nevinovată! O cerere ino-centă. Nu şi când vine din partea unui bărbat cu privirea încărcată de dorinţă şi disperare şi cu trupul răvăşit de o tensiune aproape palpabilă.

Un bărbat ca John.

Arşiţa

203

Turner îl privi fix în ochii de un albastru straniu, extrem de pal, în contrast puternic cu pupila datorită cercului de un albastru foarte închis de pe margine. Genul de ochi care îi făceau pe interlocutori să nu se simtă deloc în largul lor. Numai că pe ea, în acele momente, nu ochii aceia o făceau să nu se simtă în largul ei, să se simtă cuprinsă de dorinţă, ci expresia lor. Vedea în ei cât de mult o dorea John.

Nu renunţase la ea. Fusese primul lucru care îi venise în minte în clipa în care îl văzuse pe pat. Cumva, în ciuda tuturor momentelor în care ea îl îndepărtase, în ciuda personalităţii şi a felului ei dificil de a fi, el îi rămăsese alături. Continuase să o urmeze. în mod inexplicabil, Turner se simţea victorioasă. Victorioasă şi excitată. Pentru că şi ea îl dorea. Se întinse lângă el pe pat, iar haina i se ridică, dezvelindu-i şoldurile.

De ce era încă acolo? De ce nu fugise cât o ţineau picioarele, profitând de faptul că el era imobilizat? Trebuia să fi plecat cu cincisprezece minute în urmă. Putea rula

liniştită pe autostradă, văzându-şi de drum şi de planurile ei. în schimb, era aplecată deasupra lui, atât de aproape încât simţea căldura ce radia dinspre pieptul lui.
Era atât de aproape, încât îi simţea mirosul tare, masculin. Ah, dai Simţi că pleoapele i se închiseră pe jumătate. Asta îşi dorise să facă din secunda în care îl văzuse pe John, cu doar două zile în urmă, acasă la Tommy. îşi dorise să îi simtă mirosul, să îl adulmece. Iar acum o putea face nestingheritä. Aroma lui o îmbăta, îi lua minţile. Mirosea a bărbat. A bărbat minunat, delicios. Nu a transpiraţie, nici a fum. Nici măcar a vreun parfum sau a loţiune după ras. Mirosea a el, pur şi simplu, îi simţea esenţa, mirosul natural.
Turner se aplecă şi mai mult, cu simţurile înnebunite de acea aromă, şi se trezi cu buzele aproape lipite de ale lui. I se păru perfect natural să îi îndeplinească dorinţa.

îl sărută.
Buzele ei le atinseră pe ale lui. Erau calde şi ferme, îi atinse obrazul aspru, apoi se lipiră din nou de buzele lui. Limba lui începu să o caute pe a ei, cu mişcări moi şi agonizant de lente. Gemu uşor, iar limbile lor se întâlniră. îi simţea gustul. Avea gustde cafea şi de încă ceva, nu-şi dădea exact seama ce. începură să se exploreze, să se simtă, să se tachineze. Ea se trase uşor înapoi şi îl privi.
-Vino mai aproape, îi şopti el.
El avea ochii întredeschişi. Pasiunea nu-i îndulcea trăsăturile, ci, din contră, parcă îi adâncea şi mai tare liniile. Ea se apropie încă puţin, până când şoldul ei îl atinse pe al lui. Se aplecă iar spre el, îi linse buzele delicat, apoi îi muşcă buza de jos şi o linse din nou. îşi plimbă limba pe întreg conturul gurii lui, încet şi precis, sub privirea lui fierbinte. Apoi se desprinse din sărut cu un mic zgomot umed şi intim, care parcă reverberă în toată camera. Ea ridică uşor capul şi se opri, uitându-se la el.
El nu spuse nimic, aşa că ea se lăsă şi mai mult spre el şi îşi potrivi gura peste a lui. Aproape instantaneu, el înclină capul, şi limba lui îşi făcu loc printre buzele ei, cu mai

multă fermitate ca până atunci, căutând, atingând, savurând. Ea îi prinse limba între buze şi o supse, făcându-l să geamă.
El îşi trase capul înapoi.
-Te vreau mai aproape, îi spuse el. Vino peste mine!
Ea rămase nedumerită o clipă, dar îi făcu pe plac. îl încălecă. Haina i se ridică şi mai mult. Posteriorul ei gol era lipit de pelvisul lui. Rămase nemişcată câteva momente. Simţea pe interiorul coapselor atingerea aspră a materialului pantalonilor lui. îşi ţinea haina strânsă la piept, dar apoi se uită în ochii lui şi slăbi strân- soarea, iar haina rămase parţial deschisă, dezvelind-o aproape complet.
Privirea lui coborî spre locul dintre coapsele ei. Ochii i se îngustară, iar chipul i se întunecă.

Ea se aplecă în faţă şi îşi puse o mână pe pieptul lui, iar cu cealaltă îi prinse delicat bărbia. II sărută din nou, cu buzele, cu limba, gemând şi savurând voluptuoasa libertate de care avea parte. Ar fi făcut orice cu acest bărbat. Orice şi-ar fi dorit. Pentru o noapte.
Doar pentru o noapte.
îi muşcă uşor bărbia, frecându-şi dinţii de barba lui nerasă de câteva zile. El inspiră, dar nu spuse nimic. îl linse pe gât şi îi simţi mărul lui Adam mişcându-se când el înghiţi în sec.
-Cheia e pe noptieră, spuse el cu glasul sugrumat. Desfă-mi cătuşele!
-Nu.
Se ridică şi îl privi. Avea sprâncenele încruntate, ochii albaştri parcă aruncau săgeţi oţelite, iar maxilarul i se mişca de parcă ar fi scrâşnit din dinţi. Ea zâmbi şi începu să îi desfacă încet nasturii cămăşii. O cămaşă albă, banală. Desfăcu încet doi nasturi şi zâmbetul i se lărgi când văzu că John avea păr pe piept.
-Turner...
îşi lipi buzele de pieptul lui. Avea un gust puţin sărat, iar părul o gâdila pe limbă.
- Oh, Doamne! gemu el.

îşi puse mâinile pe pieptul lui şi îi simţi pielea fierbinte prin cămaşă. îl atinse uşor, coborând spre pantaloni. Acolo se opri, iar el trase adânc aer în piept. îi desfăcu încet cureaua uzată din piele şi o lăsă să atârne, îi trase fermoarul pantalonilor, iar zgomotul umplu camera. Apoi chicoti.
John purta boxeri bleumarin.
- Ce-i aşa de amuzant? mormăi el.
- îmi imaginasem că porţi chiloţi albi, clasici.
-Aoleu! exclamă el.
- Ridică-ţi fundul! îi ceru ea.
Ea se ridică în genunchi, ca să poată să-i tragă pantalo-nii şi boxerii până la jumătatea coapselor. Apoi se aşeză pe picioarele lui şi începu să respire sacadat. Senzaţia de piele fierbinte pe pielea ei răcoroasă o înfioră de plăcere.

Era minunat. Decadent. Trecuse atâta vreme de când nu mai simţise trupul unui bărbat lipit de al ei. De regulă, când era cu cineva, acela era momentul când începea să devină agitată şi timorată. Numai că acum tot ce voia era să...
Se aplecă şi îi linse capul mădularului. II auzi suspi-nând, dar nu se deranjă să îl privească. Mădularul lui era superb, drept, erect, gros, cu vene pulsând. Părul pubian îi era negru, cu câteva fire cărunte care i se părură extrem de sexy. II linse din nou, savurându-i gustul, apoi îşi coborî gura şi îi cuprinse capul cu buzele, în timp ce cu degetele îi mângâia partea de jos a mădularului şi scrotul.
-Turner, suspină el din nou.
Ea scoase un mârâit gutural, fără să-şi desprindă buzele de bărbăţia lui.
- Doamne, Dumnezeule! Vezi că găseşti prezervativele în buzunarul de la spate.
Asta era o veste interesantă! Fusese sigur că aici avea să se ajungă. îşi ridică privirea spre el, continuând să îl sugă. Miji ochii, iar el se îmbujoră şi mai tare. Ochii lui pali scânteiau de dorinţă.
- Preferai să nu le am?

Avea dreptate. în plus, ea voia să îl simtă în ea. Ii urmă indicaţiile, găsi prezervativele şi desfăcu pachetul. Derulă cu grijă unul pe mădularul lui semeţ. Era convinsă că avea să îi ceară din nou să îl elibereze, dar el n-o făcu. în schimb, o privea cu ochii aceia aproape fantomatici şi cu braţele încordate deasupra capului. După ce îi puse prezervativul, se aşeză uşor, iar mugurul ei era lipit pe lungimea mădularului lui. Oh, Doamne! Se cutremură simţindu-l sub ea, deşi nu era încă în ea. Era atât de bine! începu să se mişte încet înainte şi înapoi pe toată lungimea lui, inundându-l cu umezeala ei. Lipi capul mădularului de mugurul ei, apoi se întinse peste el şi îi căută buzele. Sărutul lui fu aproape violent. El nu scoase nici un murmur când o simţi frecându-se de el, dar ea ştia

că el nu mai putea îndura mult. Se lăsă şi mai mult peste el.

- Lasă-mă să intru în tine, iubito, şopti el cu buzele aproape lipite de ale ei. Fă sex cu mine!

Vocea şi cuvintele lui o făcură să se cutremure. îi des-făcu de tot cămaşa, se ridică, îi ghidă mădularul, apoi se lăsă în jos.

Alunecă uşor în ea, dar după câţiva centimetri fu ne-voită să forţeze un pic. îşi puse mâinile pe pieptul lui şi se împinse mai adânc. Nu mai făcuse sex de ani buni, iar John era mai gros decât ceilalţi bărbaţi cu care fusese. Turner gâfâia. Simţea cum o invadează centimetru cu centimetru, cum o pătrunde şi îşi face loc în ea.

- Uşor, şopti John. Uşor, iubito. Ia-o încet!

Ea ridică uşor şoldurile, apoi se lăsă din nou pe el, făcându-i şi mai mult loc în ea. Repetă mişcarea. Iar. Şi iar. La a patra încercare, el se împinse în ea. Turner gemu când îl simţi pentru prima dată în întregime. Simţea că o umple şi că o întregeşte.

- E bine aşa? Eşti bine? gemu John.
- Da. Da... eu...

Rămase fără glas când el se împinse din nou în ea. Se aplecă în faţă şi se agăţă de umerii lui ca să facă faţă ritmului dezlănţuit în care o penetra.

- Sărută-mă, şopti el.
îl sărută în timp ce se lăsa purtată de mişcările lui şi îl simţea adânc şi delicios în carnea ei. Mişcările li se sincronizau perfect, pelvisurile li se despărţeau şi se reîntâlneau flămânde. Apoi ea îi simţi buzele crispăm du-se şi se ridică să îl vadă. Să îl vadă în timp ce plăcerea îl cotropea.
Nimic nu i se părea mai intim decât imaginea unui bărbat copleşit de intensitatea plăcerii, un bărbat care aproape că se dezintegrează şi se pierde în ea. John abia mai respira, roşu la faţă, cu dinţii încleştaţi. închise ochii şi gemu, iar ea îl simţi pulsând în interiorul ei. Sub palmele ei, muşchii umerilor lui erau ca nişte stânci grele care se ciocneau.

Se simţi cuprinsă de un val de tandreţe şi dragoste. Ochii i se umplură de lacrimi. El gemu din nou şi rămase nemişcat sub ea. Turner îl sărută. îl copleşi cu o ploaie de sărutări mici şi delicioase. Era încă în ea, semi- erect, iar ea ar fi vrut ca trupurile lor să rămână pentru totdeauna ca unul.
El oftă, cu ochii închişi.
- N-ai avut orgasm.
-Nu-ţi face griji, nu are importanţă. Pot să...
- Ba are importanţă. Pentru mine chiar are.
Deschise ochii şi o privi. Liniile aspre ale feţei, în sfârşit, i se destinseseră. Turner se simţea jenată. De parcă ar fi picat un test pe care toate celelalte femei îl treceau cu uşurinţă.
-Nu, serios, chiar...
- Nu, serios, chiar e important pentru mine.
Se împinse din nou în ea, iar ea se înfioră şi gemu. Ea încă era excitată.
- Mă gândeam eu, şopti el. Avem două opţiuni.
Ea îl privi pe jumătate excitată, pe jumătate jenată. Nu-i venea să creadă că vorbeau despre...
- Poţi să te aşezi pe faţa mea şi o să te ling până când ţipi de plăcere.
Ea făcu ochii mari. Nici nu se gândea să...

-Sau, continuă el cu un ton detaşat, te poţi mişca deasupra mea aşa cum ai făcut mai devreme, înainte să intru în tine.
Lui Turner îi venea să-şi ascundă faţa în mâini.
- Eu... pot să mă ocup singură de mine.
- Ştiu că poţi, iubito. Dar vreau s-o faci cu mine.
Oh, Doamne! Nu putea. Cum s-o facă de faţă cu cineva? Nu, exclus. Dar John o privea, aşteptând. Iar ea voia să-i facă plăcere. închise ochii şi se mişcă până când mugurul i se lipi de pelvisul lui. Era în continuare în ea, fără să fie pe deplin erect, şi ştia că trebuie să se mişte încet ca să nu alunece afară din ea. Şi cumva voia să-l aibă în ea când o să...
Arşiţa
209
Niciodată nu fusese atât de intimă cu un bărbat. Atât de intimă, încât senzaţiile i se păreau greu de îndurat. Se frecă încet de el, conştientă de privirile lui, de faptul că îi citea pe chip şi cea mai mică senzaţie, şi cea mai mică trăire. Se întinse şi mai mult spre el şi îi atinse pieptul cu sânii. El gemu. Sfârcurile ei se întăriră din nou când se atinseră de părul lui. Se frecă şi mai tare de el, încercând să ignore gândurile care nu îi dădeau pace şi vocea interioară care îi şoptea că nu trebuia să-şi dea frâu liber în prezenţa lui. Curând nu se mai gândi decât la el, la John, la cum o făcuse să se simtă când plăcerea îl copleşise.
-Aşa, iubito...
II auzea ca prin ceaţă, încurajând-o.
-Aşa... fă-o pentru mine.
Simţea că ia foc, simţea că în ea mocneşte o vâlvătaie. Simţea că...
- Eşti superbă, murmură el. Eşti atât de sexy... Hai, dă-ţi drumul acum, dă-ţi drumul pentru mine! Doamne, ce mă exciţi!
Turner era conştientă că în acele momente nu era nici tocmai elegantă, nici stăpână pe ea. Se mişca frenetic peste el, incapabilă să-şi mascheze senzaţiile care o cuprindeau.
- N-am văzut în viaţa mea o imagine mai erotică şi o femeie mai sexy. Ador să te văd. Trebuie să fac din nou

dragoste cu tine. Nu-mi ajunge o singură dată. Haide, iubito, dă-ţi drumul pentru mine!
Turner simţea broboane de transpiraţie pe tâmple şi gemea incontrolabil. Dar nu-i mai păsa. Nu-i păsa decât să...
Strigă, iar vocea ei răsună în cameră. Deschise ochii chiar în momentul orgasmului. Plăcerea venea în valuri fierbinţi, ameţitoare, copleşitoare. Intensitatea senzaţiilor era atât de mare, încât aproape se sperie. Iar John o privea. Trăsăturile i se înăspriseră din nou, iar în ochii lui citea un sentiment ciudat... de posesie, dar nu numai atât. Insă nu avea cum să stea să-i analizeze expresia.

Se arcuia, gemea şi se înfiora de intensitatea orgasmului. Atinsese apogeul plăcerii în faţa lui, cu ochii ţintuiţi în ai lui. Din acel moment, ştiu că nu mai avea cale de întoarcere. Lumea ei avea să nu mai fie niciodată la fel - viaţa ei tocmai fusese dată definitiv peste cap. Şi nu o deranja câtuşi de puţin câtă vreme îl avea pe John lângă ea. John.
Lacrimi grele începură să i se prelingă pe obraji.
capitolul 35
- Dacă ai putea să alegi, cum ai prefera să mori?
Nald se împiedică de o rădăcină şi fu gata să cadă în nas. De ce trebuiau să fie atâţia copaci în pădure?
-Să zicem că te atacă patru şerpi uriaşi. Fiecare te apucă de o mână sau de un picior şi încep toţi să tragă de tine până ce corpul tău mic se rupe şi cade la pământ. Tu zici „Au! Au!“, dar nu poţi să te mişti iar, până la urmă unul dintre şerpi te apucă de cap, ţi-l smulge sau... încercă să dea la o parte o creangă, dar se trezi izbit în faţă. încă puţin şi i-ar fi scos un ochi. Sau te atacă un uriaş calamar roşu, îşi întinde un braţ, te înhaţă de gât şi tu încerci să ţipi, iar din tentacul ies alte tentacule care intră în tine şi îţi explodează în stomac.
- De unde naiba îţi vin ideile astea? De ce mă întrebi chestii din astea? scrâşni Fish, care mergea în faţa lui.
- E o întrebare...
- Ştiu că e o întrebare, cretinule!

Fish se opri şi se întoarse spre Nald. Tricoul lui galben îi atârna sfâşiat, mulţumită lui Bucky, iar abdomenul păros îi era brăzdat de zgârieturi, datorită aceluiaşi Bucky. Nald îl considerase mereu pe Bucky-mascota un personaj cam pămpălău. Dar îşi schimbase părerea. Pentru Nald, Bucky era de-acum o mascotă teribil de afurisită. Numai la menţionarea numelui Bucky, Fish începea să se agite. Tocmai din acest motiv alese alt subiect.

- Păi, vezi, eu...

-N-am nevoie de întrebări. Nu vreau întrebări! De ce-mi pui întrebări?

Nald rămase un pic pe gânduri. Ajunseseră într-un mic luminiş cu vegetaţie înaltă. Nald ştia că majoritatea plantelor sunt verzi. Dar soarele dimineţii strălucea, iar peisajul i se păru chiar drăguţ, fiindcă lumina se vedea frumos printre frunzele mari ale plantelor.

-Vorbeam şi noi...

-Nu, zău! zbieră Fish. Normal că vorbim. Cumva eşti...?

Nald se scărpină pe piept şi se uită cu atenţie la Fish, care îl privea cu nişte ochi atât de holbaţi, că mai aveau un pic şi îi ieşeau din orbite. Se decise să-l ajute pe Fish.

- Un tâmpit grozav?

-Nu!

-Un tâmpit dur?

-Nu!

- Un tâmpit rău?

-Nu! urlă Fish, pierzându-şi controlul. Eşti cel mai mare, cel mai puturos, cel mai prost ratat de pe planetă!

Nald se simţi insultat.

- Hei, uite ce e...

Fish începu să dea din mâini, cu tot cu geanta cu bani.

- De ce, de ce, de ce?! strigă el. De ce eu? De ce umblu de nebun prin pădurea asta cu cel mai mare bou din lume, de ce car bani marcaţi cu cerneală şi sunt atacat de animale sălbatice? Cum ar putea fi viaţa mea mai nenorocită de atât?

-Păi, de exemplu... începu Nald.

-Nu era o întrebare! vociferă Fish.

- Atunci de ce întrebi?
- Nu te-am întrebat nimic! răcni iar Fish, apoi se împiedică şi căzu în ierburile înalte, dar se ridică degrabă. Nu pot să cred cum mama mă-sii...
- Hei, făcu Nald, parcă ştiu plantele astea de undeva.
-Te-am luat cu mine în combinaţie...
Nald trase de o creangă. Frunzele arătau ca nişte palme cu multe degete. Unde mai văzuse aşa ceva?

-... tocmai la un jaf la o bancă...
Nald mirosi planta.
-... când puteam foarte bine să...
- Iarbă!
- Ce? spuse Fish.
-Uite, iarbă! spuse Nald, agitându-i planta în faţă.
- Ştiu că e iarbă, tâmpitule!
-Nu, îi explică Nald cu răbdare. Nu este iarbă-iarbă. E... iarbă.
Fish îşi luă capul în mâini, cuprins de disperare.
-Umblu de nebun prin pădure cu prostul planetei după mine.
Nald devenea nerăbdător.
-Buruieni1, iarbă...
- Iarba nu e o buruiană! obiectă Fish.
- Iarba asta este!
Nald îi puse planta sub nas să o miroasă. O expresie de mirare şi de curiozitate apăru pe chipul lui Fish. Ca atunci când se duseseră împreună la un spectacol de striptease în Superior, iar o roşcată coborâse de pe scenă şi se aplecase cu spatele la ei, în toată goliciunea şi splendoarea ei. Era expresia care spunea: „Lumea asta e un loc minunat11.
-Suntem într-un câmp de cânepă! strigă Fish.
- Da! confirmă Nald.
-Nu ne ajung două vieţi să fumăm câtă iarbă e aici!
- Da, confirmă Nald.
- Dar e suficientă ca să ne îmbogăţim!
- Da, confirmă Nald.
- Şi e a noastră, e toată a noastră!

- Ba nu! se auzi o altă voce, urmată imediat de zgomotul unei puşti care se arma.
Nald se întoarse încet pe loc şi dădu cu ochii de o femeie mică şi rotofeie cu cozi lungi, cărunte. Avea o puşcă îndreptată spre ei.
- Iarba asta e a mea, spuse ea.
1 în limba engleză, weed are înţeles dublu, buruiană, dar şi marihuana (n.red.)

Nald zâmbi. Era doar o femeie bătrână. în plus, pe el îl plăceau majoritatea femeilor. Dar în clipa următoare ea trase primul foc, alungându-i acele gânduri în iad.
Bum!
Nald se trânti la pământ şi verifică dacă mai avea capul pe umeri.
-Fugi! zbieră Fish, dând glas celui mai inteligent gând pe care îl avusese în întreaga zi.
Sau poate în toată săptămâna.
Nald o luă la goană spre desişul pădurii.
Bum! se auzi din nou în urma lor.
- Ia-o spre autostradă! strigă Fish gâfâind.
Trecu în fugă pe lângă Nald, chiar dacă avea picioarele mai scurte. Ghemotoace de bancnote zburau în urma lui, prinzându-se de crengile dese.
- Fugi!
Bum!
Nald se feri şi începu să alerge în zigzag printre copaci, îndreptându-se spre acea lumină care venea dinspre autostradă. Respira sacadat.
Bum!
O bancnotă de 20 de dolari din sacul lui Fish i se lipi de faţă. O înlătură cu mâna şi continuă să alerge. Mai avea un pic şi ajungea la...
Bum!
Nald sări peste şanţ. Fish era înaintea lui. Amândoi alergau de le scăpărau picioarele. Ajunseră la mica pantă de dinaintea autostrăzii, iar Nald îl depăşi pe Fish de parcă

acesta ar fi stat pe loc. Alerga ca şi cum mâncase jar. Alerga atât de repede, încât abia îl auzi pe Fish strigând:
- Stai! Rahat! Opreşte-te, frate!
Nald se împletici şi se opri. Se întoarse. îl văzu pe Fish întins pe spate, dând din mâini şi din picioare ca un nou-născut. Dar nu asta îi atrase atenţia.
în spatele lui plutea un nor de bani. Bancnotele zburau în bătaia vântului pe asfalt, în copaci, pe iarbă.

în acel moment, Nald îşi dădu seama că sacul de bani pe care îl căra era incredibil de uşor. Atunci văzu că, de fapt, din prada lui nu mai rămăsese nimic.
Chiar în acel moment, trecu maşina poliţiei.
capitolul 36
Când John se trezi a doua zi de dimineaţă, Turner deja nu mai era în pat. Era joi dimineaţă, iar el se trezise de fiecare dată când Turner se dusese în timpul nopţii la baie. Fusese atent unde se ducea şi îi observase ritmul respiraţiei. Dar ultima dată când se întorsese de la baie, Turner începuse să se îmbrace.^
Stătea liniştit şi o privea. în noaptea precedentă, după ce făcuseră dragoste, după ce Turner avusese acel orgasm devastator, după ce stătuse întinsă peste el câteva minute ca să îşi recapete suflul, îi desfăcuse cătuşele şi îl eliberase. Putuse, în sfârşit, să o ia în braţe. Să o ţină strâns şi să o aibă lângă el toată noaptea. Felul în care stătuseră cuibăriţi unul în celălalt fusese pentru el aproape la fel de satisfăcător ca sexul.
O privi punându-şi lenjeria intimă, alunecând peste şolduri chiloţii din bumbac roz şi aranjându-i în dreptul taliei. Scoase din valiză un sutien alb şi apoi şi-l puse. Era amuzant cum femeile se aplecau din talie pentru a-şi potrivi cupele în dreptul sânilor. Când Turner se aplecă, el îi văzu curbura spatelui şi micile umflături ale coloanei. Mişcările ei i se păreau erotice, dar într-un fel tandru. Gestul de a-şi pune sutienul era atât de feminin şi de intim! Un gest la care un bărbat asistă doar dacă este amantul femeii care îl face. John simţi o împunsătură în inimă.

Squeaky se trezi şi se întinse. Căscă tare, apoi începu să dea din coadă şi să scâncească, în semn de salut.
-Şşşt! îi spuse ea, aruncând o privire îngrijorată spre pat. Arşiţa
215
John se simţi uşor insultat. Chiar îl credea ultimul idiot? Credea că el avea să doarmă liniştit în timp ce ea o lua la sănătoasa? In timp ce-l părăsea fără să-şi ia rămas-bun? O aşteptă să se îmbrace şi să-şi adune lucrurile. Iar când ea începu să mute dulapul din dreptul uşii, deschise şi el gura:
- Mai stai!
Ea tresări. Era limpede că îl crezuse adormit. John miji ochii, iar Turner îi spuse peste umăr:
- Nu mai pot să stau.
John văzu cum buzele ei moi se strâng, iar ochii de pisică îl evită, ca să nu poată citi în ei vina şi, poate, încă ceva, o emoţie greu de descifrat.
- Te-am urmărit cu toată delicateţea de care sunt capabil. Te-am lăsat să-mi scapi printre degete, m-am dat la o parte când aş fi putut să te prind, te-am menajat cât am putut. Dar acum ai pe urme un individ care nu are de gând să te menajeze. Vrea să te omoare, iar eu n-am de gând să îngădui asta.
- Eu...
- Chiar dacă asta îţi dă peste cap planurile, încheie el ferm, dar fără pic de agresivitate.
Turner nu găsea puterea să îl privească în ochi.
- Ştiu ce zici, dar...
- Nu, nu ştii, replică el, ridicându-se în capul oaselor. Nu mai joc după regulile tale, Turner. Dacă ieşi acum din cameră, nu mai rămâne loc de întors în ce mă priveşte. O să te prind unde şi când o să vreau, fie că eşti pregătită, fie nu.
-John...
-Vino înapoi în pat, îi ceru el. Acum!
- Nu pot.
- La naiba, Turner, bineînţeles că poţi!

Nu-şi amintea când se mai pierduse cu firea atât de tare. De fapt, îşi amintea. Se întâmplase în timpul unei conversaţii telefonice cu Turner, acum nici două zile.

-Termină cu tâmpeniile legate de unchiul tău şi de răzbunarea pe Hyman. Viaţa ta e în pericol!
- Nu e doar asta! izbucni ea.
- Ce naiba vrei să spui?
-Mă refer la toată treaba asta! spuse ea, gesticulând spre cameră. La povestea asta dintre noi. Nu mai e vorba de unchiul Rusty. De asta trebuie să plec.
-Vorbeşti fără noimă, nu pricep nimic.
- Ştiu!
- Spune-mi care este problema, încercă el, recăpătându-şi calmul.
- Nici asta nu pot să fac.
-Turner...
-Nu pot, John! strigă ea.
Avea cumva lacrimi în ochi? John se încruntă şi aruncă cearşafurile cu care se acoperise şi se pregăti să se ridice în picioare, cu toate că era complet gol.
- Nu, spuse ea, gata să îl împingă cu ambele mâini, de parcă i-ar fi fost teamă că avea să o lovească.
Arăta ca şi cum îi era teamă de el.
El îngheţă. Parcă l-ar fi pocnit în moalele capului cu acel gest.
- Ce este? Spune-mi!
-Nu pot, şopti ea, ştergându-se la ochi. Nu pot să rămân aici cu tine, John. Trebuie să plec.
- Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?
- Pentru că de fiecare dată când mă uit la tine...
Se opri, iar în ochii ei larg deschişi se citea o suferinţă greu de descris.
- Ce se întâmplă? şopti el?
- Simt. Mă faci să simt.
Şi plecă.
O făcea să simtă? Ce să simtă, pentru numele lui Dumnezeu? Ce naiba voia să spună? John se uită spre uşa

pe care ea o închisese în grabă, întrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine să se ducă după ea, chiar dacă nu avea nimic pe el. Părea hotărâtă să facă ce voia. Poate că ar fi prins-o din urmă în parcare, dar asta n-ar fi rezolvat

nimic. Doar ar fi provocat o ceartă în public. Rahat! Dacă...
Telefonul începu să sune, iar John îl smulse, practic, cu tot cu curea. Squeaky începu să scâncească. La nai-ba, nici măcar nu se obosise să-şi ia câinele. Iar după cum se agita prin cameră, bietul de el trebuia să-şi facă nevoile.
-Bine, bine, mormăi John spre câine şi telefon deopotrivă.
Răspunse şi îşi puse telefonul între ureche şi umăr în timp ce se încheia la pantaloni.
-MacKinnon.
- încă dormi? întrebă Torelli.
Dacă ar fi fost în aceeaşi încăpere, John l-ar fi pocnit în faţă pe încrezut.
- Ce este?
- I-am arestat pe SpongeBob şi pe Yoda.
- Era şi timpul. Unde i-ai găsit?
John deschise uşa, iar Squeaky aproape că îl dărâmă din picioare când ieşi.
-De fapt, spuse Torelli dregându-şi vocea, nu i-am prins eu.
John rânji încântat. în sfârşit, o veste bună.
- Serios? Cine ţi-a luat-o înainte?
- Un ajutor de şerif cu jumătate de normă din Sawyer, comitatul vecin. Individul patrula pe autostradă şi deodată a văzut doi indivizi alergând, gesticulând şi aruncând cu bani.
-Aruncând cu bani, repetă John, uitându-se pe geam după Squeaky.
La cât era de norocos, nu era imposibil să piardă câinele.
- Aruncau banii furaţi de la bancă?
-Aşa se pare.
- Sunt nebuni?
Rahat! Unde era afurisitul de câine? Nu-l vedea, iar până la autostradă erau doar vreo 50 de metri. John începu să îl caute printre celelalte bungalow-uri.
■

-Sănătoşi nu sunt. Şeriful spune că sunt plini de zgârieturi şi vânătăi şi că au fost atacaţi de un bursuc turbat.
- Dumnezeule, unde au găsit un bursuc?
- Păi...
-Nu are importanţă, continuă John, clătinând din cap. Când o să-i putem interoga?
în spatele bungalow-ului era un teren cu iarbă. Squeaky alerga de colo-colo. Slavă Cerului! Cel puţin nu pierduse câinele.
-Sper că o să putem azi după-amiază, răspunse To- relli. Se pare că e o încurcătură birocratică la biroul din Sawyer. Nu vor să-i predea pe SpongeBob şi pe Yoda şerifului de aici. Şi mai zic că trebuie să li se facă injecţii antirabice.
- Măi, să fie, Torelli, făcu John. Să înţeleg că nu ai chef să-ţi mişti fundul până acolo? Sunt doar câteva zeci de kilometri.
Torelli tăcu preţ de câteva secunde.
- N-aş vrea să lezez orgoliul poliţiei locale, domnule.
-Ai dreptate, recunoscu John. Dar cu cât îi luăm mai repede la întrebări, cu atât vom închide mai rapid acest caz.
- Că tot veni vorba, interveni Torelli, ai reuşit să dai de urma bibliotecarei?
-Sunt pe drumul cel bun.
-Nu ai nevoie de ajutor?
-Nu.
Apăru Squeaky, aducând în bot o mortăciune. Depuse trofeul la picioarele lui John. Minunat! Arăta şi mirosea a sconcs mort de trei zile.
-Aş putea să iau legătura cu poliţia din Madison, insistă Torelli.
- Rahat! Nu! spuse John, adresându-se atât subalter- nului, cât şi câinelui.
îl apucă pe Squeaky de zgardă şi-l trase departe de mortăciunea pe care ar fi vrut s-o savureze pe post de mic dejun. Doamne, dezgustători erau câinii!

- Ce s-a întâmplat? întrebă Torelli.
-Am zis nu, mârâi John.
Descoperi că nu era tocmai uşor să convingă un Mare Danez să se îndepărteze de ceva ce îşi dorea.
-Am stabilit deja că nu implicăm pe nimeni din exterior.
-Bine, dar...
-Sună-mă după ce îi interoghezi pe SpongeBob şi pe Yoda.
John apucă mai strâns zgarda şi trase. Squeaky se aşează şi lăsă capul în jos, zgarda alunecând în spatele urechilor şi împingându-le în faţă. Arăta exact ca un măgar care refuza să se mişte.
-Mai mult ca sigur n-au plănuit ei jaful şi poate îi facem să spună cine i-a pus să lucreze pentru el.
- Pentru el? Parcă eram de acord că bibliotecara e în spatele întregii poveşti.
-Bibliotecara are un nume, o cheamă Turner Has- tings. Şi nu, nu mai credem că ea a plănuit totul.
Se aşternu tăcerea.
John încetă să-l tragă pe Squeaky, dar îl prinse de zgardă. Squeaky se lăsă greu în jos.
-Torelli?
-Da, domnule. Trebuie să spun, cu tot respectul, că pari mult prea apropiat de această suspectă.
John lăsă capul pe spate. Afurisitul de câine mirosea îngrozitor, Turner fugise de el, iar Torelli se pricepea de minune să-l zgândărească. Toate astea înainte să fi apucat să bea o cafea. Nici un agent FBI, oricât de rezistent ar fi fost, nu avea cum să reziste la aşa ceva.
-Cu sau fără respect, nu mă interesează părerea ta. Te sun după întâlnirea din Madison. Şi sper ca atunci să ai nişte răspunsuri, ne-am înţeles?
- Da, domnule.
- Bine.
John închise şi se uită la Squeaky. Câinele dădu din coadă.

-Hai odată, oftă John. Amândoi avem nevoie de un duş.

Câinele se ridică şi îl urmă docil. După baie, aveau să mănânce şi să pornească spre Madison. Era ziua în care avea să o aresteze pe Turner. Indiferent de sentimentele ei. Sau de ale lui.

capitolul 37

-Şi ce mai faceţi? întrebă Calvin foarte jovial când intră în biroul şerifului.

Era joi dimineaţă, iar el nu venise cu mâna goală. Adusese patru cafele de la Kwik Trip şi o pungă cu gogoşi. Doug Larson se lumină la faţă când îl văzu.

-Mulţumim mult, domnule Hyman! spuse tânărul, acceptând una dintre cafelele fierbinţi.

- Te rog, spune-mi Calvin, Doug, îi zâmbi bancherul plin de bunăvoinţă. Cu un pic de noroc, în curând voi fi reprezentantul vostru în legislativ.

- Da, aşa e. Sigur o să fiţi ales, domnule Hyman. Toată lumea din Winosha vă va vota.

Doug luă o gogoaşă cu jeleu din punga de hârtie albă.

- Asta voiam să aud, spuse Calvin şi-l bătu pe Doug pe spate.

Aruncă o privire prin încăpere. Era un birou municipal tipic: ziduri cenuşii, mobilier din metal verde, o uşă din stejar ce dădea în camera unde se afla recepţia şi un tavan înalt cu tubulatura expusă. Şeriful stătea cu picioarele pe birou şi vorbea la telefon. II salutase din priviri când intrase, dar nu întrerupsese conversaţia. Aproape de biroul şerifului, era un birou gol, care îi aparţinea, probabil, lui Doug. Numai că la el stăteau acum agenţii FBI. Agentul mai tânăr, cum l-o fi chemând, vorbea şi el la telefon, însă la mobil. Nu părea deloc încântat de ceea ce îi spunea interlocutorul.

Calvin luă o cafea, sorbi din pahar şi zâmbi. Doamne, ce licoare infectă!

-Aţi avansat vreun pic cu ancheta privind jaful de la bancă?

- Oh, da! Am avansat chiar în dimineaţa asta. Atacatorii au fost prinşi.

Doug vorbise în timp ce încerca să scoată capacul unui tub de frişcă nedietetică şi nu surprinsese expresia de pe

chipul lui Calvin. Ceea ce era un lucru bun. Calvin fu nevoit să îşi dreagă vocea înainte de a scoate vreun sunet.
- Oh, da? întrebă el.
- Da. Doug scoase, în sfârşit, capacul tubului şi îşi puse frişcă în cafea. Au fost prinşi în Sawyer.
- Serios? N-au ajuns prea departe.
- Mie-mi spuneţi? Mergeau pe autostradă. Şi, din ce spune şeriful local, aruncau bani în aer. Vă daţi seama? Ajutorul de şerif patrula pe autostradă şi deodată văzu nişte bani în aer şi doi ţipi gata să se ia la bătaie. Normal că s-a oprit să vadă care era treaba. Şi asta a fost tot. A luat ca din oală doi jefuitori de bancă.
- Bun, bun.
- Câteodată, mi-aş dori să am şi eu un asemenea noroc, mormăi Doug.
Calvin simţea că-i trosnesc fălcile de la zâmbetul arti-ficial pe care se străduia să şi-l menţină pe faţă. Ar fi vrut să-l apuce de guler pe adjunctul şerifului şi să zbiere la el până ce avea să afle ce se întâmpla.
- Pun pariu că tu i-ai interogat.
- A, nu. Doug făcu semn cu gogoaşa către şerif, care încă vorbea la telefon. Căzu pe linoleum puţin jeleu. Şeriful Clemmons se ocupă de asta. Se pare că va mai dura până când îi vom aduce aici. Se pare că au fost muşcaţi de un animal turbat.
Calvin se gândea deja la propriile lui probleme, aşa că dezvăluirea îl luă prin surprindere.
- Cine a fost muşcat?

-Ştiţi dumneavoastră. Hoţii. Tipii mascaţi. Fish şi Nald. Cred că au stat zile întregi prin pădure şi, ere- deţi-mă, nu sunt genul de indivizi care să reziste bine în pădure.
Calvin se încruntă.
-Şi?
-Şi i-a atacat un animal. Un urs sau un lup. Avem lupi în Wisconsin? Sau poate că era un sconcs, râse Doug. în orice caz, trebuie să-i consulte un doctor.
-Am înţeles.

Calvin răsuflă uşurat. Aşadar, rataţii ăia doi nu fuseseră chestionaţi. Deocamdată. Dar încă exista o problemă spinoasă: Turner Hastings.

- Oare vor avea nevoie de acele injecţii în burtă? se întrebă Doug. Din acelea cu ace mari, ca pentru cai?

Calvin spera că aşa avea să se întâmple şi zâmbi.

- Văd că poliţia locală merită felicitări. Va rezolva cazul foarte repede. E bine de ştiut că banii contribuabililor sunt folosiţi cu atâta eficienţă. O să menţionez asta în următorul meu discurs.

Doug păru puţin şovăielnic.

- De fapt, erau pe marginea drumului şi...

-Şi cei care aplică legea i-au reţinut rapid.

-Desigur. Şeriful din Sawyer...

- Da, da, îl întrerupse Calvin cu un zâmbet larg. „Dumnezeule, ce idiot! Nu poate să le recunoască meritul ca orice om normal?'1

- Indiferent cine i-a arestat, şi-a făcut treaba bine.

-Păi...

-Dar bănuiesc că Turner Hastings încă nu a fost prinsă.

Doug se învioră.

-N-a fost, dar e o chestiune de timp până ce va fi reţinută.

Calvin simţi că-i stă inima.

- Poftim?

- Nu am voie să vă spun, e secret în cadrul anchetei, şopti el făcând cu ochiul. Doug băgă restul de gogoaşă Arşiţa

în gură, apoi vorbi destul de neclar: Credeţi-mă pe cuvânt, o vom reţine în această după-a miază.

Nu era deloc ce-ar fi vrut Calvin să audă. Făcu un efort uriaş să zâmbească în continuare.

- Serios? In fine, nu ştiu de ce mă mir. Până la urmă, nu există în tot statul un departament mai competent precum cel de aici.

Doug îşi umflă pieptul, încântat de compliment.

- Dar mi se pare greu de crezut că o s-o prindeţi aşa de curând, continuă Calvin, ridicând din sprâncene. In după-amiaza asta ziceai?

- Da, azi, spuse Doug şi, văzând scepticismul nedisimulat din privirea lui Calvin, continuă: Serios. Agentul special MacKinnon o s-o salte.
Un deznodământ pe care Calvin nu avea de gând să-l permită.
- Dar cum? Care e planul?
- Am primit o informaţie importantă. Ştim unde va fi Turner la ora respectivă.
Calvin observă că agentul FBI mai tânăr devenise atent la discuţia lor, chiar dacă avea în continuare telefonul lipit de ureche. Doug nu-şi dăduse seama că erau observaţi, pentru că stătea cu spatele la agent. Calvin simţi că-l trec sudori reci.
- Unde o să fie? Vrei şă spui că nu ştiţi unde e în clipa asta? se forţă el să râdă. îmi pare rău, Doug, dar nu e un scenariu tocmai convingător.
- Zău, pe bune...
- Tot ce aveţi în clipa asta sunt nişte informaţii de la o sursă anonimă?
Doug simţi că e de datoria lui să apere reputaţia departamentului.
-Tipa e o sursă credibilă şi oficială.
- E o ea? chicoti din nou Calvin. Adică vreo babă care sună la poliţie ca să aibă şi ea parte de ceva acţiune.
-Nu, nici vorbă! făcu Doug, şi se aplecă în faţă cu un aer conspirativ. E o ţipă de la biroul din Madison al procurorului general. O cheamă Victoria Weidner.

-A, da? spuse Calvin.
Inima îi bătea să-i sară din piept. Rahat! Turner Has- tings urma să stea de vorbă cu un procuror federal. Nu putea îngădui asta.
- Dar de unde ştiţi că o să-şi facă apariţia?
- O să apară.
-Dar de unde ştiţi? întrebă Calvin, făcând eforturi mari să nu urle la Doug.
Tânărul poliţist se încruntă. Nu se aşteptase ca primarul să fie atât de vehement. Trase aer în piept şi deschise o

cutiuţă cu lapte pentru cafea. Turnă lichidul în pahar. Agentul FBI se foia pe birou, dând semne că discuţia telefonică în care era angajat se apropia de sfârşit. Calvin simţi că mai are foarte puţin timp la dispoziţie ca să smulgă informaţii de la Doug.
-Vreau să spun că, spuse Calvin calm, dacă Turner se întâlneşte cu femeia despre care vorbeşti, nu e exclus să se sperie şi să renunţe în ultimul moment. Se pot întâmpla multe până diseară.
Era o nadă aruncată la nimereală, putea să prindă, putea să...
- Dar nu se întâlnesc diseară, muşcă Doug. Se văd la 12.30 în faţa biroului Victoriei Weidner. Adică peste... Dumnezeule! Mai sunt trei ore până atunci! exclamă el, privindu-şi ceasul. Nici o şansă să nu apară.
-Aha! făcu Hyman.
Dumnezeule, avea la dispoziţie mai puţin de trei ore! Abia avea timp să ia legătura cu Hank. Dar ce şanse erau ca Hank să poată ajunge atât de repede în Madison? Mintea lui calcula frenetic distanţa dintre Rhinelander şi Madison, afişând aceeaşi expresie dezinteresată.
Doug vorbea în continuare, fără să bage de seamă tumultul lui Calvin.
-... şi aşa pare de fiecare dată. Probabil că aşa sunt toţi agenţii FBI. Şi chiar mă gândeam, continuă tânărul roşind, că aş încerca şi eu să intru în FBI.
-A, da? murmură Calvin.

-Măcar să încerc. Nu că m-aş aştepta să intru, nu sunt chiar atât de...
Cu mâinile în buzunare, Doug arăta exact ca un puşti de 12 ani care vorbea despre ce vrea să devină când o să se facă mare. In acel moment, agentul FBI mai tânăr închise telefonul şi se îndreptă spre ei.
- Bravo, ai un plan bun, spuse Calvin absent.
Nu se putea gândi decât cum să iasă mai repede de-acolo ca să îi poată telefona lui Hank. Trebuia să-i spună unde şi

când va fi Turner şi să-l avertizeze că femeia trebuia eliminată înainte de a vorbi cu un procuror federal.
- Ei, bine, Doug, a fost o discuţie interesantă, extrem de interesantă, dar trebuie să plec.
-Sigur, sigur, tresări Doug. Şi eu ar trebui să îmi văd de...
Nu era deloc sigur de ce anume ar trebui să îşi vadă, dat fiind că îndatoririle lui în departamentul şerifului nu erau tocmai extinse. Calvin, pe de altă parte, intrase în criză de timp. Iar agentul FBI era la câţiva paşi.
-Nu vreau să stau în calea legii, spuse Calvin şi îi făcu un semn cu mâna şerifului, care vorbea în continuare la telefon.
Primarul ieşi val-vârtej din clădire, iar soarele îl izbi în plin. Scoase un şerveţel şi îşi şterse sudoarea de pe frunte şi de deasupra buzei superioare. Apoi luă celularul şi formă numărul lui Hank.
capitolul 38
Turner îşi vopsi cu grijă unghia de la degetul mic de la mână cu ojă neagră. Puse capacul sticluţei cu ojă neagră, apoi îşi răsfiră degetele şi suflă ca să grăbească uscarea în timp ce privea în stânga şi în dreapta parcării subterane. Madison se dezvoltase semnificativ faţă de perioada când fusese ea la liceu. La marginea oraşului, apăruseră

o mulţime de centre comerciale, iar în centru se ridicaseră noi clădiri de birouri. Dimineaţa devreme, dăduse un tur prin cartierul East Washington, luând-o pe bulevard până la istmul dintre lacurile Mendota şi Monona. Locul întâlnirii cu Victoria era chiar pe istm, între cele două lacuri. Dăduse un tur, se rătăcise un pic pe străduţele cu sens unic şi decisese la un moment dat să caute un loc de parcare.
Trebuia să se mai ocupe un pic de propria înfăţişare. Cu toate că Victoria Weidner fusese dispusă să o întâlnească şi să îi asculte povestea, tot nu putea avea încredere în ea sută la sută. Până la urmă, Victoria lucra pentru procurorul general, iar Turner comisese o infracţiune federală când umblase în cutia de valori a lui Calvin. Relaţia lor de

prietenie din liceu era intr-un oarecare conflict cu dorinţa de a respecta şi de a aplica legea. Nu avea de unde să ştie dacă nu cumva Victoria luase legătura cu poliţia locală sau cu FBI-ul lui John. Turner nu pierdea din vedere posibilitatea ca totul să fie o capcană.
Prin urmare, trebuia să se deghizeze ca să poată pleca în recunoaştere înainte ca Victoria să apară la întâlnire. Turner se oprise deja la un magazin cu haine la mâna a doua şi-şi cumpărase câte ceva. încuie portierele maşinii şi se schimbă. Deasupra capului ei, vrăbiile zburau prin nişele din tavanul garajului, fiind singurul semn de viaţă din zonă. Parcarea subterană era aproape goală. Auzise la un moment dat nişte paşi şi încremenise, dar fusese alarmă falsă. Apoi sunetul se îndepărtă, iar ea putu din nou să respire.
Se gândea intens la avertismentul lui John şi la bărbatul care încercase să o împuşte la cabana lui Calvin. Nu se îndoia că teoria lui John era corectă. Iniţial, fusese şocată. Să angajeze Calvin un ucigaş ca s-o omoare?! Apoi planul lui începuse să nu-i mai pară atât de deplasat. Până la urmă, era vorba despre individul care îşi trădase cel mai bun prieten ca să-şi acopere urmele,

ca să se pună la adăpost de acuzaţia de furt. Angajarea unui asasin plătit era doar următorul pas.
După ce se schimbă, Turner puse oja cea neagră la loc în geantă şi desfăcu fermoarul rucsacului pe care şi-l cumpărase. îngrămădi în el un schimb de haine şi poşeta şi coborî din camionetă.
Când ieşi din parcare, soarele mai că n-o orbi. Era greu de crezut că cineva ar încerca să o asasineze în acea lumină strălucitoare, într-o zi atât de obişnuită. Privi în jur şi îşi văzu de drum, ţinându-se departe de zidurile clădirilor, ca nu cumva să-i sară în faţă un atacator ascuns după vreo uşă. Puţinii trecători pe care îi întâlni erau afacerişti ieşiţi în pauza de prânz. Dar şi asasinul putea fi un tip aparent banal. O enerva faptul că nu reuşise să îl vadă bine atunci, la cabană. Văzuse doar o siluetă întunecată înainte să audă

cumplitul zgomot al armei. Dacă i-ar fi apărut din nou în faţă, nu era sigură că l-ar recunoaşte.
Oare nu era un gând încurajator?
Ajunse în piaţa centrală şi se plimbă încet, abia tâ- rându-şi picioarele. Sediul biroului procurorului general era într-o clădire de cărămidă din partea de sud a pieţei. Nu avea număr şi nu purta nici un însemn oficial vizibil. Turner se uită la ceas. Mai erau câteva minute până la ora 12. Avea o grămadă de timp la dispoziţie ca să scruteze zona şi să se gândească la ce avea să îi spună Victoriei.
în spaţiul verde din mijlocul pieţei, primăria plantase petunii şi salvie. Se opri şi admiră florile, încercând să îşi pună ordine în gânduri. Trebuia să o convingă pe Victoria că acuzaţiile pe care i le aducea lui Calvin erau cât se poate de serioase. Să îi explice că individul deturna de ani buni banii băncii Winosha. Data trecută când simţise că risca să fie prins, îndreptase atenţia autorităţilor spre Rusty. Iar acum încerca să o reducă la tăcere. De tot. Trebuia să o facă pe Victoria să o creadă, cu toate că nu avea nici o dovadă.

Pe lângă ea trecu o femeie cu un câine în lesă. Un mops negru. Câinele se opri să o adulmece, dar stăpâna îl trase. Brusc, Turner simţi că îi era dor de Squeaky. Oare se înţelegea bine cu John? îi era dor de ea? Nu se interesase deloc de el în noaptea precedentă, lucru care o făcea să se simtă vinovată. Se simţea o mamă denaturată. Iniţial, John spusese că avea să-i înapoieze câinele lui Calvin. Oare de ce n-o făcuse? Nu avusese timp sau, de dragul ei, hotărâse să o lase să îl păstreze pe Squeaky?
Oftă şi se uită la individul bărbos care trecea prin zonă. Purta nişte ochelari cam jerpeliţi şi dintre buze îi atârna o ţigară. Purta un fel de trenci, în ciuda arşiţei de afară. Turner îşi ţinu respiraţia şi lăsă capul în jos, ca să nu i se vadă faţa. Individul aruncă mucul ţigării undeva lângă ea şi îşi văzu de drum. Mucul căzu printre petunii şi continuă să ardă mocnit până când ea îl strivi sub pantof. Bărbosul traversă şi intră într-o clădire înaltă de birouri de pe colţ.

Turner îşi aminti de evenimentele de dimineaţă. Nu îşi gestionase prea bine despărţirea de John. îl supărase. Poate chiar îl rănise un pic. Sau mai mult. Dar nu avusese încotro. Intrase în panică. Simţise că trebuie neapărat să plece de lângă el. Să se îndepărteze suficient cât să nu mai simtă arşiţa trupului lui întins lângă al ei. Amintirea orgasmului fantastic pe care îl avusese cu o noapte în urmă în timp ce el o privea şi îi urmărea fiecare expresie şi fiece emoţie o făcea să se înfioare şi să se înfierbânte. De ce oare? Din cauza adrenalinei? Din pricina fricii? Nu prea putea fi vorba de frică, pentru că momentele petrecute alături de el fuseseră de o intensitate erotică uluitoare. Respiraţia i se accelera, şi palmele i se umezeau doar la amintirea acelor momente. Chiar dacă nu se simţise tocmai în largul ei, fusese extrem de excitată. Iar un asemenea orgasm nu avusese de când se ştia. Cu atât mai puţin în prezenţa cuiva.
Arşiţa
229
Stricase totul, era clar.
Iar acum John era supărat pe ea. Era supărat şi decis să o captureze. Iar ea nu-i subestima câtuşi de puţin ho-tărârea, mai ales după cele întâmplate de dimineaţă. îi spusese că nu avea să o mai menajeze. Se înfioră o clipă gândindu-se la ce ar face dacă ar prinde-o. Ultima dată când îl văzuse, era gol, furios, iar ochii lui albaştri deve-niseră reci şi dispreţuitori.
Făcu eforturi să nu-i dea lacrimile. Se alesese praful de acea legătură specială dintre ei. O distrusese cu mâna ei în acea dimineaţă, aşa cum strivise acel muc de ţigară mai devreme. Acum, că îl îndepărtase definitiv pe John, se putea concentra doar la ce trebuia. La încercarea de a-l răzbuna pe unchiul Rusty.
Se simţea de parcă pierduse ceva înainte de a-şi da seama cât de important era pentru ea.
Atunci de ce îi venea să plângă? O făcuse să se gân-deascâ cât de neplăcut se simţise pentru că nu avea control asupra corpului şi emoţiilor ei. Nu-i plăcea să se simtă aşa. Niciodată nu-i plăcuse. Fusese stânjenită în prezenţa lui

John. Şi aflase despre sine lucruri pe care nu voise să le afle. De exemplu, că era o persoană egoistă, care nu era în stare să aibă o relaţie normală cu un bărbat. în plus, bănuia că era ceva în neregulă cu sexualitatea ei.
îşi şterse lacrimile. Gata! Ucisese în faşă relaţia cu John. Era un lucru bun, nu-i aşa? Nu avea să îşi mai piardă controlul asupra trupului şi emoţiilor ei. Nu avea să se mai simtă ciudat. Dar poate că avea nevoie de terapie sexuală. Nu avea timp să se gândească la toate astea. Clădirea unde lucra Victoria era chiar peste drum. Avea o curte mică, pavată, cu o terasă de vreo 50 de metri, care dădea în trotuar. Turner se uită iar la ceas. Era 12.25. Exact atunci, din clădirea cu uşi din sticlă ieşi o femeie suplă, cu părul lung şi negru.

capitolul 39
N-o vedea. La naiba, n-o vedea pe Turner!
John era în spatele uşilor de sticlă, urmărind cu privirea piaţa din faţă. Biroul Victoriei Weidner era undeva la unul dintre etajele clădirii în care se afla. In spatele locului unde stătea el, era un filtru de securitate ca la carte, cu detector de metal, scanner şi gărzi înarmate. îi informase pe cei de la pază şi pe Victoria Weidner cum avea să decurgă arestarea lui Turner. Victoria tocmai ieşise din clădire ca să o aştepte. Din locul unde era, ar fi trebuit s-o poată vedea pe Turner.
Dar nu o vedea.
Vedea două femei care stăteau de vorbă pe o bancă. Una era de culoare, cealaltă avea părul blond platinat. Mâncau şi discutau animat. Peste drum, se plimbau câteva persoane, iar un puşti sau o puştoaică îmbrăcată lălâu umbla pe lângă florile din spaţiul verde. Un tip înalt, cu un pic de burtică, se îndrepta spre uşile clădirii de birouri. Câţiva copii se dădeau cu skateboar- durile. Bărbatul intră şi îl privi cu coada ochiului. John îi făcu un semn discret din cap, iar bărbatul îşi văzu de drum.
Poate că Turner decisese până la urmă să nu îşi facă apariţia. Felul în care îi prezentase problema de dimineaţă

fusese cât se putea de direct, motiv pentru care o adusese la un pas de o cădere nervoasă. In orice caz, n-o adusese în starea în care un bărbat speră să-şi vadă amanta după o noapte pasională. însă, în acele câteva zile, aflase despre ea că era o ţipă dură şi rezistentă. Era mică şi fragilă, dar avea mai mult curaj şi mai multă rezistenţă decât veterani încercaţi. Iar dacă nu avea să vină la întâlnire, asta nu însemna că se temea de o eventuală confruntare. Sau de orice altceva.
Tocmai asta îl îngrijora cel mai tare. Faptul că nu părea să se teamă de nimic ce putea s-o afecteze fizic. Emoţional însă, dovedise că avea momente de teamă. îi era groază că putea fi rănită sufleteşte. De aceea, nu reuşea

să aibă încredere în el, iar asta îl durea mai mult decât crezuse. Era ca şi cum cineva i-ar fi înfipt un pumn în stomac şi apoi l-ar fi strâns. O cunoştea doar de câteva zile şi suferea ca un câine. Lipsa de încredere o făcuse să-l excludă din viaţa ei. Aşa cum ar fi rupt un fir descusut. Harşt! Şi la gunoi cu el!
Şi îl mai deranja ceva: pentru ea, faptul că făcuseră dragoste nu păruse la fel de important cum fusese pentru el. Pentru el, fusese o experienţă extraordinară să o simtă mişcându-se deasupra lui. Iar când intrase în ea, simţise că acolo trebuia să fie dintotdeauna. Avusese sentimentul că se adăpostise, în sfârşit, după o viaţă petrecută în furtună. Iar a doua zi de dimineaţă, Turner mai că nu fugise din cameră. De parcă îi era ruşine pentru cele întâmplate. Era o lovitură destul de dură dată orgoliului său masculin. îşi făcea fel şi fel de gânduri când, din ce ştia el, femeia îşi face de regulă gânduri a doua zi.
John pufni. Oare dacă...
Puştiul sau puştoaica în haine lălâi care stătea pe tro-tuar de partea cealaltă a străzii se ridică în picioare. Avea înălţimea şi silueta lui Turner, dar era greu de crezut că s-ar fi deghizat aşa. Bănuielile lui se îndreptau mai curând spre blonda platinată, care tocmai se aşezase în iarbă şi mânca un măr. însă puştiul sau puştoaica se ridică, aşa că

atenţia lui John se îndreptă intr-acolo. Iar când începu să se mişte, traversând strada, ştiu că era Turner.
Treaba cu deghizatul nu-i uşoară. Partea simplă este să umbli la trăsături şi la accesorii - spera că acele belciuge în sprâncene şi în buza de jos erau false -, îţi pui nişte haine cu totul altfel decât ce porţi de obicei, te uiţi în oglindă şi ţi se pare că ai făcut treabă bună. Nu mai semeni cu tine. Dar în clipa în care începi să mergi... Ei, bine, mersul e foarte greu de schimbat. Iar Turner reuşise să arate ca un puşti sau o puştoaică, numai că mergea ca o femeie. îşi unduia prea mult şoldurile, iar centrul de greutate era foarte jos. Era atât de simplu! Era Turner.

John o privea apropiindu-se. Părul nu îi mai era ţepos, ci lins, de parcă îl dăduse cu gel. Purta un tricou negru spălăcit, pantaloni foarte largi trei sferturi şi bocanci negri. O grămadă de brăţări îi zdrăngăneau pe braţe şi pe glezne.^ Dar piesa de rezistenţă a deghizării ei erau tatuajele. îşi acoperise braţele de la umăr până la încheietură cu tatuaje negre. Pe buze îi apăru un mic surâs apreciativ, deşi ceva în el murea chiar în acele clipe.
Chiar nu voise să o aresteze. Şi în nici un caz intr-un spaţiu public. Avea să se simtă umilită. Urma să îi tragă mâinile la spate şi să îi pună cătuşele. Nu avea încotro, era procedura-standard. Ce tâmpenie! Avea o slujbă de tot rahatul.
Rahat.
John atinse cătuşele şi se pregăti să ucidă ce mai rămăsese din relaţia cu Turner. O privi apropiindu-se de domnişoara Weidner. Femeia încă nu îşi dădea seama că puştanul era Turner. O căuta cu privirea în stânga şi în dreapta. John observă tocmai momentul în care Turner i se adresă Victoriei. Femeia rămăsese şocată şi îşi privea cu ochi mari fosta colegă. în acel moment, John împinse uşile de sticlă şi porni spre ele.
Dar exact atunci se dezlănţui iadul pe pământ.

Se auzi o împuşcătură, iar ecoul se auzi până în stră-duţele pe care se aflau clădirile de birouri. O femeie începu să ţipe. Femeia blondă care mânca pe iarbă ridică privirea. Iar Turner şi domnişoara Weidner căzură la pământ.
Doamne, Dumnezeule!
capitolul 40
- Unde vrei să mâncăm de prânz? întrebă Victoria. Turner tocmai deschidea gura să-i răspundă, când Victoria păru că se împiedică şi căzu spre ea. Chiar în acel moment se auzi un zgomot puternic. Turner
Arşiţa
233
se clătină sub greutatea Victoriei şi căzură amândouă. Turner căzu în fund, pe asfalt, lovindu-se rău la cot şi la spate. Ce Dumnezeu se întâmpla? Victoria o pusese la pământ ca să o aresteze? Atunci auzi a doua oară zgomotul infernal.
Răsuna în toată piaţa. Era limpede. Cineva trăgea focuri de armă. Cele două femei care luau masa în aer liber se ascunseră după o bancă. Victoria se dădu la o parte de pe ea, iar Turner privi înnebunită în jur. Nu-l vedea pe cel care trăgea. Una dintre femei ţipa şi plângea, sughiţând ridicol. Puştii cu skateboardurile continuau să îşi vadă de joacă.
- La pământ! Toată lumea la pământ! urlă John.
Puştii nu-l auziră. II auzi în schimb Turner. întoarse capul spre direcţia de unde venea vocea. Nu era câtuşi de puţin surprinsă că John era acolo.
John se lipi cu spatele de zidul clădirii, cu arma în mână. Se uită în sus, scanând acoperişurile şi ferestrele de la etajele superioare. Privi şi spre ea, iar ochii li se întâlniră.
- Eşti rănită? urlă el.
Bum!
Bucăţi de asfalt săriră în aer lângă Turner.
- Eşti rănită? urlă el din nou.
Bum!
Ea făcu semn din cap că nu.
- Ce ne facem? îi şopti Victoriei.

Erau 20 de metri până la John. Doar 20 de metri până în locul unde aveau să fie în siguranţă. Dar, dacă alergau, deveneau ţinte şi mai bune. Deşi, la cum stăteau lungite pe asfalt, erau oricum numai bune de împuşcat. Trebuia să accepte că trăgătorul voia să o ucidă. Şi că era o chestiune de timp până când avea să reuşească.
Victoria gemu.
-Cred că ar fi bine să încercăm să fugim, spuse Tur- ner şi se întoarse spre Victoria.
Femeia o apucă de braţ, cu chipul contorsionat de durere. Dintre degete i se prelingeau dâre de sânge.

- Fugi în clădire, gemu ea.
„Oh, Doamne!“
- E rănită! strigă Turner. John, e rănită!
Ce lucruri stupide spunea! Era evident că Victoria era rănită. îşi scoase tricoul, îl făcu ghem şi-l apăsă de umărul Victoriei.
Bum!
în sfârşit, auziră şi skateboarderii împuşcăturile. Unul o luă la sănătoasa, celălalt rămase blocat, cu gura căscată.
- Fugi! scrâşni Victoria.
Turner îşi dezlipi privirea de la rana de la umăr şi se uită la faţa palidă a fostei colege.
- Nu înţeleg.
- în tine trage! Dacă rămâi, devin şi eu o ţintă.
Turner rămase nemişcată, încercând să prindă sensul cuvintelor Victoriei.
Bum!
O serie rapidă de împuşcături răsună în spatele ei. Apoi două braţe puternice o apucară de mijloc şi o trase râ de lângă Victoria şi rana ei însângerată.
-Nu! strigă Turner! Trebuie să o ajut!
-Nu poţi s-o ajuţi, îi şuieră John în ureche. N-o să reuşeşti decât să sfârşeşti împuşcată.
Reuşi să o ducă în clădirea de birouri, pe jumătate în braţe, pe jumătate târând-o. O poliţistă tânără trăgea foc după foc

în direcţia de unde trăsese atacatorul. John aproape că o azvârli înăuntru.
- Rămâi aici şi stai departe de ferestre!
Apoi se întoarse afară. Acolo unde răsunau împuş-căturile. Trebuia să o salveze şi pe Victoria, dar Turner simţi un imbold egoist de a-l chema înapoi, ca să-l ştie în siguranţă. Un poliţist cărunt o apucă strâns de braţ.
- Veniţi şi luaţi loc aici, domnişoară.
Aproape că o trânti pe banca de marmură. Apoi ră-mase lângă ea, vrând parcă să se asigure că nu avea să plece nicăieri. Dar ei nu-i păsa. John era afară, în bătaia

puştii. Ce naiba făcea? II văzuse oare pe atacator? Gemu şi îşi aduse genunchii Ia piept.
„O, Doamne, John să fie bine!“ De parcă Dumnezeu i-ar fi răspuns la rugăciune, pe uşă intră poliţista, aducându-le pe cele două femei care luaseră prânzul la iarbă verde. Era urmată de John, care o ţinea în braţe pe Victoria. îi aruncă lui Turner o privire intensă, apoi i se adresă poliţistului cărunt:
-A fost împuşcată. Ai sunat la 112?
- Da, răspunse bărbatul şi îl ajută pe John să o întindă pe Victoria.
Femeia avea ochii închişi. Poate că leşinase.
- Echipajul de intervenţie e pe drum.
Poliţista vorbea la staţie pe un ton precis şi monoton, deşi mâinile îi tremurau vizibil. John privi din nou afară. încă avea arma în mână.
- Văd că nu mai trage. Cred că a plecat.
Celălalt poliţist îl privi ţintă.
- Stai! Nu face nimic până când nu ne vin întăriri.
- Probabil a plecat deja din zonă, replică John neînduplecat.
- Da, şi nu o să te ajute cu nimic dacă te alegi cu un glonţ cine ştie unde.
John se strâmbă. De afară se auzeau sirenele. Poliţistul se apropie cu prudenţă de geamuri.
- Se mai trage?

John clătină din cap.
- Nu. Ultima oară a tras când am ajuns lângă domnişoara Hastings. Acoperă-mă, îi spuse el poliţistului!
Şi ieşi din nou în bătaia puştii. Turner îşi privea mâinile murdare de sânge. Atinse petele, simţind vâs- cozitatea sângelui. Dacă nu i-ar fi cerut Victoriei să se întâlnească, prietena ei ar fi fost teafără. Şi-ar fi savurat probabil prânzul, eventual în compania cuiva.
John se întoarse, urmat de un grup de poliţişti şi de membri ai echipelor de intervenţie. Le spunea ceva, probabil le explica ce se întâmplase şi le dădea ordine. Turner nu-şi dădea seama ce spunea şi nici nu îi păsa.

Tot ce o interesa era că, spre deosebire de Victoria, el nu era rănit. Era tot ce conta.
John se aplecă spre ea, o privi cu atenţie şi se încruntă.
- Am nevoie de un medic aici.
- N-am nimic, mormăi Turner, dar el o ignoră.
O asistentă tânără veni în grabă şi îi luă tensiunea.
-N-am nimic, spuse Turner adresându-i-se de data asta tinerei femei.
Femeia îi aruncă un zâmbet profesional.
-Vreau doar să mă asigur că eşti bine. Asta nu-ţi poate face nici un rău.
- Nu, cred că nu.
John discuta cu un grup de poliţişti, dar din când în când îi arunca o privire de control. Era în continuare încruntat.
Victoria fu scoasă pe targă şi dusă la ambulanţă. Avea ochii închişi şi faţa acoperită de sudoare.
- O să fie bine? o întrebă Turner pe tânăra asistentă.
- Cine, prietena ta? Da, va fi bine. Glonţul i-a străbătut umărul şi trebuie oprită sângerarea. Dar îşi va reveni complet.
Holul devenea tot mai aglomerat. Apărură câţiva indivizi în civil, dar cu însemne ale autorităţilor guver-namentale. Unul dintre ei, un bărbat destul de tânăr şi suplu, se apropie de John şi îi şopti ceva în timp ce îi întindea o hârtie mototolită. John încuviinţă din cap la spusele lui.

-Poftim, spuse poliţista punându-i în mână o sticlă cu suc de portocale. Bea un pic ca să prinzi puteri.
De unde făcuse rost de suc?
-Mulţumesc.
Turner ura sucul de portocale, dar desfăcu atentă capacul şi luă o gură din lichidul acrişor. Asistenta zâmbi şi îşi puse aparatura înapoi în geantă. John se uită înspre Turner şi se încruntă şi mai tare. II întrerupse brusc pe tânărul care îi vorbea şi îi înmână o legătură de chei. Luă o pungă de hârtie de la alt poliţist şi se apropie de Turner.
- E bine? o întrebă el pe asistentă.

-Da. Tremură un pic, dar e pe fond emoţional, îi răspunse femeia, vorbind de parcă Turner n-ar fi fost de faţă. Să-şi termine sucul!
-Am eu grijă, încuviinţă John. Mulţumesc.
- Pentru puţin, adăugă asistenta şi se duse la celelalte două femei.
- Pune asta pe tine!
John scoase un sarafan de blugi dintr-o geantă şi i-l întinse. Turner se uita prosteşte la el. De unde Dumnezeu făcuse rost de aşa ceva? Semăna cu ceva ce ar purta o educatoare de grădiniţă.
John spuse ceva, foarte încet, şi se aşeză în dreptul ei, ca un scut. Abia atunci Turner îşi dădu seama că era îmbrăcată doar în sutien. El îi puse un tricou, apoi sarafanul, iar ea stătu ascultătoare şi se lăsă îmbrăcată precum un copil. Sarafanul îi era mare, suficient cât să acopere pantalonii lăbărţaţi pe care încă îi purta. Iar la final, John îi completă ţinuta cu o pălărie de paie.
- Hai să plecăm de-aici, îi spuse, luând-o de braţ şi ajutând-o să se ridice.
Spre surprinderea ei, Turner simţi că avea picioarele ca de gumă. Trecură printre poliţişti, asistenţi şi medici şi se îndreptară spre uşile de sticlă. Afară, soarele continua să strălucească de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.
capitolul 41

Turner arăta de parcă în ultima oră îmbătrânise 20 de ani şi nu avea să mai zâmbească vreodată. John înjură în barbă. Ar fi dat orice ca să se poată întoarce în timp şi să şteargă evenimentele din ultimele 60 de minute.
O luă pe Turner de braţ, şi aproape că goniră împreună spre ieşire, apoi prin piaţa din faţa clădirii. încă se simţea în bătaia puştii, deşi primise toate asigurările că zona fusese securizată. Poliţiştii descoperiseră locul de unde trăsese lunetistul şi găsiseră acolo mai multe chiştoace de ţigări şi o poză a domnişoarei Weidner.

Existau însă şanse ca nemernicul să se întoarcă, iar John nu voia să rişte.
Maşina deja îi aştepta, iar poliţistul local aflat la volan era destul de nemulţumit.
- Nu mi-aţi spus că e şi un câine în maşină, domnule.
-îmi pare rău, mormăi John. Uitase complet de Squeaky. O lăsă pe Turner pe scaunul din dreapta şi prinse cheile pe care i le aruncă poliţistul.
- Mulţumesc.
-Nici o problemă.
Bărbatul o privi curios pe Turner, apoi se duse şi el spre clădirea birourilor procuraturii. John urcă în maşină, blocă portierele şi demară. Squeaky scheună, iar Turner întinse o mână şi-l mângâie cu un aer absent. Apoi îşi aduse aminte că avea sânge pe mână şi şi-o retrase. Mergeau fără să îşi spună nimic. Ea nu-l întrebă nici măcar unde se duceau.
John ieşi din Madison şi o luă pe şoseaua l-94, spre est. îi arunca din când în când câte o privire pasagerei lui, care fie se uita pe geam, fie îşi studia mâinile.
Turner deschise gura o oră şi jumătate mai târziu, când ajunseră aproape de periferia oraşului Milwaukee.
- Sunt arestată? întrebă ea.
El se încruntă.
-Nu.
- De ce nu?
Vorbea ca şi cum i-ar fi pus o întrebare oarecare.
-Uite aşa.

Pentru că decisese să joace după regulile lui, indiferent dacă asta le convenea sau nu celorlalţi.
-Victoria a fost împuşcată din cauza mea, spuse ea privindu-1. Trebuie să mă arestezi.
-Nu. El semnalizã pentru a depăşi o maşinã. Nu a fost împuşcată din cauza ta şi nu, nu trebuie să te arestez.
-Bine, dar...
- Uite ce e, pe domnişoara Weidner a împuşcat-o ne-norocitul ăla de pe acoperiş, nu altcineva. El a rănit-o.
Arşiţa
239
Punct. Iar dacă vrei să vorbim despre cine e de vină şi alte rahaturi de genul ăsta, eu sunt primul la rând. Eu mă ocup de caz şi ştiam că ai un asasin plătit pe urme. Puteam să... La naiba, trebuia să n-o las pe domnişoara Weidner să se vadă cu tine intr-un spaţiu public! Dar n-am făcut-o, nu? Iar acum femeia a ajuns la spital, răbufni el, cu vocea încărcată de vină şi frustrare.
Turner tăcu preţ de un minut, iar el crezu că o şocase cu violenţa cu care vorbise.
Dar apoi ea oftă.
- înjuri mult când eşti supărat, nu?
- Da, cred că da.
-N-a fost vina ta, John, spuse ea cu blândeţe. Nu aveai de unde să ştii că trăgătorul va fi acolo.
O afirmaţie discutabilă. Era profesionist şi ar fi trebuit să ia în calcul acea posibilitate. Ar fi trebuit să ia toate măsurile ca zona să fie securizată. Făcuse o eroare care ameninţa să-l urmărească toată viaţa. Dar nu avea de gând să discute cu Turner despre asta. Era încântat că, până la urmă, scosese câteva vorbe de la ea.
- Cum te simţi? o întrebă.
Ea îi ignoră întrebarea şi se încruntă.
- De unde a ştiut în cine să tragă? Sunt conştientă că nu am avut cea mai reuşită deghizare, dar distanţa era foarte mare şi...
John clătină din cap.
-Cei de la poliţie au găsit o poză a domnişoarei Weidner pe acoperişul de pe care s-a tras.

Turner îl fixă cu privirea.
-Victoria? Pe Victoria voia s-o omoare? Credeam că a nimerit-o din greşeală şi că scopul lui era să mă împuşte pe mine.
-Nu. El nu voia sâ-i spună care era realitatea, dar ea trebuia să ştie adevărul. Mă îndoiesc că ea era ţinta. Suntem aproape siguri că pe tine voia să te elimine.
- Deci a tras în ea din greşeală?
- Aşa se pare.
-Atunci de ce avea o poză a Victoriei?

- Ca să te identifice pe tine.
- Deci a ştiut că sunt eu în momentul în care m-am dus spre ea. Dar cum... în fine, tu ştiai că voi fi acolo, aşa e?
-Da. Domnişoara Weidner ne-a sunat ieri de dimineaţă.
Ea făcu o grimasă.
- Mi-era teamă că va face asta, dar îmi asumasem riscul.
El încuviinţă. Gândirea lui Turner era înspăimântător de logică. Avea în faţă o femeie dispusă să-şi atingă scopul cu orice preţ. Părea că n-o mai interesează atacatorul. Sau poate era, pur şi simplu, epuizată după toate peripeţiile prin care trecuse. Se uita pe geam.
- Dacă nu mă arestezi, unde mă duci?
- Acasă.
John îi simţi privirea când opri maşina în parcarea complexului rezidenţial. Coborî din maşină, ocoli şi îi deschise portiera.
-Asta este practica în FBI? Să aduceţi suspecţii la voi acasă?
- Ce amuzantă eşti! Normal că nu-i asta practica.
închise portiera în urma ei, apoi îl lăsă pe Squeaky să coboare. Câinele se duse glonţ la un copac şi îşi făcu nevoile.
- E voie cu câini aici?
El fluieră, iar Squeaky apăru imediat lângă el. îl luă de zgardă.
-Acum e voie. Ai o lesă pentru el?

- N-am avut timp să cumpăr.
-Trebuie să-i luăm o lesă, mormăi John, pornind spre intrarea în bloc.
O luară pe scări. El mergea în faţă, cu Squeaky, iar ea îi urma tăcută. în faţa uşii apartamentului, apucă zgarda câinelui cu cealaltă mână, iar cu dreapta începu să umble după chei. Reuşi, în cele din urmă, să descuie şi îl lăsă pe Squeaky să intre primul, ca să se familiarizeze cu locuî, apoi făcu un tur de verificare a casei.
Arşiţa
241
-Mereu faci turul apartamentului când vii acasă? îl întrebă când se întoarse în hol.
-A, nu!
încuie uşa, apoi îi făcu semn lui Turner să îl urmeze în apartament.
-Vrei ceva de băut? întrebă, încercând să îşi amintească dacă avea vreo băutură prin casă.
-Nu mulţumesc. De fapt, continuă ea, privindu-şi mâinile, aş putea să fac un duş?
- Sigur.
Dumnezeule! Când făcuse ultima dată curăţenie în baie? Spera că scurgerea nu era plină de fire de păr.
- Baia e acolo.
Pregăti câteva prosoape curate. Slavă Domnului că spălase câteva rufe cu câteva zile înainte de plecare! Ii arătă unde era baia, iar ea îi zâmbi şi îi închise uşa în nas.
John se întoarse în living şi constată că Squeaky deja se instalase pe canapea, ca la el acasă. Se încruntă la el.
-Trebuie să avem o discuţie!
Squeaky răspunse fluturând din coadă şi întorcân- du-se cu burta în sus.
- Eşti foarte simpatic, dar dă-te jos de pe canapea, îl împinse John.
Squeaky suspină şi se conformă, apoi se tolăni pe co-vor. John decise să-l lase în pace. Nu avea de gând să-şi petreacă ziua gonind câinele dintr-un loc în altul. Avea lucruri mai importante de făcut. Scoase mobilul şi îl sună pe detectivul din Madison, care îi adusese maşina. Ascultă

destul de distrat raportul acestuia despre cum decurgea ancheta. Era atent mai degrabă la sunetele care se auzeau din baie. Turner pornise duşul.
Apoi îl sună pe Torelli.
- Alo? răspunse tânărul agent.
- Cineva transmite informaţii din anchetă, spuse John.
- Poftim?

Ii povesti lui Torelli ce se întâmplase, folosind fraze succinte şi la obiect.
- Rahat! murmură Torelli.
Era prima dată când John îl auzea vorbind urât.
-Cred că cineva a dezvăluit informaţii din anchetă.
Trăgătorul ştia cu cine şi la ce oră se întâlnea Turner. Avea şi o poză cu domnişoara Weidner.
- Nu sunt eu sursa informaţiilor!
John rămase fără reacţie. Era surprins că Torelli credea că îl acuza pe el. Iar acum chiar începea să ia în calcul posibilitatea ca...
- Da? Nu eşti tu?
- Haide, Mac! Doar nu crezi că aş compromite o anchetă?
John tăcu. Se duse spre baie şi ascultă la uşă. Oare Turner...
-Nu pot să cred! izbucni Torelli.
Plângea. O auzea cum plângea, deşi zgomotul duşului îi acoperea destul de bine suspinele. Se gândi să o lase în pace. Turner era o persoană care avea nevoie de intimitate, de spaţiu personal. S-ar fi simţit jenată dacă el o vedea plângând.
- îmi porţi pică de la cazul Bertram! Pentru că le-am împărtăşit atunci altora unele temeri, tu crezi că...
-Torelli, trebuie să închid, spuse John.
Zis şi făcut. Telefonul începu să sune, dar îl aruncă pe canapea. Nu-l interesa dacă Turner avea să se supere. Chiar nu putea s-o lase să plângă singură în baie. Deschise uşa şi intră.
capitolul 42
Sângele se încăpăţâna să nu se ducă.

Turner stătea sub jetul fierbinte al duşului şi îşi freca mâinile cu îndârjire. Sub două unghii avea urme de sânge închegat pe care nu reuşea să-l înlăture. Nu-şi dăduse

seama că plângea până când nu apăruse John. Trăsese perdeaua duşului şi o apucase de mâini.

- Opreşte-te! Iţi faci rău!
- Nu iese, răspunse ea.

Iar el înţelese exact ce voia să spună.

- Lasă-mă pe mine, spuse el şi îi luă buretele.

îi spălă el mâinile, deşi era complet îmbrăcat şi apa şiroia pe el. O atingea cu blândeţe, dar expresia de pe chipul lui era încruntată şi preocupată. O săpuni şi o clăti pe mâini de câteva ori.

- E bine acum?

Turner ştia că, dacă i-ar fi spus că încă vedea urme de sânge, el ar fi spălat-o iar. Şi iar. Şi iar. Ar fi spălat-o de câte ori ar fi fost nevoie ca să o vadă absolvin- du-se de vina pentru cele întâmplate. Era cuprinsă de emoţie. Nimeni nu avusese vreodată grijă de ea cu atâta tandreţe şi atenţie. El părea să ştie mai bine decât ea ce era de făcut ca să-i fie bine. Simţi din nou o împunsătură de vinovăţie. Nu merita atâta grijă. Nu făcuse nimic s-o merite. Dar el aştepta un răspuns, aşa că dădu din cap în semn de încuviinţare.

John păru să se detensioneze un pic.

- Bine.

El se dezbrăcă de cămaşă şi o aruncă pe jos, apoi luă din nou buretele. Brusc, Turner se simţi intimidată. Era complet goală în faţa lui, în timp ce el era pe jumătate îmbrăcat.

- Nu trebuie să...
- Ştiu, o întrerupse el. îmi dai voie, te rog?

Ridurile din jurul gurii îi erau mai adânci ca oricând. Păreau săpate de amintiri dureroase, de lucruri cumplite prin care fusese nevoit să treacă. Experienţa din acea zi era unul dintre acele evenimente traumatizante prin care trecuse. Nu doar ea fusese o victimă în acea după-amiază,

ci şi el. Asistase neputincios la tot ce se întâmplase şi nu putuse să intervină. Pentru un bărbat ca John, sentimentul neputinţei era greu de îndurat.

- Bine, acceptă ea.
închise ochii. Nu putea suporta să vadă cum o atingea. Simţi cum buretele i se plimbă din nou pe mâini, de data aceasta foarte încet. O frecă făcând cercuri blânde în palma dreaptă. Ea inspiră, imaginându-şi că simte fiecare părticică din burete. Se concentra asupra senzaţiilor pe care i le dădea, ignorând orice altceva. John îi luă braţul să-l ghideze spre jetul de apă călduţă. Ea simţi cum o lovea apa, apoi cădea. Ea îşi imagină că frica şi vinovăţia se scurgeau odată cu apa, se învârteau şi dispăreau în ţeava de scurgere.
John îi luă mâna dreaptă şi o spălă cu aceeaşi atenţie. Apoi începu să o spele pe gât, iar ea îşi lăsă capul pe spate, ca să îi ofere acces neîngrădit. îi spălă umerii şi sânii, apoi abdomenul. Ea inspiră adânc, aproape tremurând. O clăti îndelung. Iar ea stătea în picioare în cadă, ca un manechin imobil, lăsându-l să-i spele păcatele. Un manechin nu avea sentimente, nu simţea vinovăţia, furia sau teama. Iar în acele momente îi făcea bine să uite de orice trăire şi să îl lase să aibă grijă de ea.
John coborî spre şolduri şi coapse. Ea rămase cu ochii închişb îi spălă tălpile şi degetele de la picioare, apoi le clăti. îi spălă părul, aplecând-o uşor. Atunci Tur- ner zâmbi, în sfârşit. Şamponul era o marcă ieftină şi mirosea a căpşune, ca un şampon pentru copii. O clăti cu grijă, iar ea se pregăti să se întoarcă în prezent. Să deschidă ochii, să iasă din baie şi să dea piept cu responsabilităţile vieţii de adult.
- Stai, şopti el. Nu am terminat.
Degetele lui îi atinseră faţa. Le simţi mişcându-se uşor pe buze, acolo unde pielea îi era cea mai fină. I se făcu pielea de găină, iar sfârcurile i se întăriră. O atingea pe buze, pe colţurile gurii, parcă masând-o uşor. Ii mângâie pometii şi nasul, apoi pleoapele închise. Spre mirarea ei, atingerea lui

n-o făcea să se simtă expusă şi vulnerabilă. Din contră, i se părea mângâietoare. Aproape vindecătoare. Degetele lui îi masară încet fruntea,

dorind parcă să-i alunge gândurile şi amintirile grele. Apoi atingerile se opriră.
Ea rămase în picioare, cu ochii închişi, ca intr-un fel de transă. Nimeni n-o mai atinsese aşa şi, preţ de o clipă, se gândi că asta trebuia s-o alarmeze, să o sperie. Dacă n-ar fi fost vorba de John, chiar s-ar fi speriat. Dar cumva simţea că era dreptul lui să o atingă astfel. S-o atingă după cum dorea. Relaţia lor era la un grad de intimitate la care ea, una, nu ajunsese niciodată cu altcineva.
Mâinile lui îi cuprinseră faţa, iar buzele lui reluară traseul de mai devreme. Ea îşi lăsă capul pe spate şi, în final, buzele li se întâlniră. O sărută uşor, mult mai uşor şi blând decât în noaptea precedentă. Ea întredeschise buzele şi îl sărută adânc, lipindu-şi trupul de al lui. II simţi gol, probabil că se dezbrăcase cu câteva secunde în urmă. îl simţi excitat. îl simţea, tare şi ferm, lipit de abdomenul ei, dar fără a-şi impune dorinţa asupra ei. Ea îi cuprinse mijlocul cu braţele şi îl strânse aşa cum o strângea şi el. Păru semnalul pe care el îl aştepta.
Se desprinse din sărut, iar Turner deschise ochii exact când el o ridică în braţe. O aşează pe podeaua băii şi-i înfăşură trupul cu un prosop, apoi o ridică din nou în braţe şi o duse în dormitor, o cameră monocromă cu un pat gigantic. O aşeză pe patul uriaş cu aşternuturile deja trase şi o uscă. O şterse, apoi o înveli, după care se şterse şi el. Turner îl privea dintre aşternuturile răcoroase. Era în continuare erect şi o privea cu o expresie de om copleşit de ceea ce i se întâmpla. Atunci îşi aminti că era agent FBI şi că obişnuia să preia controlul şi să ia decizii într-o lume care ei îi era străină.
Când el dădu cuvertura la o parte, Turner întinse braţele, ca o invitaţie. Nu se simţea prea sexy, dar el era, cu siguranţă, al naibii de atrăgător. Voia să-i ofere măcar o parte din tandreţea şi delicateţea pe care el i le oferise la

duş. John se întinse pe spate şi o trase lângă el. Se cuibări la pieptul lui şi îşi plimbă degetele pe pieptul

lui, coborând spre abdomen. El însă îi prinse mâna şi o opri înainte să ajungă mai jos. Ea îl privi nedumerită, iar John îi sărută mâna.

- Mai târziu, îi şopti. Hai să tragem un pui de somn acum!

îşi împleti degetele cu ale ei şi închise ochii. Turner îl privi câteva clipe, apoi închise şi ea ochii.

capitolul 43

Calvin Hyman plimba prin farfurie un cartof prăjit rece şi aproape uscat. încerca să fie atent la ce-i spunea directorul lui de campanie electorală, dar nu reuşea decât pe jumătate.

-Suntem pe ultima sută de metri, Cal. Sunt foarte încrezător, spuse Stan. Dar trebuie să fim atenţi. Mai e doar o săptămână până la alegerile primare, iar azi am văzut că opoziţia începe să crească în sondaje.

- Cum? întrebă Calvin, rupându-se din hăţişul gândurilor despre Hank şi despre ce avea de făcut în Madison. Credeam că treaba e ca şi rezolvată. Ce Dumnezeu, am susţinerea directă a lui Mason Carter! Cum e posibil să pierd teren în sondaje?

- Susţinerea lui Carter e aur pur, Cal. Aur pur, sublime Stan, uşor ironic.

Directorul de campanie electorală avea părul cărunt pieptănat pe spate, o mustaţă ridicolă şi generozitatea unui gardian de lagăr de concentrare.

-Dar, continuă el, adversarul tău e tânăr, arată bine şi vorbeşte de parcă ar deţine deja funcţia. în plus, se descurcă foarte bine în relaţia directă cu oamenii.

- Şi eu mă descurc bine!

Stan tresări.

- Sigur că da, Cal, sigur că da. Doar că trebuie să mai lucrăm un pic la imaginea ta, la felul în care te percep oamenii. Fii un pic mai relaxat, mai puţin scorţos. încearcă să porţi blugi. Profită de mitinguri ca să pupi

câţiva bebeluşi... Poţi să mai încălzeşti un pic cafeaua, drăguţo? i se adresă Stan chelneriţei care tocmai trecea pe lângă masa lor.
Luau cina într-un local din centrul oraşului Winosha, unde meniul era alcătuit din sendvişuri şi hambur- geri, care arătau destul de ciudat. Aleseseră acel local pentru ca tânărul candidat să pară un cetăţean ca toţi ceilalţi, care ia masa în localuri fără pretenţii. Calvin se uită spre uşă exact când îşi făceau apariţia şeriful Sim- mons şi agentul FBI mai tânăr. Agentul se uită pe meniu şi se strâmbă de parcă ar fi mirosit un rahat proaspăt. Probabil se aştepta să găsească pe meniu bruscheţe şi chardonnay fabricat în Franţa. Privirea lui Calvin o întâlni pe cea a şerifului, iar cei doi se salutară.
Cindy, chelneriţa trecută bine de prima tinereţe, se întoarse cu cafeaua şi o turnă în ceşti.
- Hei, Cal!
De ce toată lumea începuse să îi prescurteze numele?
-Shannon a trecut pe aici acum vreo jumătate de oră. Era foarte agitată.
Că Shannon îl căuta nu era un eveniment ieşit din comun. Probabil voia să-i ceară bani ca să cumpere un obiect cu tematică porcească. Calvin zâmbi.
- Mulţumesc că m-ai anunţat, Cindy. Sunt convins că nu era nimic grav.
-Aşa o fi, spuse Cindy şi dădu să plece. Zicea ceva despre bancă.
-Ce?!
Cindy se sperie de tonul vocii lui şi scăpă cafeaua, pătându-şi uniforma albă. Stan îi aruncă o privire de-zaprobatoare, dar lui Calvin nu-i păsa. Avea cu totul alte griji.
- Ce zicea de bancă?
Cindy îşi trecu degetele prin părul portocaliu făcut permanent.
-Nu ştiu. Era ceva despre bancă, atât. I-au prins pe hoţi? E posibil?

Da, chiar era. încercă să se relaxeze. Ştia deja că Nald şi Fish fuseseră arestaţi. Nu avusese nici o îndoială. Sin- gura întrebare fusese când sau cât de repede aveau să fie prinşi.
- E vreo problemă, Cal? îl întrebă Stan.
-Nu, nu, răspunse Calvin, străduindu-se să ia o în-ghiţitură de cafea. Am fost luat prin surprindere, asta e tot. Sunt cam agitat de când a avut loc jaful. Bine că i-au prins pe nătângii ăia doi!
Zâmbi din nou. Atunci interveni şeriful.
- Bănuiesc că aţi auzit cu toţii de atacul cu armă din Madison.
Calvin simţi că-i revine culoarea în obraji. Ceva-ceva tot mersese bine în acea zi. Se încruntă şi se strădui să pară îngrozit şi oripilat. Masca perfectă a personajului politic Candidatul îngrijorat.
- N-am auzit nimic! Ce s-a întâmplat?
Clemmons îşi trase un scaun şi se aşează la masa lui Calvin şi Stan.
-A fost un atac armat în piaţa centrală.
-Nu cred! făcu Cindy, care rămăsese în preajmă.
Clemmons dădu din cap.
- Mă tem că-i adevărat. A fost împuşcată o tânără care lucrează la biroul procurorului federal.
- Nu se poate! Chiar aşa, oricine are voie să aibă arme! se dezlănţui Cindy, vânturând periculos recipientul cu cafea. Pun pariu că atacatorul e unul dintre studenţii străini din Madison. Lor chiar nu ar trebui să li se dea voie să deţină arme.
- De aceea trebuie să îl votaţi pe Calvin, interveni Stan, ignorând faptul că Hyman era un candidat care avea o poziţie pro-arme. Trebuie să-i eliminăm pe dementii aceştia, iar Calvin Hyman este persoana potrivită! Pledează pentru pedepse mai aspre pentru criminali şi pentru punerea mai rapid în practică a pedepsei cu moartea!
-De fapt... începu şeriful Clemmons.
Calvin îl întrerupse fără menajamente.
Arşiţa
249
-A mai fost cineva rănit?

Clemmons luă o gură de cafea înainte să răspundă.
-Nu.
Rahat! Hank eşuase. Turner era în continuare în viaţă. Calvin făcu eforturi disperate să-şi păstreze pe chip o expresie firească. Cum naiba avea să rezolve situaţia? Mai ales că avea probleme şi cu campania electorală.
Cindy pocni din degete.
-Gata! Mi-am amintit ce voia Shannon să-ţi transmită!
-Ce anume? întrebă Calvin, supărat că îi întrerup- sese firul gândurilor.
- Auditul băncii va avea loc mâine, ciripi ea.
capitolul 44
Turner îi simţi căldura trupului lângă ea şi suspină adânc, cuprinsă de încântare. Niciodată nu se simţise atât de bine şi de în siguranţă. Era ca o pisică torcând mulţumită în dreptul focului - o imagine ridicolă, pentru că ea nu era câtuşi de puţin o pisică, indiferent ce spunea John.
Deschise ochii.
In cameră era semiîntuneric. Vedea o noptieră ca de hotel ieftin pe care trona o veioză ajustabilă. Lângă veioză, era un ceas care arăta ora 20.16. Dormiseră întreaga după-amiază. Lângă ceasul electronic, văzu două cărţi, dar nu le putea citi titlurile. Curiozitatea fu mai puternică, aşa că întinse mâna şi ridică volumul de deasupra. Era o carte de un oarecare Robert B. Parker. Sub ea, o carte despre războiul^ civil. O temă destul de erudită pentru un agent FBI. începu să răsfoiască prima carte. Braţul cu care John o cuprinsese se încordă un pic.
- îţi plac cărţile lui Robert B. Parker? întrebă el cu o voce somnoroasă.
- N-aş zice.

Puse cartea la loc şi se cuibări înapoi în braţele lui.
- Scrie cărţi pentru bărbaţi.
John o privi cu ochii uşor injectaţi. Avea faţa încreţită din pricina pernei, iar părul înspicat îi era ciufulit. Era atât de sexy că îi lua minţile.
- Cărţi pentru bărbaţi? făcu el ridicând din sprâncene.

- Ştii la ce mă refer. Cu acţiune, arme, bătăi şi femei cu sânii mari.
-Aşadar, ce părere ai despre mine acum, că mi-ai văzut cărţile de pe noptieră?
- Că îţi plac cărţile poliţiste şi de război?
- Ar trebui să fie şi altceva?
Privirea îi fugi spre buzele lui. Stăteau în pat, goi amândoi, apropiaţi intim. îi simţea pe coapsă părul de pe picioare. Oare era prea obosit? Apoi el mişcă picioarele şi demontă acea ipoteză.
- Poţi descoperi multe lucruri despre oameni în funcţie de ce au pe noptieră.
Ea îl atinse întâmplător cu şoldul.
- Cum ar fi?
-Păi, oamenii lasă multe lucruri pe noptiere... şi în noptiere.
încercând să-şi menţină expresia relaxată, ea se gândi brusc la ce avea ea în noptieră. Nu-şi amintea decât de pastilele contra tusei. Dar el începu să enumere.
-Arme, droguri, vibratoare în formă de iepuraşi...
Ea se încruntă.
- De iepuraşi?
Bine că nu avea vibratoare. De nici o formă.
-Jurnale, continuă el. Cărţi porno pentru femei...
- Cărţi porno pentru...
îşi aminti brusc de cartea pe care o avea în noptieră. Cea cu o poveste despre o partidă de sex în trei. O, Doamne, ce moment jenant! îşi drese vocea.
-Şi ce concluzie ar trage un agent FBI dacă ar da peste aşa ceva?
- Dacă tot ai adus vorba, spuse el, plimbându-şi degetele pe zona sensibilă dintre gâtul şi umărul ei, recent
Arşiţa
251
am dat peste o carte erotică pentru femei în noptiera unei suspecte. Iar concluzia la care am ajuns după o îndelungă analiză a fost că femeilor le plac la nebunie mădularele mari. Şi cât mai multe.
Ii citise cartea. Turner încercă să pară stăpână pe situaţie.

-Nu-i decât o fantezie. Mă îndoiesc că femeile îşi doresc să aibă mai mulţi parteneri în acelaşi timp.
- M-ai scăpat de o grijă, murmură el cu buzele lipite de gâtul ei. Dar interesul pentru mădularele mari rămâne în discuţie. Am fost uimit de dimensiunile menţionate în cărţile de genul ăsta. Unul dintre ţipi părea că suferă de nişte probleme hormonale serioase. Şi mă refer la un exces de hormoni de creştere.
Ea ridică sprâncenele amuzată.
- Şi asta te-a surprins?
-Ah, nu! bătu el în retragere.
Mâna lui era pe sânul ei şi o ciupi de sfârc. Ea se arcui involuntar, ca şi cum simţea nişte scântei ce o excitau.
- Dar sunt uşor dezamăgit de superficialitatea femeilor. Le consideram sexul romantic, nu slab.
Turner îşi dădu ochii peste cap.
- Da, sigur, de parcă pentru bărbaţi nu contează mărimea. Mărimea sânilor, de exemplu.
-Ai dreptate, se încruntă el, ciupind-o uşor de un sfârc pentru a-şi întări spusele. Dar nu pentru toţi bărbaţii contează mărimea...
- Aha...
- Iar bărbaţii pot deveni complexaţi de poveştile astea cu mădulare gigantice.
-Te referi la complexe de inferioritate? Turner făcu ochii mari. Tu nu cred că ai motive să te simţi complexat la capitolul ăsta.
-Vă mulţumesc, doamnă, rânji el. Scopul meu e să vă fac pe plac.
Ea deschise gura ca să-i dea o replică usturătoare, dar nu avu timp să scoată vreun sunet, căci el se aplecă şi o sărută. Buzele lui ferme şi uşor umede le acoperiră

pe ale ei, apoi se desprinseră uşor, cât să-i sugă buza de sus. Apoi profitară de întredeschiderea buzelor ei şi începură să o devoreze lacom. Limba lui îşi făcu loc înăuntru. Avea gust de cafea şi de bărbat. Ea îşi lăsă capul

pe spate şi îi prinse limba între buzele ei, sugând-o şi apăsând-o uşor cu limba.
11 simţi încordându-se, iar dintr-o singură mişcare fu deasupra ei, ţintuind-o pe pat. Coapsele lui le desfăcură pe ale ei, făcând-o să se simtă deschisă, vulnerabilă şi mai excitată ca oricând. îşi desfăcu şi mai mult picioarele ca să-l primească, până când una dintre coapsele lui se lipi strâns de buzele sexului ei. Ia cu fiecare mişcare pe care o făcea, îi apăsa înnebunitor mugurul, făcând-o să geamă.
- E prea mult? întrebă el.
Ea îşi linse buzele. îi provoca senzaţii atât de plăcute, de înnebunitor de plăcute, încât nu reuşea să mai scoată o vorbă. Se priveau, iar el îi urmărea fiecare tresărire, fiecare grimasă. Ştia exact ce făcea, ştia exact cum să-i provoace plăcere şi voia să-i citească plăcerea în ochi, în respiraţie, în tot. Şi era imposibil să nu simtă cât era de umedă şi de plină de dorinţă.
- Turner, reluă el întrebarea, e prea mult? Spune-mi!
- Eu...
îşi linse buzele din nou.
-Nu... nu ştiu, reuşi să articuleze.
El se mişcă din nou, sporind presiunea asupra sexului ei şi făcând-o să zvâcnească în braţele lui.
- Nu vreau să te doară, şopti el. Te doare?
Oh, Doamne, îl auzea, dar nu înţelegea aproape nimic din ce-i spunea!
-Ce?
- Unele femei sunt mai sensibile decât altele, explică el, cu acea voce seducătoare care o scotea din minţi şi mai tare. Unele nu suportă presiunea directă, altora le place la nebunie. Ţie cum îţi place?
Se apăsă şi mai tare pe ea.

- Da... îmi place, e bine aşa, răspunse ea, fără să ştie prea bine ce spunea.
El însă înţelese.
- Foarte bine. Atunci o să-ţi placă şi asta.
El se aplecă puţin şi îşi potrivi piciorul în aşa fel încât deschiderea mugurului ei era lipită de coapsa lui. Plăcerea

deveni şi mai intensă. Era oare posibil să îi provoace asemenea senzaţii doar atingând-o aşa? Simţea că nu se putea ridica la nivelul de sofisticare sexuală al lui John. Oare el nu se jena deloc? Mă rog, e drept că nu el era cel pe cale să...

- Rămâi cu ochii deschişi, iubito! Vreau să mă vezi. Să te văd.
- Dar...
- Taci, nu spune nimic! Vreau doar să simţi.

Se sprijini în coate şi îi acoperi sânii cu palmele.

- E bine? Iţi place?

Dacă-i plăcea? Era pe punctul să-şi piardă complet controlul. Asupra propriului trup, asupra întregii ei fiinţe. Asupra a tot.

-Vreau să simţi. Gândeşte-te doar la ce simţi, îi mai şopti el.

Era atât de umedă, că la fiecare mişcare a coapsei lui se auzea un clipocit uşor. El îi strânse sfârcurile şi se apăsă şi mai tare peste ea.

- Doamne, cât eşti de sexy! Vreau să ţin minte toată viaţa momentele astea. Să mi te amintesc mereu aşa cum te văd acum, murmură el. Cu sfârcurile înroşite sub degetele mele, cu gâtul încordat şi arcuit, atât de gingaşă şi de vulnerabilă... Şi cu mugurul frecându-se de piciorul meu, ud şi fierbinte.

Oh, Doamne! Nimeni nu-i mai vorbise aşa. Atât de explicit, atât de direct, folosind asemenea cuvinte. O excita, deşi ştia că n-ar fi trebuit. Ea se uita rătăcită la el, abia putându-i vedea albastrul din ochi, simţind că se excită tot mai tare.

-Te simt, iubito, simt cât eşti de fierbinte. Iţi simt nectarul. O să pătrund cu mădularul meu în miezul tău

fierbinte şi o să te fac să ajungi din nou pe culmile plăcerii. Şi o să te privesc în timp ce eşti în extaz.

-John...

Simţea că se destramă, că se dezintegrează. începu să tremure. Era pe punctul să alunece în abisul profund al plăcerii. Nu mai era nimic de făcut decât să se lase în voia

senzaţiilor care o copleşeau. îşi desfăcu şi mai mult picioarele şi se frecă frenetic de coapsa lui. Nu mai vedea nimic, nu mai auzea nimic, nu-i mai păsa de nimic. Respira sacadat şi gemea. Iar când deschise ochii, el o privea cu o expresie satisfăcută. Se ridică încet şi îngenunche între coapsele ei aproape inerte. Deschise sertarul de la noptieră şi scoase un prezervativ.

- Eşti pregătită? o întrebă, în timp ce desfăcea ambalajul. Pentru că n-am fost niciodată atât de excitat. Cu greu m-am abţinut privindu-te. Atât de sexy eşti!

Ea îşi umezi buzele. Nu-şi putea dezlipi privirea de mădularul lui tare, ferm, gata să o pătrundă. îl urmări cu sufletul la gură pregătindu-se pentru ea. Ea se cutremură, ca o anticipare erotică.

Când termină de rulat prezervativul, el făcu un gest care o ’ăsă fără aer. Lăsă să alunece două degete în vaginul ei, apoi îi împrăştie esenţa pe mădularul lui. Ea probabil că gemu. El se uită la ea şi o pătrunse din nou cu degetele. El îşi apăsă mădularul şi întinse lichidul de sus în jos.

- Vreau să fiu sigur că sunt pregătit.

Ea îl privea, aproape vrăjită.

- Pentru că, odată ce intru în tine, vreau să dureze mult, iubito! Vreau să dureze mult. Şi o să ai din nou orgasm, dar de data asta voi fi în tine. O să ştii cu cine faci dragoste în noaptea asta. Iar când o să termin cu tine, o să fii epuizată.

Se aplecă spre ea, sprijinindu-se în mâini.

-Uită-te! îi ceru.

Iar ea făcu întocmai. Privi în jos, unde mădularul lui îşi căuta drumul către coapsele ei.

- Te uiţi? mârâi el.

- Da...
- Mă simţi?

Ea gemu tare. Era prea mult să vadă şi să simtă ce îi făcea. Ar fi vrut să închidă ochii, dar rămase cu ei deschişi, privindu-l pe John.

- Bun. Sunt unul cu tine acum.

Şi, ca să îşi sublinieze mai bine afirmaţia, se lăsă să alunece în ea cu totul. Ea gemu, îşi ridică şoldurile ca să îl primească şi îl cuprinse cu coapsele.
-Stai uşor, şopti el.
Se retrase aproape de tot, apoi o penetră din nou, cu mai multă forţă. Continuă în acelaşi ritm, izbindu-se în ea tare şi rapid, făcând-o să vibreze. Turner îşi lăsă capul pe spate şi se agăţă cu disperare de umerii lui. Era prea mult. Iar el nu-i dădea deloc timp să se adapteze, să gestioneze senzaţia de plăcere care o invada.
- Nu întoarce capul, îi ceru el, prinzându-i faţa între mâini. Rămâi cu mine, uită-te la mine!
-Nu pot...
El îşi strecură o mână între trupurile lor şi îi atinse mugurul, apăsându-l cu degetul mare, fără să încetinească ritmul penetrării.
- Eu...
-Simţi. Vreau doar să simţi.
O ţintui cu privirea, în timp ce degetul îi freca uşor cel mai sensibil punct. Ea întredeschise buzele, iar el i le strivi cu buzele lui. O săruta pasional, într-o posesiune totală. Ii poseda trupul cu totul, controlând-o cu gura, cu degetele, cu mădularul. Ea se desprinse din sărut, gemu tare şi îşi înfipse degetele în posteriorul lui, trăgându-l mai adânc în ea, ridicându-şi şoldurile ca să vină în întâmpinarea şoldurilor lui.
-Ah, cred că...
Era aproape. Atât de aproape.
O penetra adânc şi rapid, iar ea-şi înfigea unghiile în carnea lui. Şi deodată văzu stele. Milioane de stele multicolore. Strigă fără să se mai poată controla. Nici

trupul, nici mintea nu-i mai aparţineau. Dar nu îi păsa, atât era de bine.
îl auzi pe John râzând, dar dintr-odată râsul se opri. Pentru că era rândul lui să fie copleşit de intensitatea propriului orgasm.
capitolul 45

- Of, frate! mormăi Fish.
-Asta-i tortură curată, scânci Nald.
Se aflau intr-o cămăruţă din incinta biroului şerifului din Sawyer. Aparatul de aer condiţionat nu funcţiona. Pereţii erau albi şi goi. Singurul mobilier din cameră erau o masă şi patru scaune. Cei doi erau îmbrăcaţi în salopetele portocalii rezervate deţinuţilor. Cineva le spusese că hainele lor le fuseseră arse, dar probabil era o glumă. O glumă foarte proastă. Amândoi aveau gleznele legate cu lanţuri care zdrăngăneau când se mişcau. Şi mâinile le erau legate cu lanţuri. Arătau ca nişte prizonieri dintr-un castel medieval.
Era clar că tipii din comitatul Sawyer îi considerau foarte-foarte periculoşi.
Dar nu din cauza asta scâncise Nald. Cireaşa de pe tort fusese apariţia acelui tip care intrase în încăpere cu o pungă maro de hârtie în braţe. Purta un costum închis la culoare şi avea părul dat cu un fel de gel. Probabil era gay, dar asta chiar nu avea nici o importanţă. Important era că aducea mâncare. Toată camera mirosea a mâncare.
Individul puse punga pe masă şi o desfăcu. Mai întâi scoase nişte sendvişuri din acelea cu pâine bună. Apoi o pungă de chipsuri cu aromă de grătar şi câteva cutii de suc. Când băgă din nou mâna în pungă, Nald îşi ţinu respiraţia. Tipul în costum scoase o cutie albă, lungă. Să fie oare...
Nald era atât de înnebunit de nerăbdare, că închise ochii şi începu să se roage. „Te rog...“
Arşiţa
257
Trase cu ochiul şi izbucni. Da! Asta era! Deschise ambii ochi ca să poată privi cu respectul cuvenit cutia cu prăjituri de la Little Debbie Zebra. Erau nişte prăjituri în forme amuzante, cu glazură tare albă şi dungi negre. Nald îi aruncă tipului în costum o privire uimită. Era de-a dreptul incredibil. Avea gusturi impecabile la capitolul mâncare. Pentru un gay.
Bărbatul stătea pe scaun şi îi privea. Nu mai scotea mâncare din pungă şi părea cumva răutăcios. Sub haina de

la costum, i se vedea tocul pistolului. Nald se foi neliniştit pe scaun. Bărbatul scoase un reportofon, îl puse pe masă şi apăsă pe buton.
- Numele meu este Dante Torelli, vorbi el fără pic de jenă pentru că avea un nume atât de caraghios.
Abia îşi mişca buzele când vorbea. Era chiar ciudat.
- Sunt agent special FBI.
Nald se întrebă dacă informaţia trebuia să-i sperie. Poate că tipul de la FBI avea să-i bată cu un baston de cauciuc. Cu toate că era de neînţeles de ce i-ar fi lovit cu ceva din cauciuc când cricul de maşină e mult mai tare, de exemplu. Şi Fish avea întrebări, dar nu era dispus să le ţină pentru el.
- De ce eşti special?
Tipul clipi.
-Aşa ni se zice. Agenţi speciali.
- De ce? întrebă Nald.
- Pentru că aşa li se spune agenţilor FBI.
- Deci nu sunteţi diferiţi de ceilalţi ţipi de la FBI, vru să ştie Fish.
-Nu.
- Atunci de ce ai zis că eşti agent special?
Tipul bătu cu mâna în masă, iar cei doi tresăriră. Apoi expiră zgomotos. După care zâmbi. Se vedea că încerca să le zâmbească prietenos, dar nu prea reuşea. Părea un zâmbet ameninţător. Nald îi zâmbi şi el, ca să-i transmită că tactica nu-i funcţionează. Poate, dacă îi devenea simpatic tipului, avea să-i ofere o prăjitură.

-Aşadar, domnilor, spuse domnul de la FBI.
Nu mai zâmbea. Probabil uitase.
- Am câteva întrebări despre jaful de la bancă.
Fish deveni tensionat.
-A, nu-nu! Nu vorbim decât în prezenţa avocatului. Ce, crezi că n-am mai văzut poliţişti până acum? pufni el.
- Chiar aşa! completă Nald. Nu ratăm nici un serial cu poliţişti!
- Ştim că mai întâi şi întâi trebuie să ai avocat.

- Exact.
- Altfel, nu scoatem o vorbă.
Nald încercă să-şi încrucişeze braţele, dar lanţurile nu-i permiteau. Aşa că se mulţumi să se uite dur la tipul de la FBI. Sau cel puţin aşa spera.
Tipului de la FBI îi zvâcni un muşchi de pe faţă. De parcă începea să se enerveze. Apoi desfăcu o pungă de chipsuri şi scoase unul singur. Gestul acela îl convinse pe Nald că avea dreptate - tipul era gay. Nici un bărbat adevărat nu ar mânca chipsurile unul câte unul.
- Păcat, spuse tipul de la FBI.
Nald putea să jure că simţea mirosul de afumătură şi de grătar. Stomacul îi chiorăia.
- Ah, făcu Fish.
Nu mai arăta la fel de dur ca până atunci, pentru că dintr-un colţ al gurii i se prelingea un fir gros de salivă.
- Se pare că...
Tipul de la FBI se întrerupse ca să scoată din pungă alt cartof.
- Avem o oră la dispoziţie, continuă el. Sunteţi siguri că nu vreţi să vorbiţi? întrebă el ronţăind de zor.
-Ah... mormăi Fish din nou.
Agentul FBI ronţăi încet încă un cartof, sub privirile atente ale lui Nald, care îi urmărea fiecare mişcare. Aproape că simţea gustul cartofului crocant şi sărat. Nald scânci.
Agentul FBI îl privi contrariat.

-Vreţi şi voi? îi întrebă de parcă abia atunci i-ar fi venit ideea.
-Ah!
Fish se întinse rapid după pungă, dar lanţurile îi temperară elanul. Chipsurile de cartofi rămâneau departe.
Tipul de la FBI se uită la el de parcă era o bunicuţă care îşi privea nepoţii neascultători.
-Ştiţi prea bine, domnule Fish, că avem lucruri de discutat. Aş fi mai mult decât încântat să împart mâncarea cu voi în timp ce vorbim.
-Vai... gemu Fish, iar bărbia începu să îi tremure.

Se vedea că suferă la gândul că trebuia să renunţe la acele chipsuri. Dar spusese mereu că există un cod de onoare al hoţilor.
Nald înghiţi în sec. El, unul, nu era la fel de sigur în privinţa acelui cod al onoarei. Până una-alta, dacă hoţii erau nişte ţipi aşa de onorabili, de ce furau?
Tipul de la FBI luă un sendviş şi rupse folia de plastic în care era împachetat. Li-l flutură în faţa ochilor, suficient cât să vadă stratul rozaliu, strălucitor, de sos apetisant.
Nald şi-l dorea. Şi-l dorea mai presus de orice.
Tipul de la FBI trase sendvişul înapoi şi ridică o sprânceană, de parcă s-ar fi crezut un afurisit de lord englez.
-Vreţi să spuneţi ceva, domnule Nald?
- Da. Iţi zic tot.
Deja simţea între degete feliile moi de pâine.
-Ce dra... începu Fish, dar tipul de la FBI se aplecă şi îi oferi lui Nald o jumătate din sendviş. Nald luă o muşcătură. Era cel mai bun sendviş pe care îl mâncase în viaţa lui.
- O să mă torni pentru un sendviş? urlă Fish.
-Are sos din ăla bun de tot, se apără Nald cu gura plină.
- Boule!
- Cretinule!
- După tot ce am pătimit împreună...

- Da, exact. Mai ştii fazele din mlaştină? râse Nald, dar înţepeni de groază când o bucată din sendviş îi căzu din gură.
-Vreau şi eu! îi ceru Fish tipului de la FBI.
- Ca să-ţi dau, trebuie să...
- Da, da, ştiu, o să-ţi zic tot, scrâşni Fish şi primi o muşcătură din cealaltă jumătate.
Nald pusese deja ochii pe celelalte. Unul părea să fie cu pui şi salată. Şi cu muuult sos din ăla bun.
Tipul de la FBI pregăti un pix şi o coală de hârtie galbenă. Era gata să-şi noteze.
-Aşadar, cine a orchestrat jaful?
Fish îi aruncă o privire vicleană.

-Nu ne dai şi nişte suc?
- Mai întâi vorbim, pe urmă beţi suc.
Fish se întristă.
- Păi, să vezi, într-o zi ne-a sunat un tip, începu să povestească Nald.
- Sau o ţipă, îi reaminti Fish.
-A, da. Ca tipa aia, Trinity, încuviinţă Nald.
-Da, da.
Fish îşi terminase partea lui de sendviş şi saliva din nou.
- Buuuuun, spuse foarte încet agentul FBI.
Nald observă că nu îşi notase nimic.
- Deci Trinity din Matrix a plănuit jaful.
Nald se uită chiorâş. Tipul era prost sau ce avea?
-Nu! Dar avea vocea schimbată. Deghizată. Deci putea fi bărbat sau femeie, nu ştim.
- Exact, încuviinţă Fish.
Tipul de la FBI îşi puse mâinile în cap. Probabil vor-beau prea repede pentru el şi nu reuşea să ţină pasul.
- Era un tip, spuse Nald cât de încet putu.
-Sau. O... începu şi Fish.
- O ţipă. Da, am prins ideea, îl întrerupse agentul. Bun, şi cum v-a contactat această persoană?
-Nu! spuse Fish şi se lăsă pe spate în scaun.
-Nu ce? întrebă tipul de la FBI.

-Ţi-am spus deja ceva. Acum vreau o prăjitură Little Debbie.
-Vrei o prăjitură Little Debbie, repetă tipul de la FBI, de parcă nu el, ci ei aveau probleme să ţină pasul cu discuţia. Deci vrei o prăjitură doar pentru că mi-ai spus că v-a sunat un bărbat sau o femeie, pentru că nu sunteţi siguri ce era.
Ei încuviinţară cu atâta energie, că lanţurile începură să zornăie. Agentul luă un cartof şi îl ridică.
- Informaţia pe care mi-aţi dat-o valorează cât cartoful ăsta.
- Bine, dar... începu Nald.
Tipul de la FBI rupse cartoful în două şi le dădu câte o bucată. Fish îşi privi prada.
- Frate, tu n-ai inimă!

Dar mâncă. La fel făcu şi Nald.
- Hai! Agentul FBI le făcu semn. Spuneţi-mi ceva folositor.
- Păi... spuse Fish, uitându-se la Nald. Intr-o zi, am primit un telefon.
- Da! ne uitam la South Park în beciul casei lui unchiu-tău. Era episodul când moare Kenny.
-Tâmpitule, Kenny moare în fiecare episod! strigă Fish.
- Ştiu, dementule! Dar de data asta a fost tare de tot.
-A, da! îşi aminti Fish. A fost faza aia cu scuipat...
Râseră atât de tare că începură să-i doară burta şi le dădură lacrimile. Tipul de la FBI nici nu clipea. Se uita la ei şi bătea cu pixul în masă.
- E foarte interesant ce spuneţi, dar tot nu mi-aţi zis cum a decurs convorbirea telefonică. Vreau să-mi repetaţi totul cuvânt cu cuvânt.
-A, da, corect, spuse Fish şi se încruntă ca să se concentreze cât mai bine. Aşa, deci sună telefonul. Eu răspund şi zic „Alo“.
- Ba nu! interveni Nald.
- Ba da!
- Ba nu!

- Ba da! Mereu zic „Ak)“ când răspund la telefon.
- Nu de data asta. Erai supărat că nu puteai să desfaci punga aia de pufuleţi. Şi de aia n-ai zis „Alo“. Ai zis „Ce vrei?“
-A, da.
-Domnilor, interveni tipul de la FBI. îmbătrânesc aici cu voi. Ce a spus persoana care a sunat?
- Păi, el a...
- Sau ea, îi aminti Nald lui Fish.
- Da, el sau ea a zis „Ce vrei?“
-Nu, îl corectă Nald. Tu ai zis asta.
- Da, dar pe urmă şi el a zis la fel. Şi eu am zis „Ce?“ şi mi-a zis „Ce ce?“
Nald clătină din cap.
- Mai bine îi închideai.

- Domnilor! spuse iar tipul de la FBI, de data asta ceva mai tare.
Nald tresări. Pentru un tip pe invers, părea destul de ameninţător.
- Ce a spus persoana care a sunat după ce aţi terminat cu întrebările?
Fish rămase gânditor.
- Ne-a întrebat dacă am vrea să punem gheara pe o grămadă de bani.
Amândoi îl priviră pe tipul de la FBI.
- Aşa, şi? întrebă agentul.
Probabil tipul era retardat.
- Noi am zis că am vrea, spuse Nald.
-Normal! făcu Fish. Cum să nu vrem o grămadă de bani?
-Cine n-ar vrea? adăugă Nald.
- Doar ultimul prost ar refuza o grămadă de bani.
- Iar noi nu suntem ultimii proşti!
Tipul de la FBI închise ochii.
- Bărbatul care v-a sunat...
-Sau femeia, îl corectă Nald.

- Sau femeia, repetă el printre dinţi, a spus şi altceva.7 A spus când avea să aibă loc jaful? Ce arme să folosiţi? Cum să procedaţi?
Fish se concentră din nou.
-El sau ea a zis să o să găsim armele la carieră. Şi ne-a spus cum să ajungem acolo, că nu mai fuseserăm de mult.
-Şi trebuia să dăm lovitura într-o zi de sâmbătă, îi aminti Nald.
- Da, persoana care a sunat ţinea morţiş să jefuim banca sâmbătă.
- Noi am întrebat de ce nu lunea, punctă Nald.
- In zilele de luni suntem mai treji. Dar persoana nu a vrut.
-Trebuia să fie sâmbătă, încheie Nald. Hei, nu cumva ăsta e un indiciu? Ca în desenele cu Scooby-Doo?
- Meritătm o trataţie, ca Scooby-Doo! strigă Fish.

Şi, la fel ca Scooby, deschise gura, aşteptând. Nald râse şi îl imită.
Tipul de la FBI nu se uitase, probabil, niciodată la desenele animate cu Scooby-Doo. Ii privea fix, şi muşchiul de sub ochi începuse iar să-i zvâcnească. Apoi se ridică brusc şi ieşi din cameră fără să-şi ia rămas-bun. Dar nu era grav. Important era că le lăsase prăjiturile Little Debbie.
capitolul 46
Vineri dimineaţă, John se trezi din cauza celui mai cumplit miros pe care îi fusese dat să-l simtă vreodată. Deschise ochii, şi primul lucru pe care îl văzu fu Squea- ky, cu urechile ciulite şi limba scoasă. Stătea la câţiva centimetri de perna lui. Doamne, ce mânca acest câine? Respiraţia îi mirosea a stârv. Câinele observă că se trezise, aşa că făcu doi paşi în spate, scheună şi se năpusti peste el, cu gura direct în nasul lui.

- Bine-bine, spuse John şi se ridică din pat, spre marea încântare a câinelui.
- Ce e? mormăi Turner.
-Câinele tău, răspunse John.
Turner dormise pe partea lui de pat şi confiscase am-bele perne. Avea faţa puţin umflată de somn, iar părul îi era pe jumătate turtit. Era adorabilă cu aşternuturile mototolite în jurul taliei, cu pielea albă expusă şi sânii la vedere. John avea deja obişnuita erecţie matinală, dar la vederea ei se întări şi mai mult. Se aplecă şi îi sărută un sân.
- Bună dimineaţa.
Ea îi zâmbi cu un aer somnoros, iar Squeaky începu să latre şi mai tare.
John înjură.
-Cred că trebuie să meargă afară, se încruntă Turner.
- Bănuiam, oftă el.
Se ridică şi privi în jur. Nu îşi vedea nicăieri pantalonii. Apoi îşi aminti că rămăseseră pe podeaua din baie, uzi leoarcă. Luă o altă pereche de pantaloni din dulap, chiar dacă erau de trening. Squeaky mai că nu ţopăia prin

cameră. John îşi puse nişte încălţări sport şi se uită din nou la câine.
- Rahat. Tot nu i-am luat lesă, aşa e?
- Da. îmi pare rău. Ia şi tu o curea.
- O curea? A, bună idee.
Scoase o curea uzată şi o petrecu în jurul zgărzii câine-lui. Nu avea încotro, trebuia să se descurce cu ce avea.
- Rămâi aici, îi spuse lui Turner.
Ea zâmbi şi îi urmări cu privirea. Zece minute mai târziu, când plimbarea se termină, el o găsi în bucătărie. Era îmbrăcată cu un tricou şi cu sarafanul de blugi pe care îl avusese cu o zi în urmă şi umbla prin frigider. Squeaky i se alătură, entuziasmat, dar ea îl împinse la o parte.
- Ai cumva anşoa?
-Păi... nu!

John se duse la chiuvetă şi umplu un vas cu apă, cu gândul la aprovizionarea pe care chiar trebuia să o facă. Puse vasul pe podea, iar Squeaky începu să lipăie, îm-prăştiind apă peste tot.
- Bine, acceptă ea. Facem o omletă?
O omletă? John simţi cum îl cuprinde panica. Era de 17 ani în FBI şi tot nu învăţase să facă omletă. îşi drese glasul.
- Ştiu să fac ouă jumări.
Ea îl privi nedumerită.
-O fac eu. întrebam dacă ţi-ar plăcea să mâncăm omletă.
- Dacă o faci tu, da.
Ea îi zâmbi şi scoase ouăle din frigider. John încercă să calculeze iute cât de vechi erau ouăle, dar renunţă la fel de rapid. Dacă erau vechi, avea să afle în curând şi cu asta, basta. Râşni şi pregăti cafeaua, urmărind-o pe Turner cu coada ochiului. Arăta mai bine decât deunăzi. Cu o zi înainte, îi arătase latura ei cea mai fragilă şi îl speriase un pic. Avusese impresia că, dacă ar fi atins-o, s-ar fi spart. în acea dimineaţă, părea calmă şi liniştită. Lui i-ar fi plăcut să creadă că arăta aşa datorită felului în care făcuse dragoste cu ea, dar îşi dădu seama că orele de somn îşi spuseseră, probabil, cuvântul. Plus plânsul binefăcător de sub duş.

Cumva, simţea că femeia din faţa lui nu-şi îngăduia prea des luxul de a da frâu liber lacrimilor.
Turner deschise un dulap, scoase o tigaie şi se încruntă. Lui nu i se păru nimic în neregulă cu tigaia, dar ea văzuse, probabil, ceva ce numai ochii unei femei pot depista. Ea decise să o folosească. John se duse spre filtrul de cafea şi aproape că se împiedică de Squeaky.
- Mişcă-ţi fundul, îi spuse câinelui.
Squeaky îi aruncă o privire dezolată şi se dădu un metru mai încolo. Din fericire, Turner îl ignora. Găsise un vas şi bătea ouăle cu o furculiţă. Alături, pe blatul de lucru, erau telefonul şi robotul. John observă că era aprinsă alerta de mesaje. Apăsă pe butonul de redare

a mesajelor, fără să-i dea prin minte că s-ar putea să nu fie o idee bună.
Cineva sunase şi închisese de mai multe ori. La al patrulea mesaj, John se relaxase. Abia la al cincilea se auzi un oftat, apoi o voce spuse:
-John, trebuie să vorbesc cu tine. Te rog să mă suni.
După o clipă de ezitare, continuă:
- Fiica ta la telefon.
Apoi închise. Robotul îl informă că mesajul era de luni după-amiază. Aşadar, Rachel îl sunase de câte- va ori pe telefonul fix, înainte să încerce să dea de el pe mobil.
Mai avea un mesaj de la departamentul de poliţie din Madison, în care era informat că Victoria Weidner ieşise din operaţie şi că urma să se refacă în scurt timp.
- Foarte bine, spuse John.
-Da, confirmă şi Turner, fără să îl privească, dar vizibil încordată. Ai spus că tu şi Rachel nu vorbiţi.
Deci îi reţinuse numele, constată el cu plăcere. încercă să-i răspundă fără a părea prea defensiv.
- M-a sunat de câteva ori zilele astea.
Nu voia să discute chiar în acele momente despre re-laţia disfuncţională dintre el şi fiica lui.

-De ce-ţi spune pe nume? întrebă ea pe un ton neutru.
- Ca să mă enerveze, cred.
Cafeaua nu era încă gata. La naiba, avea nevoie de co-feină pentru acea discuţie! Scoase cana în care lichidul brun continua să picure şi îşi turnă o ceaşcă, apoi puse cana la locul ei în filtru.
-Şi se pare că funcţionează, pentru că sunt deja nervos.
-Aha.
Ea puse ouăle în tigaie şi aşteptă să le întoarcă, ţinând în mână o spatulă.
- Iar când te sună ce îţi zice?
Oricine altcineva i-ar fi pus acele întrebări ar fi fost rapid expediat, pe motiv că îşi băga nasul în viaţa lui

personală. Dar era vorba despre Turner. în cazul ei, chiar voia să-şi bage nasul în viaţa lui personală. Deşi nu avea să-i placă rezultatul. Oftă.
-Vrea să ştie motivul pentru care eu şi mama ei ne-am despărţit.
- Nu-l ştie?
- Ştie doar varianta oficială.
- Şi care e aceea?
- Că eu eram mereu ocupat, plecam prea des de acasă şi uite aşa ne-am înstrăinat.
El scoase cutia de lapte din frigider, o mirosi şi decise că ar fi mai sănătos să-şi bea cafeaua neagră.
- Şi care e varianta neoficială?
- Că se culca cu altul.
Ea îi aruncă o privire mirată.
- îmi pare rău.
Luă o gură de cafea. Ar fi preferat să aibă şi lapte, dar, una peste alta, se mulţumea cu ce avea. Măcar era fierbinte şi conţinea cofeină.
- In fine, nu e doar vina ei că s-a ajuns la aşa ceva. Chiar ne înstrăinaserăm. Sincer să fiu, aproape că nu ne mai vorbeam. într-o zi, când m-am întors acasă dintr-o misiune, am găsit pe chiuvetă aparatul de ras al unui tip.

Atunci mi-am dat seama că ea făcuse o alegere. Şi aşa era. Luase decizia să aibă alături un bărbat mai prezent şi care se pricepea mai bine să asculte. Până la urmă, s-a căsătorit cu Dennis - aşa-l cheamă pe tip -, iar el a adoptat-o pe Rachel. Am fost un soţ de tot rahatul, încheie el ridicând din umeri.

- îmi vine greu să cred asta, comentă ea luând omleta şi punând-o pe farfurie.
- Da? Dar e adevărat, să ştii. Eram mult mai tânăr pe atunci. Cumva cred că... îşi drese vocea. Cred că de acum aş fi un soţ şi un tată mai bun.

Ea se întrerupse o clipă din ce făcea, dar nu spuse nimic. El decise să interpreteze asta drept un semn bun, cel puţin deocamdată. Turner împărţi omleta în două şi puse a doua jumătate pe altă farfurie. John pregăti

pâinea şi un borcan cu unt de arahide şi se aşezară la masă. Squeaky deveni imediat atent la mâncare, deşi fusese hrănit deja.

-Aşadar, spuse Turner, de ce nu-i spui şi lui Rachel ce mi-ai spus mie? Poate în termeni mai delicaţi.

- Nu cred că e treaba ei.
- De ce nu? se încruntă ea.
- Nu-i treaba ei să cunoască detalii despre viaţa sexuală a mamei sale. Crezi că e un subiect potrivit pentru o fată de 16 ani?
- Dar vrea să ştie, nu? E clar că simte că i se ascunde ceva, iar varianta asta oficială a voastră nu e completă, în plus, din ea reiese că tu ai fost ticălosul în relaţia voastră de cuplu. Şi nu e corect.
- E un preţ mic pentru fericirea ei.
- Chiar e fericită?

John luă o îmbucătură de omletă şi se gândi la întrebarea lui Turner. Omleta era chiar bună. l-ar fi plăcut ca asemenea dimineţi să devină obişnuinţă.

-Nu e fericită, aşa-i? constată Turner fără să fie nevoie ca el să-i răspundă. Dacă ar fi, nu te-ar suna.

El clătină încet din cap.

-Nu ştiu dacă rezolv ceva spulberându-i iluziile despre maică-sa.
-Dar...
- Sunt adult. Pot să fiu ţapul ispăşitor pentru destrămarea căsniciei noastre.
Ea se încruntă şi vru să mai spună ceva. Convins că ea nu avea de gând să lase lucrurile aşa, el făcu o rapidă schimbare de subiect.
- Cum te simţi? Eşti mai bine ca ieri?
Turner închise gura şi îl privi cu ochii aceia de pisică, neştiind dacă voia sau nu să schimbe subiectul. Până la urmă, oftă şi privi în farfurie.
- Cred că sunt bine. Cred. Nu ştiu cum ar trebui să mă simt.
Arşiţa
269
El încuviinţă tăcut şi îi aruncă lui Squeaky un pic de omletă. Câinele o înhăţă, o mestecă rapid şi continuă să se uite direct în farfuriile lor.
- După un astfel de incident armat, victimelor le poate lua destul de mult timp să asimileze ce s-a întâmplat, spuse John. Multe secţii de poliţie au terapeuţi care stau de vorbă cu poliţiştii implicaţi în schimburi de focuri.
- Mi se pare normal.
Parcă voia să spună ceva, dar ezita. îşi făcea de lucru cu o bucată de omletă pe care o plimba prin farfurie.
-Dar?
Ea oftă.
- Nu mă înţelege greşit. îmi pare nespus de rău pentru ce a păţit Victoria...
El o privi, dar ea se uita în continuare în farfurie.
- Totuşi, tot chestia cealaltă mă macină.
John o aşteptă să-şi adune gândurile şi să continue, dar Turner se ridică de la masă şi se duse la geam. Apartamentul lui dădea spre spatele altei clădiri, iar priveliştea era un mare aparat de aer condiţionat.
-M-am consumat şi am investit atât de mult în po-vestea asta cu Calvin şi cu furtul banilor... Practic, asta mi-a

mâncat toată viaţa, iar acum nu mai este. Mă simt în derivă.
-Aha.
- Dar, în acelaşi timp, mă simt uşurată.
- Cum adică? se încruntă el.
- Pentru că nu există dovezi. Am căutat şi am tot căutat, dar degeaba. Iar acum, că a ieşit din schemă şi Victoria, trebuie să recunosc că am pierdut. Onorabil, ce-i drept, dar am pierdut.
John îşi termină omleta şi se lăsă pe spate în scaun, cu cana de cafea în mâini, gândindu-se la cuvintele ei. Trebuia să depăşească toată povestea cu răzbunarea. Cum spusese şi ea, pierduse onorabil. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri, explorase toată pistele. Poate că trebuia să-i fie recunoscător că era dispusă să renunţe. în sfârşit! Dar exista riscul ca toată întâmplarea să o bântuie din nou

peste câteva luni sau peste câţiva ani. încă era în stare de şoc. Chiar şi pentru cel mai încercat războinic era greu să intre din nou în luptă după o înfrângere. Iar Turner era un fel de războinic. Avea să regrete oare că nu ha dovedit pe Hyman? înfrângerea ei însemna victoria lui?
Ea se întoarse de lângă fereastră şi se aşează din nou la masă.
- Nu ştiu ce o să fac de acum încolo. Poate că nu mai e nimic de făcut. Nu ştiu, pur şi simplu nu ştiu.
John se uita fix în cană, de parcă ar fi putut citi în cafea. Ea îşi încrucişă braţele la piept.
-Eram convinsă că dovezile există. Doar că nu mi-am pus niciodată problema că nu le voi găsi. Sau că nu există.
-Era o presupunere logică faptul că acele dovezi există.
- Mi-am irosit patru ani din viaţă. Ce prostie, nu?
îşi muşcă buzele şi clipi des, de parcă ar fi vrut să-şi ţină în frâu lacrimile.
- Nu i-ai irosit, îi spuse John cu delicateţe. Voiai să-i faci dreptate unchiului pe care l-ai iubit atât de mult.
- Da, ce bine mi-a făcut mie...
îşi şterse lacrimile.

- Spune-mi unde ai căutat, îi ceru el.
- Ştii deja! exclamă ea surprinsă. Am căutat în cutia de valori, în casă, în cabană. Peste tot.
- N-ai avut prea mult timp la dispoziţie la cabană.
-Acolo ai căutat şi tu.
- Aşa e. Deci trebuie să fie în altă parte.
-John...
O privi.
-Nu ştiu dacă sunt dispusă să o iau de la capăt. Dacă sunt dispusă să investesc încă patru ani. Dacă vreau să încep din nou să caut ceva care poate nu există.
- Dar dacă există?
Ea clătină din cap.

- Poţi să renunţi, pur şi simplu? Dacă mai există un loc unde nu ai căutat?
Ea tăcu preţ de câteva clipe. In ochii ei de pisică se citea o tristeţe fără margini. Şi multă derută. John îi luă mâinile mici intr-ale lui. Erau mici şi delicate, ca întreaga ei făptură, de altfel, dar el ştia câtă forţă se ascunde în acea fiinţă aparent fragilă.
- M-am întrebat, la un moment dat, dacă nu cumva ţine dischetele în maşină, spuse ea. In Cadillacul ăla uriaş cu care umblă.
John clătină din cap.
- Atunci de ce ar trimite un asasin pe urmele tale?
Ea zâmbi. Primul zâmbet din acea zi.
- Pentru că l-am enervat?
- Clar l-ai enervat, zâmbi şi el. Dar la mijloc este ceva mai mult. Dovezile, fie ele dischete sau un computer, trebuie să fie într-un loc unde nici măcar el nu are acces foarte uşor.
- De ce spui asta?
-Pentru că s-a străduit să te împiedice să ajungi în acel loc. Dacă le avea în maşină sau acasă, i-ar fi fost foarte simplu să le distrugă şi să scape basma curată.
- Aşadar, ar putea fi în cabană?
-Acolo sau în altă parte, într-un loc la care încă nu ne-am gândit.

Ea îşi strânse buzele.
- Deci crezi că a păstrat unele dovezi.
-Da.
Ea se încruntă. Squeaky se apropie şi îşi puse capul la ea în poală, cu ochii la omleta rămasă în farfurie. Ea îi dădu o bucată.
- Calvin are rude? întrebă John.
- Pe Shannon, soţia lui, şi trei fii, toţi trecuţi de 30 de ani.
- Unde locuiesc fiii?
- Cel mare este în statul Washington, iar ceilalţi doi sunt undeva pe coasta de est. Crezi că le-ar trimite lor dischetele?

-Nu, spuse John. Sunt prea departe. Calvin trebuie să aibă registrele la îndemână. Ce persoane apropiate mai are? Are prieteni?
Turner pufni.
- Am văzut la el pe birou o poză în care apare cu guvernatorul statului Wisconsin şi cu alţi indivizi. Stau toţi în zăpadă şi se laudă cu nişte peşti îngheţaţi.
- Peşti îngheţaţi?
- Da. Pescuiţi la copcă.
-Aha.
John se încruntă. Dacă pescuia la copcă, asta însemna că...
-Ce e?
El o privi.
- înseamnă că are o baracă pentru pescuit la copcă.
- Eu credeam că oamenii ies pur şi simplu pe lacul îngheţat, se aşază pe ceva şi stau aplecaţi deasupra copcii.
John râni.
- îl vezi pe Calvin stând ghemuit, în frig, deasupra unei copci?
- Nu, recunoscu ea.
-Asta înseamnă că are o baracă pentru pescuit la copcă. Şi pun pariu că nu e ieftină.
Ea îl privi cu ochii mari, plini de speranţă.
capitolul 47

John îşi parcă uriaşa camionetă pe aleea din dreptul cabanei lui Calvin, iar Turner privi în jur. Era puţin trecut de ora 2 după-amiaza. Condusese ca un dement. Cu toate acestea, întârziaseră pentru că ea insistase să oprească la un magazin de haine ieftine ca să-şi cumpere o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou pe măsura ei. Sarafanul din blugi pe care îl tot purtase îi dădea senzaţia că era îmbrăcată într-un sac uriaş. După acea oprire, trecuseră pe la biroul lui John, unde acesta scrisese un mandat de percheziţie care acoperea toate
Arşiţa
273
posibilităţile, apoi umblaşeră după un amic de-al lui, judecător în Milwaukee. II ridicase din pat pe bietul om şi îl bătuse la cap până când îi semnase mandatul ce îi permitea să percheziţioneze cabana lui Calvin şi proprietatea aferentă.
Turner sperase că baraca pentru pescuit la copcă era la cabană. In schimb, John fusese aproape convins că acolo aveau să o găsească. Fusese concentrat şi agitat tot drumul spre Rhinelander, ca o fiară care îşi adulmecase prada. După atâţia ani în care îl filase pe Calvin, sperând să-l prindă pe picior greşit, Turner învăţase din dezamăgiri. Prea des sperase, şi îi fuseseră înşelate aşteptările! Aşa că nu putea să nu se gândească la faptul că nici de data aceasta nu avea să-şi atingă scopul.
John coborî din camionetă, iar Squeaky îl urmă în viteză. Turner închise portiera de pe partea ei şi apucă să-l vadă pe John aruncându-i câinelui o privire vrăjmaşă.
- Nu uita cum se pune pe urlat! îi reaminti ea.
Iniţial, planul lor fusese să-l lase pe Squeaky în apartament, dar câinele începuse să urle din clipa în care închiseseră uşa. Turner se gândea că trebuia să se simtă flataţi că animalul voia să fie mereu lângă ei. Probabil că nu avusese aceeaşi reacţie când fusese cu Calvin şi Shannon, altfel Calvin s-ar fi descotorosit de el. Una peste alta, după ce totul avea să se termine, trebuia să-l ducă la nişte şedinţe de terapie.
John vru să îi răspundă, dar se răzgândi.

- Unde ar ţine Calvin o baracă mobilă pentru pescuit la copcă? întrebă Turner.
El ridică din umeri.
- N-am văzut nimic de genul ăsta când am aruncat o privire în garaj. Poate că o ţine undeva aproape de lac.
El fluieră, iar Squeaky veni în fugă şi îi însoţi pe panta care ducea spre lac. Părea că frunzele copacilor se îngălbeniseră, se gândi Turner, deşi putea fi doar în imaginaţia ei. Fusese acolo cu numai câteva zile în urmă.

Pe mal erau un doc şi o rampă pentru a scoate barca din apă. Undeva intr-o parte, se afla un fel de magazie. Când se apropiară, constatară că magazia nu era câtuşi de puţin atât de mică precum crezuseră iniţial. Avea în jur de doi metri pătraţi, fiind mai mare decât o magazie obişnuită, dar mai mică decât un garaj. Era vopsită în- tr-o nuanţă închisă de verde. Avea o singură uşă şi nici o fereastră. Se opriră în dreptul ei, iar Squeaky ridică un picior şi urină într-un colţ.
- Bingo! zise John, arătând spre ceva ce semăna cu nişte tălpici. Probabil o scoate pe gheaţă iarna.
- Aha! Deci asta e? întrebă ea încântată.
Turner nu se aşteptase să o găsească atât de uşor. Se gândise că baraca avea să fie păzită de oameni înarmaţi şi dotată cu cifru secret sau măcar cu nişte încuietori mai zdravene. Şi iată că fusese foarte simplu să o găsească. Nici măcar nu era bine ascunsă.
-Aşa se pare, răspunse John, inspectând încuie- toarea. Mă duc la maşină să iau şurubelniţa. Aşteap- tă-mă aici!
- Bine.
Turner se apropie de apă. Briza înfiora uşor întinderea lacului, iar soarele se reflecta pe suprafaţa apei. Era un lac frumos. Pe mal, copacii ajungeau până aproape de buza apei şi se reflectau în ea. Peisajul semăna cu cele de pe cărţile poştale. Uneori, uita cât de frumoase erau locurile din nordul statului Wisconsin. Apoi vedea un peisaj ca acela şi i se tăia respiraţia.

Auzi zgomote în spate şi îl auzi pe Squeaky mergând pe doc. îşi aplecă botul uriaş şi adulmecă apa.
-Nici să nu te gândeşti! îl avertiză ea.
Câinele îi aruncă o privire nevinovată, ridică urechile şi începu să dea din coadă.
-Turner?
John apăru pe mal, cu o şurubelniţă^ în mână. Părea o unealtă eficientă. Şi chiar fusese. în doar câteva secunde, uşa magaziei era deschisă. înăuntru găsiră un decor parcă desprins din fermele anilor ’70, cu un covor

maro, o canapea bej şi un fotoliu asortat. Existau chiar şi un cuptor cu microunde şi un frigider pe baterii.
- Drftguţ, comentă John.
Cum nu mai văzuse vreo baracă de pescuit la copcă, Turner consideră că e cazul să-l creadă pe cuvânt.
John se îndreptă spre bar şi începu să scotocească. Turner căută în colţul unde era canapeaua. Lângă ea, era o bucată de covor tăiată, cu un inel din metal intr-o parte. Probabil, dacă trăgea de inel, dedesubt se putea face o gaură în gheaţă. Apoi tot ce trebuia să faci era să te aşezi pe canapea şi să pescuieşti. Turner pufni. Numai Calvin putea să...
-Turner! o strigă John cu vocea aproape lipsită de expresie.
Ea se grăbi să se ducă lângă el. John pusese un lap- top pe bar. Turner simţi cum îi creştea pulsul. El porni computerul, iar ea aproape că îşi ţinu respiraţia când ecranul deveni albastru. Cinci minute mai târziu, John accesa fişierul denumit „Bancă“. Pe ecran se succedau rânduri şi coloane de cifre, iar datele începuseră să fie stocate din urmă cu peste zece ani.
-Asta e! şopti Turner.
Se aplecă peste umărul lui John şi urmări cifrele cu atenţie, corelând informaţiile cu cele pe care le cunoştea sau le bănuia. Reieşea că era vorba de mult mai mulţi bani decât anticipase. Era o avere. In zece ani, Calvin Hyman furase de la bancă peste 3 milioane de dolari.

Unde erau oare toţi acei bani.7 Probabil îi avea ascunşi pe undeva. Casa şi maşina lui nu valorau nici pe departe atât.
- Crezi că l-am înfundat cu astea? murmură ea.
-Oh, da! răspunse John. Se pare că Hyman a fost suficient de amabil cât să ţină evidenţa tuturor activităţilor lui ilegale. Cu dovezile astea, riscă să petreacă mulţi ani la închisoare. Bine că am inclus şi computerul în mandat!
Turner închise ochii. îşi imaginase că, după patru ani de eforturi, avea să se simtă în al nouălea cer. însă

nu simţea nimic. Era amorţită. John închise laptopul şi îl puse intr-o geantă neagră.
- Hai să luăm...
Afară, Squeaky lătră o dată. Apoi începu să mârâie ameninţător. Turner făcu ochii mari. Nu-l auzise niciodată pe câine mârâind. Era cineva afară. John rămase nemişcat.
- Rămâi aici, scrâşni el.
îi dădu geanta cu laptopul şi scoase pistolul de sub haină.
-John! spuse ea în şoaptă, strângând laptopul la piept.
O, Doamne! Oare-i urmărise asasinul? Nu voia să-l ştie pe John faţă în faţă cu acel criminal. El se încruntă la ea şi îi făcu un gest ferm să tacă.
-Nu...
Cu spatele lipit de perete, crăpă uşor uşa şi privi în jur. Avu un moment de ezitare, apoi rosti un singur cuvânt.
- Torelli.
Torelli? Nu era partenerul lui John? Slavă Cerului că nu era asasinul! Turner oftă uşurată. Strânse mai puternic laptopul la piept şi se apropie şi ea de uşă.
Afară era un bărbat din cale afară de chipeş, îmbrăcat într-un costum superb. Stătea nemişcat, dar ochii i se mişcau febril între John şi Squeaky. Câinele era aproape ţeapăn, nu dădea deloc din coadă, era în poziţie de atac şi mârâia surd. Blana de pe ceafă i se zbârlise. Bărbatul ţinea în mână o armă asemănătoare cu cea a lui John.
- Să înţeleg că ăsta e câinele furat? întrebă Torelli.
- Ce cauţi aici? spuse John.
Nu părea încântat să îşi vadă partenerul.

-Vrei să potoleşti câinele, te rog? întrebă Torelli.
Vocea îi părea detaşată, dar pe chip totuşi i se citea încordarea.
- Şi ar fi drăguţ dacă ai lăsa arma jos, continuă el.
John nici nu se mişcă.
-Te-am întrebat ceva. Răspunde-mi!
Arşiţa
277
- Mi-am dat seama cine a orchestrat jaful de la bancă, Mac, şi m-am gândit să vin repede să-ţi spun. Tu conduci investigaţia, până una-alta.
John mormăi o înjurătură.
-John! îl strigă încet Turner.
Oare de ce era aşa nesuferit?
Abia atunci o zări Torelli.
-Asta nu-i bibliotecara?
John se încordă.
-Nu o s-o arestezi! spuse John încordat.
Turner surprinse expresia de profundă mirare de pe chipul lui Torelli în clipa în care fu împuşcat în spate.
capitolul 48
- Stai pe loc! îi strigă John lui Turner, încercând să-şi dea seama de unde se trăsese.
Copacii din jur rămăseseră nemişcaţi. Persoana care trăsese în Torelli era bine ascunsă. Când auzise împuşcătura, Squeaky fugise cu coada între picioare şi dispăruse în desiş.
Torelli căzuse cu faţa la pământ. John îl văzu ri- dicându-se în coate şi încercând să se târască spre baraca de pescuit. O pată de sânge îi apăruse pe materialul albastru-închis al sacoului. Era greu de estimat cât de grav fusese rănit. Tânărul agent era groaznic de încăpăţânat.
Un încăpăţânat care ar fi făcut bine să supravieţuiască!
John începu să tragă ca să-l acopere pe Torelli. Apoi spuse repede o rugăciune şi ieşi în bătaia puştii. Alergă, conştient că putea fi nimerit în orice moment, şi îl apucă pe Torelli de subsuoară. Tânărul agent înjură, dar John îl ignoră şi îl târî mai departe. Ştia că probabil îl apăsa pe rană, dar nu avea încotro. Erau amândoi expuşi, erau ţinte vii şi

trebuiau să se adăpostească repede. John îl trase în baracă şi închise uşa. Torelli înjura în continuare.

- Cu plăcere, mormăi John.
Dar unde se dusese trăgătorul?
-John, e rănit, spuse Turner, pe un ton de reproş, încercând să-i scoată sacoul.
-Mulţumesc, scrâşni tânărul agent, iar John observă că nu mai înjura de când Turner începuse să îl dezbrace, deşi era sigur că manevrele îi provocau dureri crunte.
- Eu sunt Dante Torelli. Iar tu trebuie să fii Turner Hastings.
-Da.
-Nu a fost ea în spatele jafului de la bancă, spuse John fără să îşi mute privirea dinspre uşă.
-Ştiu.
Pentru acel răspuns, merita să-şi ia o clipă privirea de la uşă. Cămaşa lui Torelli era plină de sânge. John îşi scoase tricoul şi i-l aruncă lui Turner. Ii aruncă şi telefonul.
- Sună la 112. Cere întăriri şi o ambulanţă. Ce vrei să spui că ştii? i se adresă celuilalt agent.
Turner îşi puse telefonul sub bărbie vorbind încet în timp ce presa rana lui Torelli cu tricoul.
-I-am interogat pe SpongeBob şi pe Yoda de dimineaţă, gemu Torelli în timp ce Turner îi presa rana cu tricoul lui John.
Glonţul îl atinsese în zona superioară a umărului. Din fericire, nu părea să-i fi compromis capacitatea de a-şi mişca braţul. John nu-şi dădea seama dacă Torelli le putea fi de ajutor, dar era nevoit să se descurce cu ce avea la dispoziţie.
-Tipul care a plănuit jaful i-a contactat telefonic, continuă rănitul. A folosit un program de schimbare a vocii. Fish şi Nald habar nu au cu cine au vorbit.
Făcu o pauză, pentru a dramatiza.
John îi aruncă o privire.
-Trebuie să-i legăm cumva tricoul peste rană. Ia un cuţit şi taie-i sacoul! îi spuse lui Turner.

Torelli gemu.
- E un costum Hugo Boss!
Arşiţa
279
- Aşa-ţi trebuie dacă te îmbraci cu el când ai muncă de teren, replică John. Ce ziceai de persoana care i-a sunat pe SpongeBob şi pe Yoda?
-Mai mult de atât n-au fost în stare să-mi spună. Am văzut felii de pâine prăjită cu mai mult creier decât ăştia doi.
- Iar persoana care a sunat ce le-a zis?
- Că vrea neapărat ca jaful să aibă loc într-o zi de sâmbătă, şuieră Torelli în timp ce Turner îl bandaja cu o fâşie de tricou.
-Vezi să fie strâns, îi spuse John.
Lăsase telefonul pe podea, deschis, în timp ce se ocupa de rana agentului. Pălise toată. Era îngrozită. Se uită la John.
- O să mai dureze până când vine ambulanţa. Ziceau ceva de un incendiu mare în Tomahawk.
- Rahat, mormăi John.
Torelli îi ignoră şi îşi continuă relatarea:
-M-am gândit că trebuie să existe un motiv pentru care persoana de la telefon voia ca jaful să aibă loc sâmbăta. Aşa că am făcut nişte verificări. Nu urma să intre vreo sumă de bani în acea sâmbătă. Nici în vinerea de dinainte. Ba chiar în vinerea de dinainte s-a scos din bancă o sumă importantă de bani. însă luni urma să aibă loc o întâlnire a conducerii băncii cu...
-Auditul, spuse Turner.
- Exact, zise Torelli, privind-o. Aşa că singurul motiv pentru care trebuia ca totul să se întâmple sâmbăta era ca să poată fi amânat auditul de luni.
- Iar singura persoană speriată de audit e cea care deturnează fondurile băncii, spuse John.
-Calvin, murmură Turner.
- Da, confirmă Torelli.
Lui John nu prea îi plăcea felul admirativ în care tâ-nărul agent se uita la Turner.
- Bun, dacă ştiai că Turner nu a orchestrat jaful, ce cauţi aici?

- Hyman a dispărut.

-Poftim? întrebă John, privind din nou spre uşă. Cum adică a dispărut?
Torelli ridică din umeri, făcând o grimasă de durere.
- Nu mai e. A plecat de dimineaţă, aşa spune soţia lui. Iar pistolul Smith&Wesson înregistrat pe numele lui nu mai e în casă.
- Rahat!
- Da. Am încercat să te sun, dar aveai telefonul închis. Probabil nu aveai semnal. Am luat legătura cu biroul din Milwaukee şi mi s-a spus că vii încoace. M-am gândit că e posibil ca şi Hyman să îşi facă apariţia aici şi mi-am zis să vin să te ajut. în privinţa lui Hyman se pare că am avut dreptate. îmi pare rău că faza cu ajutorul nu prea mi-a ieşit.
- Crezi că Hyman a tras în tine?
- Cine altcineva?
-Nenorocitul care a tras în Madison ieri. Sau, cine ştie, poate amândoi.
- Credeam că lunetistul a fost angajat de Calvin, interveni Turner. De ce să intervină chiar el?
- Se vede treaba că lui Hyman nu prea îi ies planurile, în orice caz, deocamdată nu ştim cine trage.
Unde se dusese individul? Poate că plecase din zonă. în faţa casei era un luminiş care dădea spre lac. Iar în spatele casei se întindea pădurea. Un trăgător avea nenumărate posibilităţi să se ascundă. Iar dacă Torelli nu era preluat curând, avea să intre în şoc ori să sângereze până ce murea.
-Dar... începu Turner.
John luase o decizie.
-Staţi aici! Ies să arunc o privire în jur.
Torelli înjură din nou, dar John era deja afară. Alergă spre liziera pădurii, cu muşchii spatelui încordaţi, aştep-tând să fie lovit de un glonţ.

Dar nu se întâmplă nimic. Merse aplecat printre copaci, cu pistolul în mână, şi ascultă. Frunzele foşneau. Undeva, în depărtare, se auzea o ciocănitoare care

îi amintea de după-amiaza în care asasinul fusese la un pas s-o ucidă pe Turner.
John trase aer în piept şi înaintă încet printre copacii din spatele barăcii de pescuit, fiind atent pe unde călca. Pământul era plin de crengi uscate care trosneau şi-l puteau da de gol. Lumina soarelui strălucea printre copaci, frumoasă şi fatală. Se simţea expus. Iar atunci îl văzu. Văzu pe cineva îmbrăcat în roşu. John rămase nemiş-cat, apoi se adăposti în spatele unui copac. Cineva tocmai dispăruse după un tufiş, la câteva zeci de metri de el. Se apropie încet. Avea gura uscată, iar inima îi bătea nebuneşte. Păşi încet, cu atenţie. Deodată, liniştea pădurii se sparse.
- Ham! Ham-ham!
Rahat! Squeaky îl mirosise pe intrus. Sperând că Marele Danez nu avea să sfârşească împuşcat, o luă la fugă, fără să-i mai pese de zgomot. Oricum, lătratul lui Squeaky era mai puternic decât crengile care îi trosneau lui sub picioare.
- Taci! La naiba, Duke, taci!
Duke? John apăru de după un copac exact în momentul în care Hyman îndrepta pistolul spre Squeaky.
-Aruncă arma!
Hyman scoase un ţipăt şi sări. Aproape că făcu greşeala de a îndrepta arma asupra unui agent federal. John văzu că individul se gândise o clipă la posibilitatea de a-l împuşca.
- Nici să nu te gândeşti, mârâi el.
Squeaky continua să latre amenin ţător, dezvelindu-şi colţii. Se vedea că nu-l prea avea la inimă pe fostul stăpân. Hyman lăsă arma să-i cadă, iar John îl trânti cu faţa la pământ. Ii puse cătuşele în timp ce-i spunea drepturile, conştient, în tot acel timp, că erau şanse mari ca trăgătorul să fie în apropiere. Squeaky se opri din lătrat şi se apropie ca să-l adulmece pe Hyman.

-Este o greşeală, se bâlbâi primarul. Nu înţelegeţi? E proprietatea mea. Am dreptul de a fi pe proprietatea mea.

- Tacă-ţi gura!
- Deţin arma în mod legal şi...
- Taci dracului din gură!

Hyman tăcu. Lucru îmbucurător, pentru că atenţia lui John era deja distrasă de altceva.
Mirosea a fum.
capitolul 49
Din baracă, Turner se uită cu îngrijorare spre uşă în timp ce îl îngrijea pe Dante. Unde putea fi John? Rana lui Dante sângera în continuare. Fâşiile de tricou cu care îl bandajase erau deja îmbibate de sânge. Lui Turner îi tremurau mâinile. Sângele care începuse să se prelingă pe lângă bandaj îi amintea de ziua precedentă. îi amintea de Victoria şi de privirile ei acuzatoare. Amintirile erau proaspete, mult prea proaspete. Se străduí să pară calmă. Chiar dacă partenerul lui John era, la rândul lui, agent special FBI, nu voia să-l alarmeze. Era întins pe jos, iar chipul lui cu trăsături frumoase şi armonioase era palid, ca de ceară. Se vedea clar că era mai tânăr decât John, cu atât mai clar în acele momente când avea ochii închişi, iar genele lungi aproape că îi atingeau obrajii. Turner se uită din nou la ceas. Parcă trecuseră ore de când John ieşise din baracă, deşi ştia că nu fuseseră decât câteva minute. Era afară, unde, după toate probabilităţile, stătea la pândă un ucigaş.
în acea clipă, Squeaky începu din nou să latre, la fel ca în momentul în care îl depistase pe Dante. Turner se ridică pe jumătate.
- Stai aici! Mac ştie să aibă grijă de el.

Chiar dacă era slăbit, individul ştia să se impună. îi aruncă o privire hotărâtă.
-Mac?
-John MacKinnon. Toată lumea-i spune Mac. Nu ţi-a zis?

Ea clătină din cap, iar el îi zâmbi. Avea ochii căprui, cu colţurile un pic căzute. Era tare chipeş.
-Adevărul e că nu văd de ce ţi-ar fi spus.
Ea îl privi cu atenţie.
- De ce nu-l simpatizezi deloc pe John?
- De ce crezi că nu-l simpatizez?
- Ei, haide! Amândoi faceţi eforturi să vă purtaţi civilizat unul cu celălalt.
-Am avut o... cum să-i zic... o dispută profesională data trecută când am lucrat împreună.
-Şi?
-Şi atât. Frate, glonţul ăsta mă omoară! gemu el teatral.
Ea nu se îndoia că durerea pe care Dante o resimţea era cât se poate de reală, dar ştia că încerca să schimbe subiectul.
- Hai, spune-mi ce s-a întâmplat!
- Oh, Doamne, insistentă mai eşti, mormăi el. Bine, îţi spun. Lucram împreună la un caz şi am considerat că Mac se poartă ca un nesimţit. Nu îmi transmitea informaţiile pe care le obţinea, făcea totul pe cont propriu şi mă ţinea la distanţă. Aşa că m-am dus la agentul special care coordona cazul şi i-am comunicat ce făcea Mac. Şi i-am mai spus că, în opinia mea, nu era persoana potrivită să conducă acel caz.
-Aşa ai făcut? exclamă Turner.
Până şi ei i se părea că tânărul agent nu luase o decizie înţeleaptă. Oare la ce se gândise Dante?
-Nu. Dante încercă să se sprijine în braţ pentru a se ridica, dar făcu o grimasă de durere. Nu, îmi făceam doar griji pentru deznodământul cazului.
- Aha. Ea ridică o sprânceană. Şi, când a aflat, John te-a crucificat?
El se strâmbă de durere.
- Aproape. Se părea că el şi agentul coordonator erau prieteni la cataramă.
-Oh!

- Da, recunosc că nu sunt un strateg strălucit în genul ăsta de chestiuni.
Dacă Dante ar fi fost un băieţel, ai fi zis că se bosum- flase.
Turner îşi înăbuşi un zâmbet.
- De atunci, a evitat să mai lucrăm împreună. Până la cazul ăsta.
- Poţi să-l condamni pentru asta?
-Nu. Dar tot e un nesimţit, chiar dacă tocmai mi-a salvat viaţa.
-Sunteţi de pomină! râse Turner.
Dante o întrerupse.
-Fum. Simt miros de fum, spuse el şi încercă să se ridice într-un cot. Turner întoarse capul şi văzu un nor alb de fum ridicându-se din spatele barului. Chiar atunci se auzi un mic pocnet, după care flăcări mari se înălţară spre acoperiş. Baraca de pescuit luase foc.
-Plai!
îl cuprinse pe Dante de partea unde nu era rănit.
- Să ieşim de-aici!
Trase de el cât putu, dar nu reuşi decât să-l ridice în fund.
-Nu! spuse el şi începu să tuşească. E posibil să fie o capcană.
- Dacă este o capcană, e al naibii de bună. Pentru că, dacă rămânem aici, vom arde de vii.
-Atunci lasă-mă să ies eu primul!
- Unde să ieşi când nici nu poţi să te ţii pe picioare? Abia stai sprijinit de mine!
-O să...
Uşa se deschise brusc, iar Dante îndreptă pistolul spre intrus. Era John.
- Ieşiţi, strigă el.
-Nu poate sta în picioare, John, spuse Turner.
- Ba pot...
Nu apucă să termine. John îl apucă de mijloc şi începu să-l târască afară din baracă. Turner luă laptopul sub braţ şi ieşi după ei. Afară, cerul era senin, iar soarele

strălucea. Turner tuşi şi privi înapoi. Baraca ardea, cuprinsă de flăcări şi de fum negru.
- Dumnezeule! strigă cineva. Aveţi idee cât m-a costat baraca aia?
Calvin Hyman stătea rezemat de un copac. Avea mâi-nile prinse la spate cu cătuşe. Squeaky îl păzea. Focul îl agita, dar nu îşi părăsea postul. O agita şi pe Turner. Privi în jur. Vegetaţia era uscată ca iasca. Nu mai plouase de săptămâni întregi.
- Trebuie să sunăm la pompieri!
-Am sunat deja de pe mobilul lui Hyman, spuse atunci John. Ii ghidă spre cărarea care urca spre cabană. Lui Turner, instinctul îi spunea să se îndepărteze cât mai mult de foc şi cât mai repede. Dar nu puteau alerga. Trebuiau să-l tragă după ei pe Dante, care se lăsa tot mai greu. Turner se întrebă dacă puteau să urce panta cu el. Ce aveau să facă dacă tânărul agent leşina?
- Squeaky, hai aici! strigă John.
Câinele veni în fugă, vizibil încântat să se îndepărteze de foc. Deja ardeau şi copacii din jurul barăcii.
- Hai şi tu, Hyman!
- Trebuie să mă ajuţi. Nu pot să urc legat la mâini, se plânse bancherul.
- încearcă, îi răspunse John fără pic de compasiune.
Turner alunecă şi căzu intr-un genunchi. John gemu şi aproape că pică şi el peste Turner, cu tot cu Dante.
Bum!
Calvin ţipă. Squeaky o luă la goană, cu coada între picioare. Oh, Doamne! Turner se ghemui la pământ. Recunoştea prea bine acel sunet. Cineva trăgea în ei. Din nou. Lăsă laptopul pe jos şi-l apucă pe Dante cu ambele mâini, încercând să-l tragă în pădure.
Bum! Bum! Bum!
Focurile de armă îi răsunau în urechi, iar mirosul de praf de puşcă îi invada nările. Turner scânci. Nu voia să treacă din nou prin asta.
Nu voia să moară!

Calvin înjură crunt şi se aruncă printre copacii de pe partea cealaltă a cărării.
Bum! Bum! Bum!
Turner îşi propti călcâiele în pământul uscat şi trase cât putu de Dante. Alunecară amândoi la adăpostul pădurii. John îi urmă, apoi scoase pistolul şi trase. Zgomotul o îngrozi. îşi puse mâinile pe urechi, încercând să nu mai audă împuşcăturile. Fără succes. John trăgea, iar celălalt îi răspundea. Dante ţinea şi el pistolul în mână, dar nu mai avea putere să îl folosească. Nici măcar să ridice braţul. Fumul din jur devenea tot mai dens. Pădurea ardea, iar singura cale de scăpare era blocată de un ucigaş.
- Opreşte-te! Eu sunt! urlă Calvin. La dracu', Hank! Sunt eu, Calvin Hyman. în ei trebuie să tragi, nu în mine!
John scrâşni din dinţi.
- Ştiam eu că el l-a angajat pe dobitocul ăla.
Bum! Bum!
Era greu de spus dacă trăgătorul urma instrucţiunile lui Calvin. John se întinse lângă Dante, iar tânărul agent gemu uşor.
- Uite, ia pistolul lui Torelli! Are piedica trasă. Trebuie doar să ţinteşti şi să tragi.
Se întoarse spre ea, şi atunci Turner văzu sânge.
John avea o jumătate din faţă acoperită de sânge. I se prelingea pe sprâncene, pe gene, pe obraji. Ea simţi miros de cupru amestecat cu fum.
John sângera.
„Nu! Nu John!" Se repezi la el, ignorând arma, dar el îi puse pistolul în mâini.
- Fii atentă la ce-ţi spun! Dacă îmi pierd cunoştinţa, trebuie să continui să tragi. Trebuie să-l ţii la distanţă ca să creadă că eu sunt tot aici.
Atâta sânge...
Ea gemu.
-Turner!
Ochii lui deschişi la culoare îi ţintuiau pe ai ei.

-Tipul ăsta e dement. îi place să împuşte. Trebuie să îl ţii la distanţă când eu nu o să mai pot so fac. Altfel, o să te omoare. O să ne omoare pe toţi!
„ Ar fi vrut să-i spună mai multe, dar nu mai era timp. împuşcăturile reîncepură. Ea se ghemui din reflex. O usturau ochii din cauza fumului şi simţea o apăsare în piept. Cât timp mai aveau oare înainte ca incendiul să ajungă până la ei? Cât timp mai aveau oare până în clipa când nu mai puteau respira? Să ardă de vii ori să fie împuşcaţi?
- Dumnezeule! Hank, lasă-mă să ies de-a ici! strigă Calvin de pe cealaltă parte a potecii. Nu pot să respir!
Drept răspuns primi încă un tir. Lângă ea, Dante începu să tuşească de i se cutremura pieptul.
- Fir-ar a dracului de viaţă! zbieră Calvin. Ies!
Preşedintele băncii apăru în fugă pe cărare. Fugea şi tuşea, gata să-şi scuipe plămânii. Avea în continuare mâinile încătuşate la spate şi îşi ţinea cu greu echilibrul, în timp ce alerga, văzu laptopul pe jos. Turner aproape că-i citi gândurile. Calvin se lăsă pe vine. încerca să ia laptopul de pe jos. John înjură şi ridică pistolul, dar trăgătorul i-o luă înainte.
Bum!
Un glonţ se înfipse în pământ la un metru de Calvin, care icni şi se rostogoli. Apoi o ploaie de gloanţe începu să cadă în jurul lui, însă fără să-l atingă. Era evident că trăgătorul avea ceva de reglat cu Calvin. Bancherul îl supărase rău. John ţinti cu atenţie şi trase trei focuri extrem de ra-pide, unul după celălalt. Ea îşi acoperi urechile. Iniţial, crezu că John trage în Calvin, dar, în realitate, ţinta lui era mai sus, undeva spre copaci. Se auzi un trosnet, iar un trup căzu în spatele unui copac. I se vedea doar mâna, restul trupului zăcând în liziera pădurii. în jur se lăsă o tăcere mormântală. Turner privea fix braţul bărbatului, aşteptând^ să vadă o mişcare sau măcar o tresărire. Dar nimic. în schimb, pe potecă începură să şerpuiască flăcările.
Incendiul le bloca calea de scăpare.

capitolul 50
-Trebuie să ajungem la lac! spuse John, apoi fu cuprins de o tuse convulsivă.
Turner încuviinţă din cap. îi era greu să scoată vreun sunet. Fumul devenea tot mai dens, îi intra pe nări şi pe gură, îi strângea pieptul şi îi făcea ochii să lăcrimeze. Scântei roşii parcă dansau în aer. Una îi aterizã pe ceafă, iar ea se plesni, cuprinsă de panică. John îl apucă pe Dante de braţul drept, iar ea îl luă de celălalt. Traseră în acelaşi timp şi reuşiră să-l ridice pe tânărul agent. Atârna inert, probabil din cauza hemoragiei.
îl târârã pe Dante până la potecă, aproape împiedi- cându-se de crengile de pe jos. Calvin se ridicase deja şi şchiopăta spre lac. însă nici urmă de Squeaky. Lui Tur- ner i se strânse inima. Cum avea să se descurce câinele? Ştia oare să iasă teafăr din pădure? Dar nu avea timp să-şi facă griji pentru Squeaky. Trebuia să facă tot ce putea ca să-l susţină pe Dante. Coborârã încet pe potecă şi ajunseră în locul unde se afla laptopul, plin de praf şi funingine. Turner se aplecă rapid şi luă geanta.
John îi aruncă o privire, dar nu comentă. în faţă se vedea lacul, limpede şi liniştit. Poteca era abruptă, aşa că încetiniră. John se împiedică, se reechilibra, apoi se împiedică din nou. Dante se lăsă cu toată greutatea pe Turner, şi căzură toţi trei, ca piesele de domino. Turner aterizã în fund. Dante alunecă pe pietriş, cu capul înainte, înjurând încet. Turner zâmbi. Măcar era în viaţă.
Se ridică în picioare, tuşind. Vântul, care mai devreme abia dacă adiase, devenise violent şi amplifica vâlvătaia, aducând spre ei flăcări şi fum. Privi în jur şi văzu printre lacrimi lacul care brusc îi părea înnebunitor de departe.
- Dă-i drumul mai departe! îi ceru John.
Când se uită spre el, îl văzu stând pe coate şi genunchi. Ţinea capul în jos şi din el îi curgea sânge.
- Du-te! Eu o să vin în urma ta cu Dante.

în acel moment, ea văzu totul limpede.

Nu avea să vină în urma ei cu Dante. Era aproape sigur că nu avea să ajungă la lac. Şi voia ca măcar ea să se salveze. Să meargă mai departe singură.
Ochii i se umplură de lacrimi. Cum era posibil ca, după ce trecuseră prin atâtea împreună, el să creadă că avea să îl părăsească? Credea că a rămas aceeaşi femeie singuratică şi distantă de acum şase zile? Nu era acea femeie.
Nu mai era.
Turner lăsă laptopul jos şi începu să tragă de John.
-Hai!
- Du-te, spuse el stins.
- Nu. Nu te las aici. Nu plec fără tine. O să ajungem împreună la lac.
II trase din nou, iar John se ridică precum un colos. Sângele de pe faţă i se amestecase cu praful şi transpiraţia. Se aplecă şi-l apucă din nou de un braţ pe Dante, în timp ce Turner îl luă de celălalt braţ. Nu avea sens să mai încerce să îl ridice, aşa că se mulţumiră să îl târască pe spate. încet, agonizant şi dureros, începură să îl târască spre lacul albastru.
Spre siguranţă.
Spre viaţă.
Turner nu mai aruncă nici o privire în spate, unde lăsase laptopul. Tot ce conta cu adevărat era lângă ea şi în faţa ei. Nimic din ce era în urmă nu mai avea importanţă. Iar când ajunseră, în sfârşit, pe malul lacului, apa îi cuprinse ca într-o îmbrăţişare blândă şi răcoroasă. Intrară în apă până la mijloc, apoi până la bărbie. John îi ţinea lui Dante capul deasupra apei. Abia atunci se uită înapoi.
Malul ardea ca o făclie. Limbile de foc cuprinseseră copacii şi îi devorau cu lăcomie şi repeziciune, îndrep- tându-se către cer. Poteca unde lăsase laptopul nici nu se mai vedea din cauza fumului. Totul părea înghiţit de foc şi de moarte.

In afară de lac. Lacul era nemişcat şi liniştit. Răcoros. Era un sanctuar al vieţii şi le oferea adăpost şi salvare.

-Aha! făcu Calvin, care făcea eforturi să plutească pe apă. Aţi rămas fără laptop. Nu aveţi nici o dovadă împotriva mea.
-Crimă cu premeditare, mormăi Dante. Contractarea unui ucigaş plătit. Jaf la bancă, atacarea unui...
Leşină din nou, dar John îi continuă ideea.
- Şi, una peste alta, eşti un ticălos de primă mână.
îi zâmbi lui Turner.
- Hyman va face ani grei de închisoare.
Turner îi zâmbi şi ea. Chiar atunci, Squeaky apăru dintre copaci, făcu un salt şi îi împroşcă pe toţi cu apă.
capitolul 51
John se uită la ceasul de bord şi gemu. Era aproape miezul nopţii. La volan era Turner, care îl ducea acasă. Cei de la spital ar fi vrut să îl ţină sub observaţie peste noapte, dar el nu se lăsase înduplecat. Voia să doarmă acasă, în patul lui. Din fericire, Turner nu era rănită, altfel medicul de gardă nu l-ar fi lăsat să plece. Slavă Cerului! Era sătul de spitale şi de proceduri medicale.
Elicopterul venise să-i salveze când deja erau de o oră în apă. Odată ce aparatul de zbor aterizase, Hyman fusese dus în arest, iar John şi Dante fuseseră preluaţi de alt elicopter, către spital. Turner îi urmase cu maşina. Şi cu Squeaky. Lui John nu-i era deloc clar cum şi unde găsise o maşină ca să-l ducă în Mil- wakee. Chevroletul lui Silverado fusese făcut scrum în incendiu.
îşi făcuse griji pentru Dante. Tânărul fusese inconştient în cea mai mare parte a călătoriei cu elicopterul. Pierduse mult sânge, iar osul omoplatului fusese aproape zdrobit, dar medicii se arătaseră încrezători

că, dacă avea să se îngrijească, urma să se recupereze complet.
- întoarce aici, îi spuse lui Turner, care tăcuse aproape tot drumul.
Squeaky sforăia pe bancheta din spate. Blana îi era încă jilavă şi mirosea a lac. Lumina discretă de pe bord se răsfrângea pe chipul lui Turner. John nu se sătura s-o privească. Fusese atât de puternică în acea zi, atât de

neînfricată! Iar la final, preferase să lase baltă, de dragul lui, computerul în care se afla dovada infracţiunilor co-mise de Hyman.
Ce se putea spune despre o femeie care sacrificase atâtea pentru un bărbat?
Vru să-i spună ceva, dar tocmai atunci ea coti şi intră în parcare. John se încruntă uşor şi decise că tot ceea ce voia să-i spună suporta amânare. Parcară, iar el coborî încet din maşină. La spital, îi dăduseră nişte calmante, dar îl durea în continuare capul, de parcă-l lovise un camion.
- Eşti bine?
Turner îl privea îngrijorată. Probabil se temea că avea să leşine şi că era nevoită să îl târască pe scări.
- Nu am nimic, stai liniştită.
Nu părea convinsă, dar nu spuse nimic. Intrară în clădire şi urcară scările. John mergea preocupat, încercând să găsească cele mai potrivite cuvinte ca să-i spună ce avea de zis. Se opri pe hol, chiar în dreptul uşii apartamentului.
-Turner, începu el, apoi se strâmbă de durere în timp ce căuta cheile în buzunarul pantalonilor.
- Ce e? întrebă ea.
-Eu...
- Tată!
Dumnezeule! Vocea îl făcu să tresară. Se întoarse şi dădu cu ochii de Rachel. Era mai înaltă decât şi-o amintea, iar părul blond era mai lung. Arăta mult mai matură.
- Rachel? întrebă el prosteşte.

- Cine-i tipa? se răsti ea. Şi de ce nu mi-ai răspuns la telefon?
- Rachel, nu vrei să vorbim în casă?
-Vreau răspunsuri, John, şi le vreau acum. Ea e...
- Tatăl tău a fost rănit de un glonţ azi. A fost la un pas să moară, interveni Turner.
Rachel îşi îndreptă furia spre Turner.
- Cine te crezi să-mi zici mie...
Apoi păru să înţeleagă sensul cuvintelor lui Turner. Rămase cu gura căscată şi cu ochii mari.
-Taţi?

-Hai înăuntru, îi ceru John, strâmbându-se din nou din cauza durerii.
O voce stridentă îl întrerupse şi îi făcu pe toţi să se întoarcă.
- Rachel!
Minunat. Amy gonea pe scări spre ei, urmată, desigur, de boul de Dennis. John simţi că îi explodează capul.
- Rachel! strigă din nou femeia şi se opri în dreptul lor, cu mâinile înfipte în şolduri. Cum ţi-ai permis să vii până aici fără să ne anunţi nici pe mine, nici pe tatăl tău?
Dennis ridică o mână şi îl salută pe muteşte pe John, care dădu din cap. Individul era în regulă, până la urmă. Pentru un bou.
-Tu ai plănuit toată chestia asta, Mac? îl întrebă atunci Amy.
-Vrea să ştie de ce aţi divorţat, spuse Turner.
- Ce? Cine naiba eşti tu?
- E iubita lui, rânji Rachel.
- Ea e Turner, spuse John tare şi răspicat. E femeia cu care urmează să mă căsătoresc.
Rachel rămase cu gura căscată, Dennis clipi des şi Amy amuţi, lucru care se vedea că nu i se întâmpla des.
-Hm, tuşi Turner, aveţi multe de discutat, iar John trebuie să se odihnească. Rachel, eşti drăguţă să-l iei de braţ înainte să se prăbuşească aici peste noi?

Spre surprinderea tuturor însă, fata se grăbi să-i vină în ajutor.
-Mă duc jos să-l aduc pe Squeaky. Mi-a părut bine, adăugă Turner privind-o pe Amy.
Astfel, singura persoană pe care el o voia alături plecă. John oftă. Nu avea încotro. Urma să fie o discuţie dureroasă, indiferent de momentul când avea loc. Poate că era bine să se termine acum, când se afla sub efectul calmantelor.
Rachel îl sprijini şi-l ajută să intre în apartament.
- Poate că ar fi mai bine să venim altă dată, începu Dennis. John a fost rănit şi...

-A, nu! răspunse John, forţându-se să zâmbească. Rămâneţi! Haideţi, intraţi!
- Iţi aduc un pahar cu apă, spuse Amy, care se calmase dintr-odată.
Dennis se scuză şi dispăru în baie. John luă loc pe canapeaua bej, iar fiica lui se aşează lângă el. Deja îi era dor de Turner.
-Ce ai păţit? întrebă Rachel. E adevărat, ai fost împuşcat?
- Da, dar tipul a ratat ţinta, din fericire. Sunt bine. Bandajul face rana să pară mai gravă decât e.
Amy trăgea de timp în bucătărie. Poate că voia să le dea ocazia să stea de vorbă între patru ochi.
- Chiar te însori cu ea? şopti Rachel.
-Da.
-Aha.
Colţurile gurii începură să îi tremure.
-O să te iubesc indiferent ce se întâmplă, îi spuse John cu delicateţe. Vei fi mereu fata mea.
-Nu-i adevărat. Ai renunţat la mine acum trei ani, protestă ea, însă se cuibări mai strâns lângă el.
- Tu ai vrut asta, draga mea. Ai spus că îl consideri pe Dennis tatăl tău şi că nu mai ai nevoie de mine.
- Poate... m-am răzgândit. Am voie să mă răzgândesc, nu-i aşa?

Amy intră în cameră şi îi dădu un pahar de apă rece cu gheaţă. Se aşează pe un scaun în faţa lor.
- M-ai speriat de moarte, Rachel. De ce ai făcut asta?
John luă o înghiţitură de apă şi rămase tăcut.
- Are dreptate tipa, logodnica lui tati, spuse Rachel. Vreau să ştiu de ce v-aţi despărţit.
- Ştii deja, răspunse Amy pe un ton defensiv.
- Ba nu ştiu. Nu ştiu adevărul. Sunt sigură că nu mi-aţi spus totul.
- Eu şi mama ta aveam o relaţie, interveni Dennis. Eram amanţi.
Nimeni nu observase când intrase în cameră.

- Dennis, spuse Amy cu glasul pierit.
Dar el nici nu o privi.
- A fost urât din partea noastră, pentru că mama ta încă era măritată cu Mac. Dar ne iubeam, iar adulţii iau uneori decizii greşite când sunt îndrăgostiţi. Când Mac a aflat, a divorţat de mama ta.
-Au fost multe motive care au dus la infidelitate, spuse John. Eram mereu plecat şi...
- Dar n-a fost vina mea, murmură Rachel.
- Bineînţeles că nu! exclamă mama ei.
John îşi privi fiica.
-Ce te-a făcut să crezi că ne-am despărţit din cauza ta?
Ea ridică din umeri şi îşi privi mâinile. Ţin minte că plângeam mult când eram mică. înainte ca tu să pleci.
- Şi ce-i cu asta?
- M-am gândit că asta era problema, că ai plecat din cauză că plângeam mult şi te deranjam.
Lui John îi luă câteva secunde ca să înţeleagă. Era, probabil, din pricina calmantelor. Dar înţelegea, în cele din urmă, că Rachel crezuse că crizele ei din copilărie îl îndepărtaseră. El şi Amy îi ascunseseră motivul real al despărţirii, deci nu era de mirare că fata trăsese concluzii greşite.
Arşiţa
295
-Nici vorbă, spuse el. Nu ne-am despărţit din cauza ta, Rachel. Din contră, dacă nu erai tu, eu şi mama ta ne-am fi despărţit chiar mai curând decât am făcut-o.
7 Rachel, scumpa mea! spuse Amy.
Începură să stea de vorbă. Să stea de vorbă cu adevărat. Să explice. Să promită. Să îşi spună tot ce ar fi trebuit să-şi mărturisească de atâta vreme. Le luă doar o oră să detensioneze lucrurile. La final, John se simţea secătuit, dar fericit că găsise o punte de comunicare cu fiica pe care o crezuse pierdută.
-O să-ţi trimitem un e-mail cu datele şi zborurile, spuse Amy înainte să iasă din apartament.

Deciseseră ca Rachel să vină în vizită într-o săptămână, după ce avea să lămurească lucrurile cu mama ei şi tatăl adoptiv.
-Va sta doar câteva zile, pentru că începe şcoala.
- E bine pentru început, spuse John.
Unde era Turner?
- Pa, tati! spuse Rachel şi, după un moment de ezitare, îl îmbrăţişă cu putere. Te iubesc!
- Şi eu te iubesc.
îi urmări cu privirea, iar când dispărură după colţ, începu să se uite febril după Turner. Spusese că avea să-l ia pe Squeaky, dar de atunci trecuse mai bine de o oră. Unde era? Poate că se speriase când auzise că avea de gând să se însoare cu ea. Nu ar fi vrut să-i afle intenţiile în faţa lui Rachel. Nu fusese nici cel mai bun moment, nici cel mai potrivit loc. îşi imaginase o cină la lumina lumânărilor, dar se purtase ca un ţărănoi. Coborî scările şi ieşi în parcare. Maşina nu mai era acolo.
Rămase cu privirea aţintită în gol, apoi se întoarse. Scările i se părură mai lungi ca niciodată. Turner fugise. Se speriase că, pentru prima dată în viaţa ei, lăsase un bărbat să-i pătrundă în intimitate. Probabil se folosise de prezenţa lui Rachel ca să facă ce ştia mai bine: să fugă.
Dumnezeule!

Capul îl durea de 100 de ori mai tare când ajunse în dreptul uşii. Ştia unde locuieşte, dar erau şanse mari să se ascundă din nou. Trebuia să...
Din apartament se auzi sunetul de apel al mobilului. John înjură şi reuşi cu greu să descuie uşa şi să intre.
-Alo?
-Agent special John MacKinnon?
închise ochii şi aproape că-i dădură lacrimile de fericire.
- Da, iubito! Eu sunt.
Turner îşi drese vocea.
- Ţi-a plecat familionul?
- Da. Dar familia mea e Rachel. Şi tu.
Ea nu spuse nimic.

-Spune-mi, te-ar deranja dacă eu şi Squeaky ne-am preda acum?
- Mi-ar plăcea. Unde sunteţi?
- Deschide uşa.
El se ridică şi deschise uşa pe care tocmai o închisese cu puţin timp în urmă. în prag stătea ea, cu telefonul la ureche şi cu câinele uriaş lângă ea. îşi zâmbiră.
capitolul 52
Când John deschise uşa, primul lucru la care se gândi Turner fu că arăta extrem de obosit. Poate că trebuia să-l lase în pace. Să doarmă la un motel şi să se întoarcă la apartament a doua zi de dimineaţă, ca el să doarmă liniştit. Dar John întinse braţele spre ea şi o cuprinse strâns. Micul telefon mobil îi căzu din mână, iar grijile i se risipiră. John o săruta de parcă ar fi sorbit de pe buzele ei elixirul vieţii veşnice. De parcă ea ar fi fost cea mai importantă fiinţă din lume. De parcă ar fi iubit-o.
Era conştientă că lacrimi fierbinţi i se prelingeau pe obraji. Le simţea. Le simţea gustul sărat, dar nu îi păsa câtuşi de puţin. Era acasă. Era, în sfârşit, acasă, după
Arşiţa
29 7
patru ani de rătăciri. Patru ani de izolare, în care nu-şi îngăduise să trăiască. Acum îl putea lăsa pe Rusty să se odihnească în pace şi putea uita de furia împotriva lui Calvin. Putea, în sfârşit, să îşi vadă de viaţa ei.
Alături de bărbatul care o ţinea în braţe.
John o trase în apartament, fără să-şi desprindă buzele de ale ei. Telefonul lui începu să sune, dar îl ignoră. Se lipeau şi se dezlipeau de pereţi, se loveau de mobilă. Nici unul nu voia să se desprindă din sărut. Ea spera că măcar el are ochii deschişi. Ai ei sigur erau închişi. II auzi ca prin vis pe Squeaky scâncind şi trânti ndu-se undeva ca să se culce, după care uită complet de el.
John o dusese în dormitor şi o dezbrăca febril. îi scoase tricoul şi îl aruncă pe un scaun.
- Să nu mă părăseşti niciodată, şopti el.
- Nu o să te părăsesc.
Telefonul continua să sune.

- Nu răspunzi?
- Nu vreau să fiu nevoit să te urmăresc şi să te caut şi pe lumea cealaltă, mai spuse el, desfăcându-i sutienul.
-N-o să fie nevoie. Ai făcut deja asta. Ce ziceai de telefonul ăla?
El îi scoase rapid sutienul şi-l aruncă triumfător peste umăr.
-Am crezut că ai fugit din nou, îi şopti.
- N-am fugit. M-am dus la magazin ca să-i cumpăr lui Squeaky ceva de mâncare şi să-mi iau un telefon mobil. Că veni vorba, chiar nu ai de gând să răspunzi?
El înjură şi întinse mâna după telefon.
-Ce e?
Turner trase, cuvertura de pe pat, ca să-şi facă de lucru. Se gândi că nu i-ar strica o cuvertură într-o culoare mai veselă decât maroul acela ridicol. Una roşie, poate.
- Bine. Bine, mulţumesc.

John închise înainte să fi terminat de vorbit cealaltă persoană şi smulse firul din perete.
- Nu vei face închisoare.
-Ce?!
- La telefon era şeful meu.
Ea mări ochii de groază.
- I-ai închis în nas şefului?
- Da, mormăi el cu ochii la sânii ei. A zis că banca nu va depune nici o plângere împotriva ta şi, date fiind circumstanţele, nici domnul Hyman n-o va face.
- Dar cum...
- L-am sunat de la spital pe Tim, ofiţerul meu co-ordonator, ca să-l întreb dacă poate rezolva ceva. Şi a putut.
-De ce...?
Dar el n-o mai auzea. îşi lipise buzele de sânul ei. Turner gemu când el o apucă de mijloc, o ridică şi o puse pe pat. O

aşează pe marginea patului, cu picioarele atingând podeaua. El îngenunche pe jos, între coapsele ei, sărutându-i pieptul şi abdomenul. Ea încercă să se sprijine în coate.
-John, mai bine vino şi tu în pat! Eşti rănit la cap.
-E doar o zgârietură, zâmbi el în timp ce se lupta cu nasturii pantalonilor ei scurţi. Mereu am vrut să am ocazia să dau replica asta. Serios, chiar mă simt mult mai bine.
îi dădu jos pantalonii şi îi desfăcu uşor coapsele, apoi începu să îi sărute şi să-i lingă mugurul. Turner lăsă capul pe spate şi închise ochii. Oh, Doamne, John chiar ştia ce să facă! Mâinile ei se încleştară pe bandajul de pe capul lui. îşi trecu degetele prin părul lui mătăsos şi simţi din nou cum ochii i se umplu de lacrimi. O reacţie complet nelalocul ei, dat fiind cât de mult îi plăcea tot ce-i făcea el. Fusese la un pas să îl piardă. Dacă glonţul Lar fi atins un centimetru mai încolo, Lar fi ucis. Iar ea ar fi pierdut dragostea care îi lega.
John făcu cercuri cu limba în jurul mugurului ei, iar Turner suspină şi îşi ridică şoldurile. Apoi începu să o soarbă când mai lent, când mai apăsat. O savura fără oprire, provocându-i o dulce tortură între coapse. Senzaţiile erau atât de intense, încât ea îşi muşcă buzele aproape până la sânge.
-John...
Se arcui, încercă să se ridice, dar mâinile lui îi ţintu- iau şoldurile.
-John...
Niciodată nu-i îngăduise vreunui bărbat să îi facă ce îi făcea el. I se păruse mereu un act prea intim. Şi chiar era. Dar îşi depărtă şi mai mult coapsele ca să îl primească. Pe el şi dragostea lui.
Pentru că era el. Era John.
Se simţea înfierbântată, cu simţurile incandescente. Nu mai putea îndura atâta plăcere, dar nu voia ca el să se oprească.
-John...
Degetul lui îşi făcu loc încet în ea, în timp ce cu buzele îi prinse şi îi supse mugurul. Ea se cutremură, se arcui, apoi o cuprinse un val de plăcere nebănuită, care crescu tot mai

mult, până când, într-un final, rămase pe pat inertă şi epuizată. Se simţea cuprinsă de pace, de pace absolută. Era cu John.
Simţi patul mişcându-se şi cum mâinile lui se dezlipesc de ea. I se făcu parcă frig fără atingerea lui, dar el reveni. O ridică şi o aşeză pe pat. Simţi cum mâinile lui îi apucă din nou şoldurile, iar mădularul lui se lipeşte de carnea ei fierbinte şi sensibilă. Deschise ochii şi îl văzu aplecat deasupra ei, privind-o cu ochii aceia gri, aproape nepământeni. Ridurile îi păreau săpate pe chip.
- Te iubesc, îi spuse el în timp ce o pătrunse. Vreau să ştii asta. Acum şi pentru totdeauna.
O penetra cu intensitate, iar ea îi simţea fiecare centimetru, savurând senzaţiile delicioase ale invaziei lui.

-Nu trebuie să-mi spui nimic acum. Ştiu că e prea curând. Ne cunoaştem abia de-o săptămână.
Se întinse complet deasupra ei, cald şi greu. Ea încercă să se mişte sub el, dar fără succes.
-Dă-mi timp să învăţ să te cunosc. Să te curtez. O luăm uşor. Nu vreau să pun presiune.
Se îndoia de asta. Mai ales că alesese să îi facă decla-raţia tocmai când era în ea. John era genul de bărbat care se străduia să fie cât mai convingător. Nu se putea abţine să nu pună un pic de presiune, chiar dacă nu voia neapărat să o facă.
-Vreau să ştii că...
Ea zâmbi şi îi puse un deget pe buze, ca să-l facă să tacă.
-Te iubesc, John MacKinnon.
Liniile de pe faţa lui pierdură un pic din asprime.
- Eşti sigură?
-Da.
El îşi mişcă un pic şoldurile. Doamne, era divin! Lui Turner îi venea din nou să închidă ochii, dar făcu un efort să-i ţină deschişi.
El se retrase încet din ea.
-Pentru că...

-John?
El se blocă. Nu asta fusese intenţia ei. Trase adânc aer în piept şi se strădui să fie cât mai coerentă.
- Te iubesc din toată inima, cu tot sufletul. Eşti soarele meu. Eşti cerul meu înstelat. Când suntem împreună, mă simt completă. întreagă. Şi, cu toate că nu mi-ai pus oficial întrebarea, răspunsul meu e da. Da, vreau să mă căsătoresc cu tine şi să fiu soţia ta până când moartea ne va despărţi.
-A, da? Păi... asta e bine...
Ea îşi încolăci coapsele în jurul şoldurilor lui cât putu de strâns.
- Gata? Ne-am înţeles?
-Da.
Ea îl privi în ochi.
- Bine. Acum, te rog mult, fă dragoste cu mine şi fă-mă să ţip de plăcere!
Un zâmbet îi cuprinse încet toată faţa.
- Da, să trăiţi!
Şi făcu exact ce-i ceru.
capitolul 53
Intre timp, undeva în nordul statului Wisconsin
- Frate, ce deprimant! exclamă Fish.
Microbuzul închisorii tocmai trecuse peste încă o groapă, făcându'i lanţurile să zdrăngăne.
- E mai rău ca sfârşitul din Stăpânul inelelor, gemu şi Nald. După nouă ore stupide, Frodo rămâne fără un deget şi trebuie să se ducă pe tărâmul ăla nasol cu vrăjitorul, cum îi zice...
- E rău de tot aici, adăugă Fish, foindu-se pe scaunul tare.
- Ficăţei şi ceapă, mormăi Nald.
încă era în stare de şoc. Cine mânca ficat cu ceapă? Era musai să le povestească tuturor ce porcării se mâncau la închisoare. în felul ăsta, nu s-ar mai fi înghesuit atâţia să jefuiască bănci.
- Tipul de lângă mine a mai cerut o porţie, se oripilă Fish. Parcă mânca... nu ştiu, creier de extraterestru.
-Scârbos! Creier de extraterestru.

- Şi nu-i nici televiziune prin cablu la închisoare.
-Nici posturi de desene animate.
-Nici de lupte.
- O să ne oblige să ne uităm la Ştii şi câştigi. Sau la Martha Stewart!
- La Martha Stewart?
-Dumnezeule! exclamă gardianul de la volan. Nu vreţi să tăceţi naibii odată?

Individul se pierdea cam uşor cu firea. Urla la ei de o oră, de când plecaseră de la închisoare. Maşina dădu din nou peste o groapă adâncă şi se opri. Gardianul înjură şi coborî, trântind portiera.
- Cred că avem o problemă, spuse Fish şi încercă să se uite pe geam.
Afară era întuneric beznă.
- Nu-mi pasă, zise Nald.
Două lumini orbitoare se apropiau. Gardianul strigă ceva şi lovi cu pumnul în uşa microbuzului.
-Frate, tipul ăsta ar trebui să treacă pe faza scurtă! Mă orbeşte.
Luminile deveneau tot mai intense. La fel şi bătăile în uşă. Microbuzul începu să se clatine.
- Să deschidem oare uşa? întrebă Nald.
Deodată, se auzi un claxon asurzitor, foarte aproape. Uşa se deschise, iar gardianul apăru, foarte nervos, şi începu să-i tragă de uniformele portocalii de deţinuţi.
- Hei, ce naiba faci? protestă Fish.
Gardianul aproape că îi târî jos din microbuz. Patruzeci de secunde mai târziu, Nald şi Fish stăteau pe marginea unei căi ferate şi asistau la momentul în care un tren intra cu violenţă în microbuzul închisorii.
-Marfă! ţipă Fish când microbuzul zbură în urma impactului.
- Frateeee! strigă Nald, sărind pe loc.
Era cea mai tare scenă pe care o văzuse în viaţa lui. Trenul încetini şi, într-un sfârşit, se opri, iar şoferul microbuzului dădu fuga la mecanic şi începu să urle la el. Apărură mai

multe ambulanţe şi maşini de poliţie, dar nimeni nu fusese rănit. Nald încetă să sară şi privi în jur. Toată lumea se uita la microbuzul distrus şi vorbea la staţie. Nimeni nu le dădea atenţie. Nald avu atunci prima lui idee de sâmbăta trecută încoace.

- Frate...

Fish încă trăia momentul impactului.

- Ai văzut cum a sărit parbrizul?

Arşiţa

303

- Frate...
- Şi ce figură avea gardianul, de milioane!

-Frate...

-Ai văzut şi roata aia care a aterizat în cealaltă parte?

- Frate! strigă Nald.
- Ce ai?! întrebă Fish.
- încotro e Canada?

în aceeaşi colecţie au apărut:

1. Danielle Steel, O femeie împlinită
2. Danielle Steel, Cu fiecare zi
3. Nora Roberts, Vis în alb
4. Nora Roberts, Parfumul iubirii
5. Nora Roberts, Trăieşte clipa
6. Nora Roberts, Fericiţi pentru totdeauna
7. Danielle Steel, Legături de familie
8. Danielle Steel, Moştenirea
9. Danielle Steel, Misterele dragostei
10. Danielle Steel, Strada Charles 44

11. Nora Roberts, Comori tăinuite
12. Barbara Delinsky, Evadarea
13. Jackie Collins, Celebritate
14. Danielle Steel, Luminile Sudului
15. Mary Jo Putney, O nouă viaţă
16. Maryjo Putney, Umbrele trecutului
17. Maryjo Putney, Pasiune şi onoare
18. Danielle Steel, Petrecerea
19. Eloise James, Dn sărut la miezul nopţii
20. Eloise James, Atingerea dragostei
21. Sandra Brown, Dulce mânie
22. Sandra Brown, Confruntarea
23. Jackie Collins, Zeiţa răzbunării

24. Sandra Brown, Sărutul ispitei
25. Danielle Steel, Conacul
26. Sandra Brown, Furtună în paradis
27. Danielle Steel, îngerul păzitor
28. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 1
29. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 2
30. Fern Michaels, Lin Crăciun de neuitat
31. Fern Michaels, O dorinţă de Crăciun
32. Joanna Trollope, Nurorile
33. Joanna Trollope, O altă familie
34. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 1
35. Maryjo Putney, O iubire imposibilă - voi. 2
36. Jo Beverley, Mireasă fără voie
37. Pamela Morsi, O femeie de succes
38. Danielle Steel, Miracolul
39. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 1
40. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 2
41. Maryjo Putney, Compromisul inimii
42. Nancy Thayer, Paşi pe nisip
43. Amanda Quick, Alchimia dragostei
44. Ellen Maister, Vieţi paralele
45. Amanda Quick, Tainele trecutului
46. Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
47. Amanda Scott, Regele furtunilor

48. Diane Chamberlain, Secrete şt trădări - voi. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 2
50. Jo Beverley, Fericire periculoasă
51. Diane Chamberlain, înainte de furtună
52. Danielle Steel, Două vieţi
53. Maryjo Putney, Dansul pasiunii
Elin Hilderbrand, Insula
55. Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
56. Sarah Jio, Anotimpul regăsirii
57. Nora Roberts, Visuri împlinite
58. Luanne Rice, Barca de argint
59. Maryjo Putney, Taina contesei
60. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 1
61. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 2
62. Danielle Steel, Vârstele dragostei
63. Loretta Chase, Seducţie
64- Judy Astley, Iubiri clandestine
65. Amanda Quick, Nesocotita
66. Ulrika Jonsson, Suflete regăsite
67. Danielle Steel, Hotel Vendome
68. Anne Colon, Angelica. Marchiza îngerilor
69. Nora Roberts, Imblânzitoarea de suflete
70. Elizabeth Noble, Iubiri de altădată
71. Amanda Quick, Scandal
72. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 1
73. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 2
74. Anne Golon, Angelica. Logodnica vândută
75. Fern Michaels, Noi începuturi
76. Amanda Quick, O relaţie periculoasă
77. Elizabeth Noble, Scrisori pentru fiicele mele
78. Nora Roberts, Treptele iubirii
79. Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă
80. Danielle Steel, Ecouri
81. Anne Golon, Angelica. Serbări regale
82. Helen Warner, Invitaţie la nuntă
83. Jill Shalvis, Irezistibil
Amanda Quick, Legământul iubirii
85. Nora Roberts, Paşi spre fericire
86. Luanne Rice, Un albastru infinit

87. Danielle Steel, Surprizele vieţii
88. Amanda Quick, Dorinţa
89. Lisa Jewell, Petrecerea lui Ralph
90. Mary Jo Putney, Când dragostea te schimbă
91. Helen Simonson, Ultima cucerire
92. Fern Michaels, In căutarea fericirii
93. Julia Quinn, Eloisa James, Patru nunţi şi o moştenire
94. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 1
95. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 2
96. Ana Damian, Scenariu pentru dragoste
97. Mary Jo Putney, Călătorie spre iubire
98. Jane Lovering, Mujica inimii
99. Lisa Jackson, Iubire vinovată
100. Beth Kendrick, Greşeli din dragoste
101. Danielle Steel, Dincolo de aparenţe
102. Nora Roberts, Iubire peste timp
103. Kristin Hannah, A doua şansă
104. Julia Quinn, Eloisa James, Aleasa inimii
105. Nora Roberts, Martora
106. Nancy Thayer, Vara iubirii regăsite
107. Mary Jo Putney, Curcubeie sfărâmate
108. Amanda Quick, O aventură de-o noapte
109. Eileen Goudge, Chipurile dragostei
110. Mary Jo Putney, Râul de foc
111. Amanda Quick, Şarada iubirii
112. Amanda Quick, Frumoasa şi Bestia
113. Judy Duarte, Legături miraculoase
Amanda Quick, Misterul Afroditei
115. Joanna Trollope, O pasiune interzisă
116. Amanda Quick, Rendez-vous la miezul nopţii
117. Mary)o Putney, îmblânzirea unui rebel
118. Amanda Quick, Capcanele iubirii
119. Mary Jo Putney, Aventurile unei lady
120. Jackie Collins, Jocuri periculoase
121. David Nicholls, O zi
122. Julie Maxwell, Faţetele dragostei
123. Amanda Quick, O pradă uşoară
124. Maryjo Putney, Daruri periculoase
125. Maryjo Putney, O alegere dificilă

126. Jojo Moyes, Jertfa iubirii
127. Maryjo Putney, Caruselul inimilor
128. Barbara Taylor, Bradford, Puterea dragostei
129. Mary Jo Putney, Mătase şi umbre
130. Nora Roberts, îndrăzneşte să visezi
131. Elizabeth Naughton, Aşteaptă-mă
132. Nora Roberts, Păstrează-ţi visul
133. Mary Jo Putney, Săruturi furate
134. Barbara Cartland, Triumful dragostei
135. Mary Jo Putney, Mătase şi secrete
136. Barbara Cartland, întoarcerea în paradis
137. Amanda Quick, Un sărut periculos
138. Nora Roberts, Cântecul de sirenă
139. Amanda Quick, Secretele nopţii
140. Mary Jo Putney, Văluri de mătase
141. Barbara Cartland, Pe aripile iubirii
142. Nora Roberts, Găseşte-ţi visul
143. Amanda Quick, Logodnică de împrumut

144. Jo Beverley, Dulcele păcat al iubirii
145. Nora Roberts, Magia destinului
146. Amanda Quick, Atracţie periculoasă
147. Eloisa James, Jocul dragostei
148. Nora Roberts, Magia umbrei
149. Margot Berwin, Aroma pasiunii
150. Amanda Quick, O trata perfectă
151. Mary Jo Putney, Tunete şi trandafiri
152. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 1
153. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 2
154. Barbara Taylor Bradford, Gustul dragostei
155. Danielle Steel, Până la sfârşitul veacurilor
156. Eloisa James, Alegerea perfectă
157. Amanda Quick, O iubire neconvenţională
158. Nora Roberts, Dalia albastră
159. Danielle Steel, La prima vedere
160. Jude Deveraux, Adevărata dragoste
161. Nora Roberts, Dalia albastră - Visul Stellei
162. Nora Roberts, Trandafirul negru

163. Amanda Quick, O aventură riscantă
164. Mary Jo Putney, Copilul sălbatic
165. Nora Roberts, Crinul roşu
166. Amanda Quick, Cristalul Nopţii
167. Sandra Brown, Amintiri înşelătoare
168. Danielle Steel, Păcatele mamei
169. Linda Howard, O inimă neîmblânzită
170. Amanda Qucik, Focul din oglinzi
171. Mary Jo Putney, Mireasa din China
172. Danielle Steel, Trădarea
173. Nora Roberts, Misterele nopţii
Linda Howard, Alegerea inimii
175. Maryjo Putney, Un târg neobişnuit
176. Amanda Quick, Grădinile de Cristal
177. Jude Deveraux, Mai presus de timp
178. Linda Howard, O noapte de neuitat
179. Danielle Steel, Prieteni pentru totdeauna
180. Mary Jo Putney, Blestemul trecutului
181. Amanda Quick, Suflete sălbatice
182. Lisa Jackson, Păcatul originar
183. Maryjo Putney, Iubire regăsită
184. Nora Roberts, Refugiul - voi. 1
185. Nora Roberts, Refugiul - voi. 2
186. Sidney Sheldon, îngerul întunericului
187. Amanda Quick, Afaceri de familie
188. Mary Jo Putney, Jurăminte neobişnuite
189. Nora Roberts, Magia trecutului
190. J.D. Robb, Sanctuarul
191. Maryjo Putney, Focul ascuns
192. Barbara Cartland, In sfârşit, dragostea
193. Sandra Brown, în căutarea adevărului
194. Mary Balogh, Primul pas: Căsătoria
195. Amanda Quick, Femeia misterioasă
196. Mary Jo Putney, Revelaţia
197. Nora Roberts, Tributul - voi. 1
198. Nora Roberts, Tributul - voi. 2
199. Julie Garwood, Dansul umbrelor
200. Mary Jo Putney, Capriciile destinului
201. Sandra Brown, Dispariţia

202. Mary Balogh, Aî doilea pas: Seducţia
203. Sidney Sheldon, Evadarea
Amanda Quick, Casa de sticlă
205. Sandra Brown, Arşiţa nopţii
206. Mary Jo Putney, Descântec de dragoste
207. Linda Howard, Plăcere exclusivă
208. Mary Balogh, La final apare dragostea
209. Amanda Quick, Ape adânci
210. Mary Jo Putney, Sărutul sorţii
211. Sandra Brown, Fascinaţie secretă
212. Mary Carter, Totul pentru tine
213. Amanda Quick, întoarcerea în Eclipse Bay
214. Mary Jo Putney, Magie furată
215. Nora Roberts, Steaua ascunsă
216. Mary Balogh, Ispitirea unui înger
217. Linda Howard, lin joc de noroc
218. Amanda Quick, Noi începuturi în Eclipse Bay
219. Sandra Brown, Păcatele trecutului
220. Sylvia Day, Atracţia
221. Nora Roberts, Steaua captivă
222. Julie Garwood, Pasiuni mocnite
223. Amanda Quick, O vară în Eclipse Bay
224. Sandra Brown, Amintiri şi secrete
225. Julie Garwood, Pasiuni mocnite
226. Nora Roberts, Steaua secretă
227. Sylvia Day, Revelaţia
228. Marek Halter, Khadija - Iubirile Orientului
229. Sandra Brown, Invidia
230. Nora Roberts, întoarcerea lui Rafe MacKade
231. Amanda Quick, O iubire primejdioasă
232. Sylvia Day, împlinirea
233. Nora Roberts, Mândria luijared MacKade
Marek Halter, Patima - Iubirile Orientului
235. Maryjo Putney, Magie îndepărtată
236. Amanda Quick, Logodnă de convenienţă
237. Sidney Sheldon, O zi prea îndepărtată
238. Nora Roberts, Inima lui Devin MacKade
239. Amanda Quick, Grădina amăgirilor
240. Sandra Brown, Necunoscutul

241. Nora Roberts, Subjugarea lui Shane MacKade
242. Marek Halter, Aicha - Iubirile Orientului
243. Sidney Sheldoon, Mărire şi decădere
244. Amanda Quick, Un înger păzitor
245. Nora Roberts, Ameţitor ca vinul
246. Mary Jo Putney, Ademenirea unui sfânt
247. Amanda Quick, Cheia misterelor
248. Anne Golon, Angelica. Supliciul de la Notre-Dame
249. Nora Roberts, Un pariu pe soartă
250. Sidney Sheldon, Spune-mi ce visezi
251. Amanda Quick, Ochi de vis
252. Anne Golon, Angelica. Lumini şi umbre
253. Winston Graham, Ross Poldark. începuturi
254. Nora Roberts, Provocarea sorţii
255. Sidney Sheldon, Stăpânul jocului
256. May Balogh, Inimă de piatră
257. Winston Graham, Demelza
258. Nora Roberts, Posibilităţi nenumărate
259. Amanda Quick, Surori secrete
260. May Balogh, Cântec tăcut
261. Winston Graham, Poldark. Jeremy Poldark
262. Nora Roberts, Singurătatea unui bărbat
263. Mary Balogh, Hoţul de visuri
Amanda Quick, Parteneri perfecţi
265. Sarah Jio, Destine înlănţuite
266. Winston Graham, Poldark. Warleggan
267. Nora Roberts, Acum şi pentru totdeauna
267. Nora Roberts, Acum şi pentru totdeauna
268. Amanda Quick, Dragostea e oarbă
269. Sonali Dev, O iubire neaşteptată
270. Mary Balogh, Dorinţa
271. Nora Roberts, Miresele MacGregor
272. Mary Balogh, Din toată inima
273. Sidney Sheldon, De cealaltă parte a miezului nopţii
274. Amanda Quick, Dragostea nu are reguli
275. Susan Elizabeth Phillips, Trandafirul sălbatic
276. Nora Roberts, Mâna câştigătoare
277. Sandra Brown, Dragoste sub presiune
278. Susan Elizabeth Phillips, Amintiri de neuitat

279. Amanda Quick, Talente ascunse
280. Nora Roberts, Mirii MacGregor
281. Jill Shalvis, Dorinţa inimii
282. Susan Elizabeth Phillips, O clipă de răgaz
283. Sandra Brown, Amintirea unui sărut
284. Amanda Quick, Scânteia pasiunii
285. Susan Elizabeth Phillips, Sărutul unui înger
286. Nora Roberts, Vecinul perfect - Iubirea învinge
287. Mary]o Putney, Ispăşire prin iubire
288. Sandra Brown, Fiorii primei iubiri
289. Jill Shalvis, îndrăgostită nebuneşte
290. Nora Roberts, Curtând-o pe Catkerine
291. Mary Balogh, Soţie de ocazie
292. Sandra Brown, Răpirea

Amanda Quick, O rază de speranţă 294- Jill Shalvis, Noroc în dragoste

295. Nora Roberts, Un bărbat pentru Amanda
296. Mary Balogh, Doamna cu umbrelă neagră
297. Nora Roberts, Din dragoste pentru Lilah
298. Alexander McCall Smith, Emma
299. Sandra Brown, Să iubeşti din nou
300. Amanda Quick, Lumina din adâncuri
301. Nora Roberts, Cucerind-o pe Sn^anna
302. Amanda Quick, O şansă incredibilă
303. Val MacDermid, Mănăstirea Northanger
304. Sidney Sheldon, Secrete de familie
305. Nora Roberts, Perechea lui Megan
306. Joanna Trollope, Raţiune şi simţire
307. Mary Balogh, înşelătoria
308. Amanda Quick, Până când moartea ne va despărţ
309. Debbie Macomber, încă o şansă
310. Amanda Quick, Pasiune de vis
311. Sidney Sheldon, Nimic nu durează o veşnicie
312. Mary Balogh, Ultimul vals
313. Nora Roberts, îmblânzind-o pe Natasha
314. Sidney Sheldon, Planuri perfecte
315. Mary Balogh, O altfel de ducesă
316. Nora Roberts, Ademenirea unei doamne
317. Debbie Macomber, Speranţe renăscute

318. Robin Carr, Viaţa dorită
319. Nora Roberts, îndrăgostindu-mă de Rachel
320. Amanda Quick, Un sărut exotic
321. Mary Balogh, Totul pentru dragoste
322. Robyn Carr, Refugiul inimii
Sidney Sheldon, Chipul din umbră
324. Amanda Quick, Dulce Armonie
325. Nora Roberts, Pasiunea lui Alexi
326. Madeline Hunter, Capitularea domnişoarei
Fairbourne
327. Mary Balogh, Totul pentru fericire
328. Susan Elizabeth Phillips, Trebuia să fii tu
329. Amanda Quick, Giuvaierele nopţii
330. Madeline Hunter, Cucerirea lui Lady Cassandra
331. Nora Roberts, Aşteptându-l pe Nick
332. Susan Elizabeth Phillips, Un loc pentru inima ta
333. Amanda Quick, Flacăra de cristal
334. Sarah Addison Allen, Grădina fermecată
335. Nora Roberts, Cu gândul la Kate
336. Susan Elizabeth Phillips, Un partener ideal
337. Mary Jo Putney, Rebelul de altădată
338. Sandra Brown, Dovada perfectă
339. Mary Balogh, Intre decenţă şi dorinţă
340. Amanda Quick, Puteri nebănuite
341. Susan Elizabeth Phillips, învaţă să visezi
342. Mary Balogh, încurcătura
343. Madeline Hunter, Complicaţiile dragostei
344. Amanda Quick, Darul focului
345. Sandra Brown, Sub pretextul iubirii
346. Sarah Addison Allen, Anotimpul dragostei
347. Susan Elizabeth Phillips, Ce îşi doreşte inima
348. Santa Montefiore, Magia
349. Amanda Quick, Când toate fetele au dispărut
350. Nora Roberts, Soarele nu apune niciodată
351. Susan Elizabeth Phillips, Găsejte-mi perechea
352. Sandra Brown, Fantomele trecutului
Nora Roberts, O idilă regală
354. Barbara Taylor Bradford, Doamnele de la Cavendon
355. Amanda Quick, Fata care ştia prea multe

356. Sandra Brown, întoarcerea lui Sunny Chandler
357. Hannah Howell, Legământul dragostei
358. Santa Montefiore, Fata de la castel
359. Nora Roberts, Sărutul unui prinţ
360. Madeline Hunter, Pariul unui gentleman
361. Mary Balogh, O soţie ascultătoare
362. Nora Roberts, Lin principe cuceritor
363. Hannah Howell, Pasiune şi mândrie
364. Sandra Brown, Demon Rumm

c&tecţia
\cmamlM cfeclMg&sCd

Comandă acum trimiţând un sms cu textul „carte“ lai 800 (tarifnormal) şi vei jr contactat de un operator care îţi va prelua comanda.
LITERA9

Timp de patru ani, Turner Hastings, angajată cu jumătate de normă la singura bancă din orăşelul Winosha, a aşteptat să răzbune nedreptatea făcută unchiului ei,; fost vicepreşedinte al băncii, acuzat de deturnare de fonduri.

Când banca este jefuită în miezul zilei, Turner profită de agitaţia creată şi sustrage bunurile din cutia de valori a preşedintelui băncii, convinsă că astfel va putea găsi dovezile necesare pentru a demonstra nevinovăţia unchiului ei.
Trimis să investigheze jaful din micul oraş, John Mac-Kinnon, agent special al FBI, consideră rezolvarea cazului o bagatelă când găseşte înregistrarea camerei de j supraveghere care o surprinde pe Turner în acţiune.! însă nu se aşteaptă deloc ca vocea ei să-l facă să uite dej ambiţiile profesionale, şi dorinţele personale să-l deter-l mine să pornească pe urmele ei.
însă lucrurile se complică atunci când preşedintele băn-| cii angajează un asasin plătit, iar John este nevoit să îşif pună viaţa în pericol pentru a o apăra pe cea a tinereii Şi, deşi conştientă că misiunea lui John este să o areste-j ze, Turner este iremediabil atrasă de bărbatul pe care îl: cunoaşte doar de la telefon. Să fie vorba de marea dra-J goste găsită intr-un mod atât de neobişnuit? Răspunsul! îl pot afla doar dacă reuşesc să scape cu viaţă...
Elizabeth Hoyt este bine-cunoscută pentru romanele sale historical romance, însă sub pseudonimul Julia Harper a publicat şi romane contemporane, foarte apreciate de public.
Tradiţie din 1989
•*ăr www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2853-4